

**ALEX CROSS
FACES THE DEADLIEST
PSYCHOPATH
OF THEM ALL—HIS
WIFE'S KILLER**

JAMES PATTERSON

CROSS

Prolog

GOSPODINE, KAKO SE ZOVETE?

THOMPSON: Ja sam Jack Thompson iz Doma zdravlja Berkshires.

Koliko ste pucnjeva čuli?

CROSS: Nekoliko.

THOMPSON: Gospodine, kako se zovete?

CROSS: Alex Cross.

THOMPSON: Imate li teškoća s disanjem? Boli li vas što?

CROSS: Osjećam bol u trbušnoj šupljini. Kao da mi unutra bućka neka tekućina. Zadihanost.

THOMPSON: Svjesni ste da ste ustrijeljeni?

CROSS: Da. Dvaput. Je li mrtav? Mesar? Michael Sullivan?

THOMPSON: Ne znam. Nekoliko je ljudi ubijeno. U redu, dečki, dajte mi masku za kisik.

Dvije široke cijevi za infuziju, brzo. Dvije litre fiziološke otopine.

Smjesta! Pokušat ćemo vas pomaknuti, gospodine Cross, i što prije dopremiti u bolnicu. Samo se držite. Čujete li me? Jeste li pri svijesti?

CROSS: Moja djeca... recite im da ih volim.

Prvi dio

NITKO TE NIKADA NEĆE VOLJETI KAO JA

POGLAVLJE 1

„TRUDNA SAM, ALEX.”

Tako se jasno sjećam svega u vezi s tom noći. I dan-danas, nakon toliko vremena, nakon svih tih godina, svega što se dogodilo, svih tih užasnih ubojica, riješenih i katkad neriješenih ubojstava.

Stajao sam u zamračenoj sobi, s rukama obavijenima oko struka svoje supruge Marije, dok mi je glava počivala na njezinu ramenu. Bila mi je trideset jedna godina i nikada u cijelom svojem životu nisam bio sretniji.

Ništa se ne može usporediti sa srećom koju smo dijelili Maria, Damon, Jannie i ja.

Bila je jesen, sada mi se čini kao prije milijun godina.

Također je bilo dva ujutro, a mala Jannie imala je grozne želučane grčeve. Jadna mala slatkica probdjela je veći dio noći, veći dio posljednjih nekoliko noći, veći dio svojega kratkog života.

Maria je nježno zibala Jannie u naručju i pjevušila joj pjesmu You Are So Beautiful, a ja sam rukama obgrlio Mariju i zaljuljao se s njom u ritmu glazbe.

Ja sam bio taj koji je prvi ustao, ali što god sam pokušavao, nikako nisam uspijevao uspavati Jannie. Nakon otprilike sat vremena, Maria je ušla i preuzela malenu. Oboje smo rano ujutro morali na posao. Radio sam na slučaju ubojstva.

„Trudna si?” šapnuo sam Mariji u rame.

„Loš izbor trenutka, ha, Alex? Vidiš još mnogo želučanih grčeva u svojoj budućnosti? Mnogo duda? Prljavih pelena? Noći poput ove?”

„Nije baš da obožavam ovaj dio. Bdijenje i sve to. Ali obožavam naš život, Maria. I jako mi je drago što ćemo imati još jednu bebu.”

Nisam je ispuštao iz ruku dok sam uključivao glazbu na igrački iznad Janelline kolijevke. Zaplesali smo na pjesmu Someone to Watch Over Me.

Zatim mi je podarila onaj svoj prekrasni napola stidljivi, a napola blesavi osmijeh na koji sam pao, možda čak i one noći kad sam je prvi put vidio.

Upoznali smo se u prostorijama hitne pomoći u Bolnici sv. Antuna tijekom kriznog slučaja. Maria je dovela ustrijeljenog pripadnika bande, jednoga od svojih štićenika. Bila je požrtvovna socijalna

radnica, jako zaštitnički nastrojena prema njemu, napose jer sam ja bio detektiv za ubojstva kojega su se svi užasavali, a ona baš i nije vjerovala policiji. A opet, nisam ni ja.

Čvršće sam je zagrlio. „Sretan sam. Znaš to. Drago mi je što si trudna. Vrijeme je za proslavu. Idem po šampanjac.”

„Voliš biti tatica, ha?”

„Volim. Ne znam zašto. Jednostavno to volim.”

„Voliš dječji plač usred noći?”

„I to će proći. Nije li tako, Janelle? Mlada damo, tebi govorim”

Maria se okrenula od uplakanog djeteta i slatko me poljubila u usta. Usne su joj bile meke, uvijek pozivajuće, uvijek privlačne. Obožavao sam njezine poljupce, bilo kad, bilo gdje.

Konačno se iskobeljala iz mojeg naručja. „Natrag u krevet, Alex. Nema smisla da smo oboje budni. Naspavaj se i za mene.”

U tom sam trenu primijetio nešto u spavaćoj sobi i počeo se smijati. Nisam mogao prestati.

„Što je tako smiješno?” osmjehnula se Maria.

Uperio sam prstom. Sad je i ona shvatila. Tri jabuke — a na svakoj po jedan maleni dječji ugriz. Stajale su ispred triju plišanih igračka, triju dinosaura različitih boja. Pred nama je stajala maštovita igra našega malenog dječčića Damona. Očito je provodio vrijeme u sestrinoj sobi.

Kad sam došao do dovratka, Maria mi se ponovno onako blesavo nasmiješila. I namignula. Šapnula mi je nešto što nikada neću zaboraviti: „Volim te, Alex. Nitko te nikada neće voljeti kao ja.”

POGLAVLJE 2

ŠEZDESET I PET KILOMETARA od Washingtona, u Baltimoreu, dvojica arogantnih dugokosih ubojica u kasnim dvadesetima zanemarila su natpis SAMO ZA ČLANOVE i ležerno ušetala u Društveni klub sv. Franje u Ulici South High nedaleko od luke. Obojica su bila naoružana i nasmiješena poput kakvih komičara.

U klubu je te noći bilo dvadeset sedam mafijaških šefova, capoa, i njihovih tjelohranitelja. Kartali su se, pili espresso, gledali na televiziji kako Bullets i gube od Knicksa. Najednom je soba utihnula. Napetost se mogla rezati nožem.

Nitko tako jednostavno ne ulazi u Klub sv. Franje Asiškog, osobito ne nepozvan i naoružan.

Jedan od uljeza na ulazu, Michael Sullivan, mirno je salutirao okupljenima. Smiješno je ovo, pomislio je Sullivan. Svi ti Digići, navodni moćnici, sjede i preživaju. Njegov suradnik, Talijan Jimmy „Šešir” Galati, prešao je preko cijele prostorije pogledom ispod obruba crnoga otrcanog gospodskog šešira kakvoga nose gangsteri u mafijaškim filmovima. Klub je bio sasvim uobičajen: nekoliko običnih drvenih stolaca, stolovi za kartanje, improvizirani šank, Digići na sve strane.

„Nema odbora za dobrodošlicu? Nema limenog orkestra?” zapitao je Sullivan, koji je živio za sukob bilo koje vrste, verbalni ili fizički. Uvijek su bili on i Jimmy Šešir protiv svih ostalih, sve otkad im je bilo petnaest godina kad su pobjegli od kuće u Brooklynu.

„A tko si ti, dovraga?” upitao je jedan tjelohranitelj i naglo ustao od klimavog stola za kartanje. Bio je visok oko metar i devedeset, kose crne poput ugljena, i imao je oko sto kilograma. Očito je dizao utege.

„On je Mesar iz Sliga. Čuli ste za njega?” odgovorio je Jimmy Šešir. „Mi smo iz New Yorka. Čuli ste za New York?”

POGLAVLJE 3

NABILDANI MAFIJAŠKI GRUBIJAN nije ništa odvratio, ali stariji muškarac u crnom odijelu i bijeloj košulji zakopčanoj do grla podignuo je ruku kao da je papa te polako i odmjereno na engleskome s tvrdim naglaskom upitao: „Čemu dugujemo ovu čast? Naravno da smo čuli za Mesara. Zašto ste ovdje u Baltimoreu? Što možemo učiniti za vas?”

„Samo smo u prolazu”, rekao je Michael Sullivan starijem muškarcu. „Moramo obaviti jedan poslić za gospodina Maggionea u Washingtonu. Pretpostavljam da ste vi, gospodo, čuli za gospodina Maggionea?”

Svi u prostoriji kimnuli su glavom. Po prizvuku dosadašnjeg tijeka razgovora moglo se zaključiti da je ovdje riječ o ozbiljnim stvarima. Dominic Maggione bio je na čelu Obitelji u New Yorku, čija se ovlast protezala duž Istočne obale sve do Atlante.

Svi u klubu znali su tko je Dominic Maggione i da je Mesar njegov najnemilosrdniji ubojica. Navodno je žrtve ubijao mesarskim noževima, skalpelima i maljevima. Novinar Newsdaya o jednom je od njegovih ubojstava napisao; „To nije napravilo ljudsko biće.” Mesara su se bojali u mafijaškim, ali i policijskim krugovima. Stoga je muškarce u ovoj prostoriji iznenadilo što je taj ubojica tako mlad, što zbog duge plave kose i dojmljivih plavih očiju izgleda poput kakvoga filmskog glumca.

„Dakle, gdje vam je poštovanje? Često čujem tu riječ, ali baš ga i ne vidim u ovom klubu”, rekao je Jimmy Šešir, kojega je, kao OMesara, pratio glas da voli ljudima amputirati šake i stopala.

Tjelohranitelj koji je prije nekoliko minuta bio ustao najednom je nasrnuo na njih, na što je Mesarova ruka izvela nevjerojatno brz manevar. Odrezao mu je vrh nosa, a zatim i ušnu resicu. Tjelohranitelj se objema rukama naglo primio za nos i uho te zakoračio unatrag tako brzo da je izgubio ravnotežu i punom se težinom strovalio na drveni pod.

Mesar je bio brz, očito vješt s nožem kako se i pričalo. Bio je poput onih dobrih starih ubojica sa Sicilije, a upravo je od jednoga takvog mafijaškog tjelohranitelja u južnom Brooklynu i naučio rukovati nožem. Amputacije udova i lomljenje kostiju obavljao je s iznimnom

lakoćom. Smatrao ih je svojim zaštitnim znakom, simbolima svoje okrutnosti.

Jimmy Šešir izvadio je pištolj, 45-kalibarski poluautomatik. Šešir je bio poznat i pod nadimkom „Jimmy Zaštitnik” jer je štitio Mesaru leđa. Uvijek.

Sada se Michael Sullivan polako prošetao prostorijom. Prevrnuo je par kartaških stolova, ugasio televizor, isključio aparat za kavu iz struje. Svi su mislili da će netko umrijeti. Ali zašto? Zašto je Dominic Maggione pustio ovog luđaka na njih?

„Vidim da neki od vas očekuju malu predstavu”, rekao je. „Vidim vam to u očima. Nanjušio sam to. Pa, dovraga, ne želim nikoga razočarati.”

Odjednom, Sullivan se spustio na koljeno i zabio nož u ranjenog tjelohranitelja koji je ležao na podu. Zabijao mu je nož u grlo, zatim u lice, zatim u prsa sve dok tijelo nije potpuno obamrlo. Bilo je teško prebrojiti ubode, ali sigurno ih je bilo desetak, vjerojatno i više.

A zatim je slijedila najčudnija stvar. Sullivan je ustao i naklonio se nad mrtvim tijelom. Kao da je za njega sve to bila jedna velika predstava, samo gluma.

Na kraju se okrenuo i bezbrižno pošao prema vratima. Bez straha od ikoga i ičega. Preko ramena je dobacio: „Drago mi je što sam vas upoznao, gospodo. Sljedeći put iskažite malo poštovanja. Prema gospodinu Maggioneu, ako već ne prema meni i Jimmyju Šeširu.”

Jimmy Šešir nacerio se svima u prostoriji i prstima dodirnuo obod šešira u znak pozdrava. „Da, toliko je dobar”, rekao je. „Samo da znate, s motornom pilom još je bolji.”

POGLAVLJE 4

MESAR I JIMMY ŠEŠIR smijali su se kao ludi svaki put kad bi se prisjetili posjeta Klubu sv. Franje Asiškog putujući autocestom 1-95 prema Washingtonu, gdje su imali jedan zariban posao koji su trebali obaviti u sljedećih dan, dva. Gospodin Maggione naredio im je da putem zastanu u Baltimoreu i ostave dojam. Don je sumnjao da ga nekoliko lokalnih šefova potkrada. Mesar je smatrao da je dobro obavio posao.

Bilo je to u skladu s njegovim sve poznatijim ugledom: ne samo što je dobro ubijao nego je bio i pouzdan kao što je srčani udar pouzdan debeljku koji se ne odriče jaja i pržene slanine.

Ušli su u Washington i prošli živopisnim putom pokraj spomenika Georgeu Washingtonu te ostalih važnih razmetljivih građevina. „Moja domovina, moja domovina“, zapjevao je Jimmy Šešir ozbiljno, ali i bez imalo sluha.

Sullivan je zaroktao od smijeha. „Dragi moj James, pa ti si pravi virtuoz. Otkud ti sad to, dovraga? Moja domovina?“

„Iz škole u župi svetoga Patrika u newyorškoj četvrti Brooklyn, gdje sam naučio sve što znam iz svetog trojstva čitanja, pisanja i matematike, gdje sam upoznao onoga ludog gada Michaela Seana Sullivana.“

Dvadeset minuta poslije parkirali su Pontiac i priključili se kasnonočnoj paradi mladih koji su klipsali Ulicom M u Georgetownu. Hrpetina blesavih, slinavih studenata, plus Jimmy i on, par genijalnih profesionalnih ubojica, pomislio je Sullivan. Tko je tu uspio u životu, a tko nije?

„Pomisliš li ikada da si trebao ići na fakultet?“ upitao ga je Jimmy.

„Nisam si mogao priuštiti nižu plaću. S osamnaest sam već zarađivao sedamdeset pet somova. Osim toga, obožavam svoj posao!“

Zastali su u baru Charlie Malone, pojilištu popularnom među washingtonskim studošima iz razloga koje Sullivan nije mogao dokučiti. I Mesar i Jimmy Šešir završili su samo srednju školu, no u tom baru Sullivan je bez ikakvih teškoća porazgovarao s nekoliko studenata ne starijih od dvadesetak godina, vjerojatno i mlađih. Sullivan je mnogo čitao i sjećao se većine pročitana, pa je mogao

razgovarati s bilo kime. Večeras su se na repertoaru nasla najnovija ubojstva američkih vojnika u Somaliji, nekoliko filmova koji su tek stigli u kina, pâ čak i nešto romantičarske poezije - Blake i Keats, koji su se i te kako dopali mladim damama sa sveučilišta.

Osim što je bio šarmantan, Michael Sullivan također je izgledao poprilično dobro i bio je svjestan toga — vitak i lijepo građen, preko metar i osamdeset, podulja plava kosa, osmijeh koji bi očarao svakoga komu je bio namijenjen.

Stoga nije bilo nikakvo iznenađenje kad mu je dvadesetjednogodišnja Marianne Riley iz Burkittsvillea u Marylandu počela upućivati nimalo suptilne poglede i dodirivati ga onako kao što to katkad znaju činiti izravnije djevojke.

Sullivan se nagnuo bliže djevojci, koja je mirisala po poljskom cvijeću. „O, Marijana, Marijana... ima neka stara pjesma. Sjećaš li se melodije? Znaš li je? O, Marijana., slatka mala Marijana?”

„Pradavna prošlost”, odgovorila je djevojka te mu namignula. Imala je predivne zelene oči, pune crvene usne i preslatku kariranu traku u kosi. Sullivan je smjesta zaključio jednu stvar o njoj - Marianne je voljela vrtjeti momke oko malog prsta, a on s tim nije imao nikakvih problema. I sam je volio igrice.

„U redu. A gospoda Keats, Blake i Byron, jesu li i oni pradavna prošlost?” zadirkirao ju je uz svoj najšarmantniji osmijeh. Zatim ju je primio za ruku, približio je svojim usnama i nježno je poljubio. Pridignuo je Marianne s barskog stolca i zavrtio je uz taktove pjesme Rolling Stonesa koja je svirala na džuboksu.

„Kamo idemo?” pitala je. „Kamo vi to mislite da idemo, mladi gospodine?”

„Ne predaleko”, odvratio je Michael Sullivan. „Gospođice.”

„Ne predaleko?” ponovila je Marianne. „Sto to znači?”

„Vidjet ćeš. Ne brini se. Vjeruj mi.”

Nasmijala se, cmoknula ga u obraz i opet se nasmijala. „Kako da odolim tom tvojem ubojitom pogledu?”

POGLAVLJE 5

MARIANNE JE RAZMIŠLJALA kako i ne želi odoljeti ovom slatkom tipu iz New Yorka. Osim toga, u baru u Ulici M osjećala se potpuno sigurno. Sto bi ovdje moglo poći po zlu? Da na džuboksu netko pusti pjesmu skupine New Kids on the Block?

„Ne volim biti pod svjetlom reflektora”, rekao je Sullivan i poveo je prema stražnjem dijelu bara.

„Misliš da si pravi Tom Cruise, zar ne? Upali li ti uvijek taj tvoj veliki osmijeh? Dobiješ li njime sve što poželiš?” upitala je.

I ona se smiješila, izazivajući ga da za nju povuče svoje najbolje zavodničke poteze.

„Ne znam, M. M. Katkad valjda upali.”

Poljubio ju je u polutamnom hodniku u stražnjem dijelu bara, a poljubac je bio upravo onoliko dobar koliko se Marianne nadala, čak i pomalo sladak. Malo romantičniji nego što je očekivala. Nije ju pokušao ispipati dok ju je ljubio, što ona ne bi zamjerila, ali ovako je bilo bolje.

„Uh.” Izdahnula je i zamahnula rukom pokraj lica kao da se hladi lepezom. Bila je to šala, ali u njoj je bilo i nešto istine.

„Ovdje je malo vruće, nije li?” rekao je Sullivan, izmamivši još jedan osmijeh na studentičino lice. „Malo tijesno, slažeš li se?”

„Žao mi je, ali ne idem nikamo s tobom. Ovo čak nije ni spoj.”

„Shvaćam”, odvratio je. „Nisam ni mislio da bi išla nekamo sa mnom. Nije mi ni palo na pamet.”

„Naravno da nije. Ti si pravi gospodin.”

Ponovno ju je poljubio, ovaj put strastvenije. Marianne se svidjelo to što nije prelako odustajao. Uostalom, to nije bilo ni najmanje važno - jer ona ne ide nikamo s njim. To nikada ne radi - barem to dosad nikada nije uradila.

„Poprilično se dobro ljubiš”, rekla je. „To ti moram priznati.”

„Nisi ni ti loša”, odgovorio je. „Zapravo, sjajno se ljubiš. Bio je ovo najbolji poljubac u mom životu”, našalio se.

Sullivan se svom težinom oslonio na vrata — najednom su zateturali i našli se u muškom zahodu. Jimmy Šešir stao je pred vrata. Uvijek je čuvao leđa Mesaru.

„Ne, ne, ne”, ponavljala je Marianne, ali nije se mogla prestati smijati onome što se upravo dogodilo. Muški zahod? Bilo je to doista smiješno. Pomalo ludo, ali opet smiješno. Jedna od onih stvari koje se događaju studošima.

„Stvarno misliš da ti sve prolazi, ha?” pitala ga je.

„Odgovor je — da. Uglavnom napravim sve što poželim, Marianne.”

Iznenada je izvadio skalpel i prisionio blještavu oštricu na njezino grlo. Sve se promijenilo u tren oka. „U pravu si, ovo nije spoj. Da nisi rekla ni riječ, Marianne, inače će ti to biti posljednje što ćeš izustiti na ovome svijetu, kunem ti se očima svoje majke.”

POGLAVLJE 6

„VEĆ IMA KRVI NA OVOME skalpelu”, Mesar je grleno prošaptao želeći je ustrašiti do granice ludila. „Vidiš?”

Spustio je ruku na svoje spolovilo. „E, ova te oštrica neće toliko boljeti.” Skalpelom joj je zamahnuo pred očima. „Ali ova hoće, jako. Zauvijek će ti izobličiti lijepo lice. Ne šalim se, malena.”

Otvorio je patentni zatvarač na trapericama i snažnije pritisnuo skalpel uz grlo Marianne Riley, no nije ju porezao. Zadignuo joj je suknju i pomaknuo plave gaćice.

Zatim je rekao: „Ne želim te porezati. Znaš to, zar ne?”

Jedva je izustila: „Ne znam.”

„Dajem ti svoju riječ, Marianne.”

Tada je polako ušao u studenticu, ne želeći je ozlijediti naglim prodorom. Znao je da se ne smije predugo zadržati ondje, ali nije se želio odreći njezine uske nutrine. Dovraga, nakon večeras više nikada neće vidjeti Marijanu, slatku malu Marijanu.

Barem je bila dovoljno pametna pa nije pokušavala vrisnuti, udariti ga koljenom ili ogrepsti. Kad je bio gotov, pokazao joj je nekoliko fotografija koje je uvijek nosio sa sobom. Kao jamstvo da je shvatila u kakvoj se situaciji nalazi, da je to savršeno shvatila.

„Sve sam ovo sam fotografirao. Pogledaj fotografije, Marianne. Dakle, nikada ne smiješ ništa reći o ovome što se večeras dogodilo. Nikome, a pogotovo ne policiji. Jasno?”

Kimnula je a da ga nije ni pogledala.

„Moraš mi to reći, malena. Moraš me pogledati, koliko god ti to bolno bilo.”

„Jasno”, odgovorila je. „Nikada neće reći nikome.”

„Pogledaj me.”

Pogledi su im se susreli, a promjena u njezinim očima bila je zapanjujuća. Razaznao je strah i mržnju, a u tome je uživao. Zašto je u tome uživao, to je duga priča o odrastanju u Brooklynu, priča o ocu i sinu koju će radije zadržati za sebe.

„Dobra cura. Čudno je to - sviđaš mi se. Mislim, draga si mi. Zbogom, o, Marijana, slatka mala Marijana.”

Prije izlaska iz zahoda pretražio je njezinu torbicu i izvadio novčanik. „Jamstvo”, objasnio je. „Ne pričaj nikomu o ovome.” Zatim

je Mesar otvorio vrata i otišao. Marianne Riley srušila se na pod. Sva se tresla. Nikada neće zaboraviti ovo što se upravo dogodilo, a pogotovo ne one užasavajuće fotografije.

POGLAVLJE 7

„TKO SE TO TAKO RANO probudio? Bože, Bože, pa vidi ti tko je to. Vidim li ja to Damona Crossa? Nije li ono Janelle Cross?”

Nana je došla čuvati djecu točno u šest i trideset, kao i svakoga jutro. Kad je upala u kuhinju, ja sam hranio Damona zobenom kašom, a Maria je pokušavala nagnati Janelle da se podrigne. Jannie je opet plakala, jedno moje malo bolesno.

„To su ista ona djeca koja su bila budna i usred noći”, odgovorio sam svojoj baki dok sam žlicu punu kaše pokušavao naciljati negdje prema Damonovim ustima, koja su bila čvrsto zatvorena.

„Damon to zna i sam”, rekla je Nana uspuhano, odlažući torbu na radnu plohu u kuhinji.

Činilo se da je donijela vruće kekse i, ma je li moguće, domaći pekmez od breskve. Plus uobičajeni dnevni izbor knjiga. Šalove borovnice, Zimzelene priče, Laku noć, Mjesecu.

Obratio sam se Damonu: „Nana kaže da ti znaš sam jesti, stari. Tajiš mi nešto?”

„Damon, primi žlicu”, rekla je Nana.

I naravno, uzeo ju je. Nitko se ne usuđuje proturječiti Nani. „Tako mi svega“, rekao sam joj i uzeo topli keks. Bogu hvala, topli keks! A onda polagani, divni okus raja na zemlji. „Bog te blagoslovio, starice. Bog te blagoslovio.“

Javila se i Maria: „Alex ne čuje najbolje ovih dana, Nano. Zaokupljen je trenutačnom istragom umorstva. Rekla sam mu da Damon sam jede. Uglavnom. Kad ne hrani zidove i strop.” Nana je kimnula. „Stalno on sam jede. Osim ako ne želi ostati gladan. Želiš li ostati gladan, Damone? Ne želiš, naravno da ne želiš, dušo.”

Maria je po kući počela skupljati papire za posao. Sinoć je u kuhinji radila do kasno u noć. Bila je gradska socijalna radnica s paklenim brojem slučajeva. S vješalice pokraj stražnjih vrata dohvatila je ljubičasti šal i svoj omiljeni šešir da malo razbiju crno- -plavu odjevnu kombinaciju.

„Volim te, Damon Cross.” Doletjela je do dječaka i poljubila ga. „Volim i tebe, Jannie Cross. Bez obzira na sinoć.” Poljubila je Jannie nekoliko puta u oba obraza.

A onda je zgrabila Nanu pa je poljubila i nju. „I tebe volim.” Nana se ozarila kao da joj je netko upravo predstavio Isusa, ili barem Djevicu Mariju. „I ja tebe volim, Maria. Ti si pravo čudo.”

„Mene nema”, javio sam se s do vratka kuhinje.

„Ma, to već znamo”, odvratila je Nana.

I ja sam prije polaska na posao morao izljubiti sve redom i reći im da ih volim. Možda sve to i jest sladunjavo, ali je na neki svoj način i dobro. Baš me briga za one koji misle da se užurbane Obitelji ne mogu zabavljati i voljeti. Mi smo se i te kako zabavljali i voljeli.

„Bok, volimo vas, bok, volimo vas”, pozdravljali smo Maria i ja u duetu dok smo zajedno izlazili iz kuće.

POGLAVLJE 8

BAŠ KAO I SVAKOGA JUTRA, odvezao sam Mariju na posao do socijalnih stanova u četvrti Potomac Gardens. Nalazili su se samo petnaest ili dvadeset minuta od Četvrte ulice, pa smo imali malo vremena jedno za drugo.

Vozili smo se u crnom Porscheu, posljednjem dokazu novca koji sam zaradio tijekom triju godina radeći kao privatni psiholog prije nego što sam prihvatio stalni posao u washingtonskoj policiji. Maria je imala bijelu Toyotu Corollu, koju nisam pretjerano volio, ali ona ju je obožavala.

Doimala se zamišljenom dok smo se toga jutra vozili Ulicom G.

„Jesi li dobro”, upitao sam.

Nasmijala se i namignula mi onako kako samo ona zna.

„Malo sam umorna. Dobro sam, s obzirom na sve. Razmišljala sam o slučaju na kojem sam jučer bila savjetnica. Radim to kao uslugu Mariji Pugatch. Riječ je o studentici sa Sveučilišta George Washington. Silovana je u muškom zahodu jednog bara u Ulici M.”

Namrštio sam se i zatresao glavom. „Krivac je drugi student?”

„Ona kaže da nije, ali ne želi reći ništa drugo.”

Podignuo sam obrve. „Dakle, vjerojatno poznaje silovatelja? Možda je profesor u pitanju?”

„Djevojka odlučno negira takvo što, Alex. Kune se da nije riječ o znancu.”

„Vjeruješ joj?”

„Mislim da da. Ali naravno, ja sam lakovjerna i svima vjerujem. Čini se tako dragom.”

Nisam želio previše zabadati nos u Marijin posao. Nismo to radili jedno drugome, ili smo se barem jako trudili da to ne radimo. „Mogu li kako pomoći?” upitao sam.

Maria je zatresla glavom. „Imaš ti svojega posla. Danas ću ponovno porazgovarati s tom djevojkom, Marianne. Nadam se da ću je uspjeti nagnati da mi se malčice otvori.”

Nekoliko minuta poslije zaustavio sam se ispred socijalnih stanova u Potomac Gardensu u Ulici G, između Trinaeste ulice i Ulice Penn. Maria se prijavila za ovaj posao, napustivši mnogo lakši i sigurniji posao u Georgetownu. Mislim da je to napravila jer je do svoje

osamnaeste godine živjela u ovoj četvrti. Nakon toga otišla je studirati na fakultet Villanova.

„Pusu”, rekla je Maria. „Trebam pusu. Pravu. Ne cmokić u obraz. Usnama.”

Nagnuo sam se prema njoj i poljubio je. Dvapat. Malo smo se mazili na prednjem sjedištu automobila. Nisam mogao prestati razmišljati o tome koliko je volim i koliko sam sretan što je imam. A sve je bilo još bolje jer sam znao da Maria isto to osjeća prema meni.

„Moram ići”, konačno je rekla i izmigoljila van iz automobila.

A onda se još jedanput nagnula unutra. „Možda ne izgledam tako, ali sretna sam. Stvarno sam sretna.”

Opet mi je onako namignula.

Gledao sam je dok se strmim stubištem penjala u stambenu zgradu u kojoj je radila. Bilo mi je mrsko gledati je kako odlazi, a isti scenarij ponavljao se svakoga jutra.

Pitao sam se hoće li se okrenuti i pogledati jesam li otišao. I jest, okrenula se, vidjela da sam i dalje na istom mjestu, osmjehnula se i mahnula poput luđakinje, ili barem nekoga ludo zaljubljenoga. A onda je nestala u unutrašnjosti zgrade.

Gotovo svakog jutra ponavljali smo cijeli ovaj postupak, ali ja ga se jednostavno nisam mogao zasititi. Osobito onog njezina namigivanja. Nitko te nikada neće voljeti kao ja.

Ni na tren nisam posumnjao u to.

POGLAVLJE 9

TADA SAM BIO POPRILIČNO tražen i poznat detektiv, neprestano u pokretu, zaokupljen istragama, u potrazi za novim saznanjima. I tako sam počeo dobivati mnogo veći broj težih i prestižnijih slučajeva nego što sam trebao. Posljednji u nizu, nažalost, nije bio jedan od njih.

Prema podacima dostupnima washingtonskoj policiji, talijanska mafija nikada nije u pravom smislu te riječi djelovala na području glavnog grada, vjerojatno zbog dogovora s određenim agencijama, kao što su FBI i CIA. No nedavno se pet Obitelji sastalo u New Yorku i složilo oko širenja poslovanja na Washington, Baltimore i dijelove Virginije. Nije bilo nikakvo iznenađenje što šefovi lokalnih zločinačkih organizacija nisu baš bili oduševljeni ovakvim razvojem događaja, osobito Azijci koji su kontrolirali preprodaju kokaina i heroina.

Tjedan dana prije kineski je narko šef Jiang An-Lo pogubio dvojicu mafijaških izaslanika. To mu nije bio najpametniji potez. Navodno je mafija iz New Yorka poslala svojega najboljeg ubojicu, ili čak ekipu ubojica, da riješe Jianga.

Sve sam to doznao toga jutra tijekom jednosatnog predstavljanja slučaja u policijskom sjedištu. Sada smo se John Sampson i ja vozili do stana Jiang An-Loa, dvojnog objekta u nizu kuća na uglu Osamnaeste ulice i Ulice M na sjeveroistoku grada. Činili smo jedan od ukupno dvaju detektivskih timova kojima je dodijeljen zadatak jutarnjeg nadzora, čemu smo nadjenuli nadimak „Operacija čuvanja ljigavca”.

Parkirali smo između Devetnaeste i Dvadesete ulice te započeli s nadzorom. Pročelje kuće Jiang An-Loa bilo je izbljedjelo, posvuda se ljuštila žuta boja i izvana je izgledala poprilično trošno. Dvorište je bilo prepuno otpadaka, kao da je netko ondje istresao vreću smeća. Većina prozora bila je zaštićena šperpločama ili limom. Usprkos svemu tome, Jiang An-Lo bio je velika faca među krijumčarima droge.

Vani je poprilično zatopljilo, pa su mnogi stanovnici ovoga susjedstva pošli u šetnju ili se okupljali na ulazima.

„Čime se bave Jiangovi ljudi? Ekstazijem, heroinom?” zapitao je Samson.

„Dodaj i PCP. Krijumčare diljem istočne obale: u Washingtons Philadelphiji, Atlanti, New Yorku. Vrlo su profitabilni i upravo zato Talijani žele svoj dio kolača. Sto ti misliš o imenovanju Louisa Frencha na mjesto ravnatelja FBI-a?“

„Ne poznajem ga. Ali s obzirom na to da je imenovan, najvjerojatnije je potpuno pogrešan izbor za taj posao.“

Nasmijao sam se istini u Samsonovoj šali, a zatim smo se obojica smjestila i čekala da se pojave mafijaški ubojice koji bi trebali ubiti Jiang An-Loa. Naravno, ako radimo na temelju točnih dojava.

„Znamo li išta o ubojici?“ pitao je Samson.

„Navodno je riječ o nekom Ircu“, odgovorio sam i pogledao Johna čekajući reakciju.

Samson je podignuo obrve i okrenuo se prema meni. „Irac radi za mafiju? Kako se to dogodilo?“

„Navodno je tip doista dobar. I lud. Zovu ga Mesar.“

U međuvremenu je pogrbljeni starac počeo prelaziti Ulicu M na križanju, pri čemu je nekoliko puta uočljivo skrenuo pogled ulijevo i udesno. Smireno je uvlačio dim cigarete. Umalo se sudario s mršavim bijelcem koji se oslanjao na aluminijski štap. Dvojica šetača svečano su jedan drugome kimnuli u znak pozdrava nasred ceste.

„Koji likovi“, rekao je Sampson i osmijehnuo se. „Takvi ćemo i mi biti jednoga dana.“

„Možda. Ako budemo imali sreće.“

A onda je, po prvi put toga dana, Jiang An-Lo odlučio stupiti na pozornicu.

POGLAVLJE 10

JIANG JE BIO VISOK i izgledao je gotovo neuhranjeno. Imao je neurednu crnu kozju bradicu koja se spuštala dobrih desetak centimetara ispod čeljusti.

Ovog narkošefa pratio je ugled pronicave, ambiciozne i pakosne osobe, a ta je zloća katkad bila pretjerana, kao da mu je sve ovo jedna obična, ali opasna igra. Odrastao je na ulicama Šangaja, zatim se preselio u Hong Kong, pa u Bagdad te konačno u Washington, gdje je vladao u nekoliko četvrti poput kakvoga novosvjetskog kineskog vojnog diktatora.

Prebacio sam pogled na Ulicu M tražeći znakove nevolje. Jiangova dva tjelohranitelja doimala su se opreznima, pa sam se pitao nije li ga tko upozorio i, ako jest, tko? Netko iz policije koga podmićuje? To nije bilo nimalo nemoguće.

Pitao sam se i koliko je dobar taj irski ubojica.

„Jesu li nas tjelohranitelji već primijetili?” upitao je Sampson.

„Vjerojatno jesu, Johnne. Ovdje smo ponajviše da odvratimo pozornost.”

„Znači, misliš da nas je i ubojica uočio?”

„Ako je ovdje. Ako je imalo dobar. Ako ubojica doista postoji, onda nas je i on vjerojatno vidio.”

Kad je Jiang An-Lo bio na pola puta do sjajnoga crnog Mercedesa parkiranoga na ulici, drugi automobil, Buick LeSabre, skrenuo je u Ulicu M. Naglo je ubrzao, motor je zarežao, a gume zaskripale i zadimile se kad se automobil popeo na pločnik.

Jiangovi tjelohranitelji okrenuli su se prema automobilu koji je sve više ubrzavao. Obojica su izvukla pištolje. Sampson i ja izletjeli smo iz automobila. „Samo odvratanje pozornosti, možeš si misliti”, progundao je.

Jiang je oklijevao, ali samo na trenutak. A onda je nespretno produžio korak prema kući iz koje je upravo izašao. Onako visok i mršav izgledao je kao da pokušava potrčati u dugoj suknji. Vjerojatno je točno izračunao da bi bio u još većoj opasnosti da je odlučio pokušati dočepati se unutrašnjosti Mercedesa.

Ali svi smo pogrešno procijenili situaciju. I Jiang, i tjelohranitelji, i Sampson, i ja.

Hici su se začuli iza preprodavača droge, sa suprotnog kraja ulice.
Tri glasna pucnja iz puške.

Jiang je pao na tlo i ostao ležati na pločniku ne pokazujući znakove života. Krv mu je curila iz sljepoočnice kao iz fontane. Znao sam da je najvjerojatnije mrtav.

Okrenuo sam se i pogledao prema krovu smeđe višekatnice spojene s ostalim kućama na suprotnoj strani Ulice M.

Ugledao sam plavokosog muškarca, koji je učinio nešto krajnje neobično: Naklonio nam se. Nisam vjerovao vlastitim očima. Naklon?

Zatim se sagnuo iza ciglene ograde i potpuno nam nestao s vidika.

Sampson i ja pohitali smo preko ceste i ušli u zgradu. Potrčali smo stubama i za tren oka preletjeli četiri kata. Kad smo stigli na krov, ubojica je već nestao. Nigdje nikoga.

Je li to bio irski ubojica? Mesar? Onaj kojega je poslala mafija iz New Yorka?

Tko bi drugi mogao biti, dovraga?

I dalje nisam vjerovao onome što sam vidio: ne samo što je s takvom lakoćom smaknuo Jiang An-Loa nego se nakon izvedbe i naklonio.

POGLAVLJE 11

MESAR SE BEZ IKAKVIH problema stopio s masom studenata na kampusu Sveučilišta George Washington. Bio je odjeven u traperice i sivu zgužvanu majicu kratkih rukava s natpisom „Atletska momčad“, a u ruci je nosio roman pohabanih korica Isaaca Asimova. Cijelo je jutro proveo na klupi čitajući Fondaciju, škicajući studentice, ali uglavnom u potrazi za slatkom malom Marijanom. Istina, bio je pomalo opsesivan. Ali to mu je najmanji problem.

Ta mu se djevojka doista svidjela pa ju je pratio posljednja dvadeset četiri sata, no upravo mu je tako slomila srce. Izblebetala se. Potpuno se uvjerio u to kada ju je čuo kako najboljoj prijateljici Cindi govori o „savjetnici” s kojom je razgovarala prije nekoliko dana. A zatim se uputila na drugo „savjetovanje”, protivno njegovoj izričitoj naredbi i upozorenju.

Velika pogreška., Marianne.

Nakon podnevnog predavanja iz nadasve uzvišene britanske književnosti osamnaestog stoljeća, slatka mala Marijana otišla je s kampusa, a on ju je slijedio skrivajući se u skupini od najmanje dvadeset studenata. Smjesta je znao da se uputila prema svom stanu. Tako i treba.

Možda toga dana više nije imala predavanja ili je imala dugu pauzu. Ionako nije bilo važno. Prekršila je pravila i za to je morala platiti.

Kad je shvatio kamo je krenula, odlučio ju je preteći. S obzirom na to da je bila na posljednjoj godini studija, bilo joj je dopušteno stanovati izvan područja kampusa, pa je u Trideset devetoj ulici dijelila maleni dvosobni stan s mladom Cindi. Stan se nalazio u četverokatnici, u koju je ušao bez ikakvih problema. Na ulaznim vratima bila je samo jedna brava. Kakva smijurija.

Odlučio se udomaćiti dok je čekao, pa se razodjenuo skinuvši cipele i baš svu odjeću. Iskreno, nije želio krvlju zamrljati obleku.

A onda je čekao djevojku, još malo čitao, ljenčario. Čim je Marianne ušla u sobu, Mesar ju je obgrlio objema rukama i stavio joj skalpel pod bradu.

„Bok, Marijana, Marijana, prošaptao je. „Nisam li ti rekao da nikome ništa ne pričaš?”

„Nikomu nisam rekla”, odgovorila je. „Molim te.”

„Lažeš. A lijepo sam ti rekao što će ti se dogoditi. K vragu, čak sam ti i pokazao.”

„Nisam nikomu rekla. Kunem se.”

„I ja sam se zakleo, Marianne. Očima svoje majke.”

Iznenada je jednim dugim potezom slijeva nadesno povukao oštricu preko djevojčina vrata. Rez je ponovio i u suprotnom smjeru.

Dok se previjala na podu i gušila, fotografirao ju je.

Ova je za prvu nagradu, bez ikakve sumnje. Nikada nije želio zaboraviti svoju slatku malu Marijanu.

POGLAVLJE 12

SLJEDEĆE VEČERI MESAR je još bio u Washingtonu. Točno je znao što je Jimmyju na umu, ali Jimmy je bio kukavica kojemu je prioritet bio preživljavanje, pa se bojao pitati: Imaš li ti ikakva pojma kojeg vruga sada radiš? I zašto si još u Washingtonu?

E, pa imao je pojma. Vozio je ukradeni Chevy Caprice sa zatamnjenim staklima dijelom Washingtona koji nazivaju Southeast i tražio točno određenu kuću spremajući se za još jedno ubojstvo, a sve zbog, o, Marijane, Marijane i njezina dugog jezika.

U glavi je imao adresu i, koliko je shvatio, sad je već bio poprilično blizu. Morao je srediti još jedno ubojstvo, a onda će on i Jimmy konačno moći zbrisati iz Washingtona. Slučaj riješen.

„Ove me ulice podsjećaju na naš kvart”, dobacio je Jimmy Šešir sa suvozačkog sjedala. Pokušavao je zvučati ležerno, kao da ga ni najmanje ne zabrinjava činjenica što se movaju Washingtonom tako dugo nakon ubojstva Kineza.

Po čemu?” upitao je Mesar i jezikom izobličio obraz. Dobro je znao što će Jimmy reći. Uvijek je znao. Istini za volju, Jimmyjeva predvidivost uglavnom mu je pružala utjehu.

„Sve se raspada, kužiš, pred našim očima. Baš kao u Brooklynu. Po tome. Vidiš da su crnčuge na svakom uglu. Tko će ti drugi živjeti ovdje? U ovim uvjetima?”

Michael Sullivan se osmjehnuo, ali to nije bio radostan osmijeh. Jimmy je katkad znao biti pravi iritantni kreten. „Da političari to požele, sredili bi sav ovaj nered. Ne bi to bilo tako teško, Jimmy.”

„Ah, Mikey, kako dirljivo. Možda bi trebao u politiku.” Jimmy Šešir zatresao je glavom i okrenuo se prema prozoru. Znao je da ne smije prekoračiti granicu.

„A ti se ne pitaš kojega vruga radimo ovdje? Ne misliš da sam luđi od luđaka u ludnici? Možda misliš kako bi bilo dobro iskočiti iz auta. Zaputiti se prema postaji Union pa na vlak kući, za New York, dragi moj Jimmy.”

Mesar se smiješio dok je to govorio, pa je Jimmy zaključio da je vjerojatno sigurno nasmijati se. Vjerojatno. Ali u prošlih godinu dana vidio je Sullivana kako ubija dvojicu „prijatelja”, jednoga bejzbolskom

palicom, a drugoga francuskim ključem. Znači, s njim si neprestano morao biti na oprezu.

„I, što radimo ovdje?” odvažio se Jimmy Šešir. "S obzirom na to da bismo već trebali biti u New Yorku.”

Mesar je slegnuo ramenima. „Tražim kuću jednog murjaka.” Jimmy je na tren zažmirio. „Isuse. Ne murjaka. Zašto murjaka?” Prekrio je lice šeširom. „Ono što ne vidiš, ne znaš”, promrmljao je. Mesar je opet slegnuo ramenima, ali sada iz zabave. „Vjeruj mi. Jesam li te ikada razočarao? Jesam li ikada prevršio mjeru?”

Obojica su prasnula u smijeh na njegovo posljednje pitanje. Je li Michael Sullivan ikada prevršio mjeru? Bolje pitanje bilo bi kada nije prevršio mjeru.

Prošlo je još dvadeset minuta prije nego što su pronašli kuću koju su tražili. Bila je to malena dvokatnica s kosim krovom. Izgledala je kao da je svježe obojena. Na prozorima je bilo cvijeće.

„Murjak živi ovdje? Pa i nije tako loše. Lijepo si je to sredio.”

„Istina, Jimmy. Ali u iskušenju sam da mu uplešem unutra i samo malo uneredim stvar. Možda dam posla svojoj pilići. Malo fotografiram.”

Jimmy je potrnuo. „Je li to dobra zamisao? Ozbiljno te pitam.

Mesar je slegnuo ramenima. „Znam. Sve mi je jasno, James. Čujem da su ti se zupčanici u mozgu konačno pokrenuli.”

„Ima li taj murjak ime?” upitao je Jimmy Šešir. „Ne da je bitno.”

„Ne da je bitno. Murjak se zove Alex Cross.”

POGLAVLJE 13

MESAR JE PARKIRAO MALO dalje od Četvrte ulice, izašao iz automobila i brzo se vratio prema slatkoj kućici u čijem je prizemlju živio murjak. Adresu je dobio bez pol muke. Pa mafija je imala veze u FBI-u. Dugim korakom prikrađao se uz kuću pokušavajući ostati nezamijećen, iako nije pretjerano mario što će ako ga netko vidi. Ljudi iz ovakvih četvrti ne pričaju o onome što vide.

Posao će obaviti brzo. U kuću i iz nje za samo nekoliko sekunda. Zatim natrag u Brooklyn proslaviti najnovije ubojstvo i pokupiti novac.

Prekoračio je gustu živicu uz stražnji trijem, a onda se ispravio. Ušetao je u kuću ravno kroz kuhinjska vrata, koja su zacviljela poput ranjene životinje.

Zasad bez problema. Ulazak se pokazao vrlo lakim. Bio je uvjeren kako će i ostatak obaviti dok pucneš prstima.

U kuhinji nema nikoga?

Nitko nije kod kuće?

A onda je začuo dječji plač i izvadio Berettu. Provjerio je nalazi li mu se skalpel u lijevom džepu.

Situacija se razvijala vrlo obećavajuće. S bebom u kući, svi su postajali neoprezni. Već je ubijao na ovaj način, u Brooklynu i Queensu. Jednog je cinkera izrezao na komade u njegovoj vlastitoj kuhinji, a onda njime napunio hladnjak, što je odaslalo željenu poruku.

Poput sjenke je prošao kratkim hodnikom. Nije ispustio ni zvuka.

Zatim je zavirio u malenu dnevnu sobu, obiteljsku sobu, što god to bilo.

Ovo nije očekivao. Visoki zgodni muškarac previjao je dvoje djece. Činio se poprilično vještim u tome. Sullivan je to primijetio jer je nekad davno u Brooklynu čuvao svoju trojicu šmrkave braće. Nekad davno promijenio je gomilu usranih pelena.

„Dobra večer, gospođo”, rekao je.

Tip je podignuo pogled - detektiv Alex Cross - i kao da ga se nimalo nije uplašio. Izgledao je kao da uopće nije iznenađen što mu se Mesar nalazi u kući, iako je nedvojbeno bio šokiran, a vjerojatno i prestrašen. Znači, murjak ima čelična muda. Nenaoružan previja djecu, ali ipak zauzima stav, pokazuje da ima karaktera.

„Tko si ti?“ upitao je detektiv Cross kao da je on glavni u ovoj situaciji.

Mesar je prekrižio ruke na prsima i skrio pištolj da ga djeca ne vide. Djecu je volio. Ali odrasli mu nisu bili dragi. Odrasli poput njegova starog, da damo samo jedan sramotan primjer.

„Ne znaš zašto sam ovdje? Nemaš pojma?“

„Možda imam. Ti si sigurno onaj ubojica od neki dan. Ali zašto si ovdje? U mojoj kući? To nije dobro.“

Sullivan je slegnuo ramenima. „Dobro? Zlo? Tko sam ja da sudim? Navodno sam malčice lud. Tako mi barem ljudi kažu. Možda je to. Ha? Zovu me Mesar.“

Cross je kimnuo glavom. „Čuo sam. Nemoj nađiti mojoj djeci. Ovdje nema nikoga osim mene. Majka im nije kod kuće.“

„Zašto bih učinio nešto takvo? Naudio tvojoj djeci? Naudio tebi pred njihovim očima? To nije moj stil. Ovako ćemo. Odoh ja. Rekao sam ti - lud. Imaš sreće. Pa-pa, dječice.“

A onda se ubojica opet naklonio, kao nakon ubojstva Jiang An-Loa.

Mesar se okrenuo i izašao iz kuće istim putom kojim je i ušao. Da vidimo kako će faca od detektiva ovo protumačiti. Iako, u njegovu je ludilu bilo logike, u svakom njegovu potezu uvijek je bilo logike. Znao je što radi, zašto i kada.

POGLAVLJE 14

DOGADAJ S MESAROM TE noći potresao me više od bilo čega što sam doživio kao policajac. Ubojica u mojoj kući. Usred dnevne sobe, gdje su mi djeca.

I što sam trebao misliti o svemu tome? Da mi je to nekakvo upozorenje? Da sam sretan što sam živ? Blago meni? Ubojica mi je poštedio obitelj. Ali zašto me je uopće potražio?

Sljedeći dan bio mi je jedan od najgorih od samog početka rada u policiji. Dok je jedan policijski automobil nadzirao našu kuću, pozvali su me na tri uzastopna sastanka u vezi sa zajebom s Jiang An-Loom. Spomenula se unutarnja kontrola odjela, prva u koju sam bio uključen.

Zbog tih nepredviđenih sastanaka, dodatne papirologije i redovitih zadaća koje sam morao obaviti, te sam večeri zakasnio po Mariju u Potomac Gardens. Zbog toga sam osjećao grižnju savjesti. Još se nisam bio naviknuo da provodi vrijeme na takvu mjestu, posebno nakon što padne noć. Uostalom, Maria je opet bila trudna.

Prošlo je devetnaest i petnaest kad sam te večeri stigao pred zgradu u kojoj je radila. Maria me nije čekala ispred ulaza kao i obično.

Parkirao sam i izašao iz auta. Krenuo sam prema njezinu uredu, koji se nalazio pokraj ureda domara u prizemlju. Potrčao sam.

A onda sam vidio da Maria izlazi i sve je najednom bilo u redu. Torba joj je bila toliko krcata dokumentima da je nije uspjela zatvoriti, a u naručju je nosila dodatne fascikle koji joj nisu stali u torbu.

Ipak je nekako uspjela mahnuti i osmjehnuti se kad me ugledala kako joj prilazim. Gotovo se nikada nije ljutila zbog mojih propusta, poput ovoga kada kasnim po nju više od pola sata.

Nije me briga koliko to zvuči sladunjavo ili zastarjelo, ali bio sam uzbuđen što je vidim. S nama je to oduvijek bilo tako. Prioriteti su mi se preokrenuli, na prvom mjestu bila mi je Maria i naša obitelj, a potom je dolazio moj posao. Osjećao sam se dobro u vezi s tim, kao da je sve uravnoteženo baš kako treba.

Maria je uvijek oduševljeno zazivala moje ime. „Alex! Alex!” viknula je i mahnula jednom rukom dok sam trčkarao prema ulazu u zgradu, njoj u susret. Nekoliko pripadnika bande iz susjedstva koji su stajali

oslonjeni na ogradu kod ulaza okrenulo se prema nama i dobro se nasmijalo na naš račun.

„Hej, ljepotice”, doviknuo sam joj. „Oprosti što kasnim.”

„Nema problema. I ja sam imala posla. Hej, Reuben! Što je, ljubomoran si?” obratila se jednom od huligana naslonjenih na ogradu.

Glasno se nasmijao i odgovorio: „Baš, Maria. Sigurno bi ti bilo bolje sa mnom nego s njim.”

„Možeš misliti. Samo ti sanjaj.”

Poljubili smo se - nismo od tog poljupca radili predstavu jer smo bili ispred zgrade u kojoj je radila, a i ti su nas huligani gledali, ali ipak smo se poljubili tako da svima bude jasno kako mislimo ozbiljno.

„Nosiš mi torbu”, zadirivala me Maria. „Kako slatko, Alex.”

„Nosit ću i tebe ako želiš.”

„Cijeli si mi dan nedostajao. Čak i više nego obično”, rekla je i ponovno se nasmiješila. A onda mi je zarila lice u rame. „Tako te volim.”

Prvo je Maria obamrla u mojem naručju, a tek sam tada začuo pucnje. Dva udaljena oštra zvuka koji nisu zvučali kao ništa posebno. Ni u jednom trenu nisam vidio strijelca, ni znaka od njega. Nisam čak bio siguran ni iz kojeg su smjera došli pucnji.

Maria je prošaptala: „Oh, Alex”, a onda je utihnula i umirila se. Nisam mogao odrediti diše li ili ne.

Prije nego što sam i shvatio što se događa, skliznula mi je iz naručja i sručila se na pločnik. Nisam shvatio da je pogođena u prsa i trbuh. Bilo je premračno, prezbunjujuće da bih išta razaznao.

Pokušao sam je zakloniti, ali onda sam vidio da joj iz rane lipta mnogo krvi, pa sam je podignuo u naručje i počeo trčati.

I sâm sam bio prekriven krvlju. Mislim da sam vikao, ali nisam sasvim siguran što se događalo nakon što sam shvatio da je Maria pogođena i koliko je stanje loše.

Malo iza mene u korak su me pratila dvojica huligana. Jedan od njih bio je Reuben. Možda su mi željeli pomoći. Ali ja nisam znao može li u tom trenu išta pomoći Mariji. Bojao sam se da je mrtva u mojemu naručju.

POGLAVLJE 15

BOLNICA SV. ANTUNA NIJE bila daleko, a ja sam trčao što sam brže mogao, s obamrlom Marijom u naručju. Od naleta krvi i straha u srcu tutnjilo mi je u ušima, kao da sam ispod ili možda unutar oceanskog vala koji će se sručiti na nas oboje i potopiti nas na ovim gradskim ulicama.

Bojao sam se da ću se spotaknuti i pasti jer sam osjećao slabost u nogama, a koljena su mi klecala. Ali znao sam da ne smijem pasti, da ne smijem prestati trčati sve dok ne dođem do ambulante hitne službe.

Maria nije ispustila ni glasa otkad je prošaptala moje ime. Bilo me je strah, možda sam bio i u šoku, pa mi se vidno polje potpuno suzilo. Sve oko mene kao da je bilo u magli, zbog čega se cijeli trenutak doimao još nestvarnijim.

Ali i dalje sam neumorno trčao. Stigao sam do Avenije Independence i konačno preko puta ulice ugledao blještavi natpis HITNA SLUŽBA Bolnice sv. Antuna.

Morao sam stati zbog gustog i brzog prometa. Počeo sam dozivati pomoć. S mjesta na kojemu sam stajao vidio sam skupinu bolničkog osoblja. Okupili su se na ulazu i razgovarali, ali još me nisu vidjeli, a zbog buke prometa nisu me mogli ni čuti.

Nisam imao izbora, pa sam zakoračio u prometnu gužvu.

Automobili oko mene naglo su skretali i proklizivali, a jedan se srebrni automobil potpuno zaustavio. Za upravljačem je bio zaprepašteni otac, a djeca su se sa stražnjeg sjedišta nagnula naprijed. Nitko nije zatrubio, možda zato što su spazili Mariju u mojim rukama. Ili zbog pogleda u mojim očima. Panika, očaj, što god to bilo.

Još se nekoliko automobila zaustavilo i propustilo me.

Pomislio sam: Uspjet ćemo. Mariji sam rekao: „U bolnici smo. Bit ćeš dobro, najdraža. Još malo i ondje smo. Drži se, samo što nismo u bolnici. Volim te.”

Kad sam prešao na drugu stranu ulice, Maria je naglo trepnula i širom otvorila oči. Pogledala me duboko u oči. Isprva se doimala zbunjenom, a onda se usredotočila na moje lice.

„Oh, Alex, kako te volim“, rekla je Maria i namignula mi onako prekrasno kako samo ona zna. A onda su se oči moje najdraže djevojke zaklopile posljednji put i ona je zauvijek otišla od mene. Bez obzira na to što sam bio ondje i nisam je puštao ni za dragoga Boga.

POGLAVLJE 16

MARIA SIMPSON CROSS umrla je na mojim rukama, a to nisam rekao gotovo nikomu, osim Sampsonu i Nani.

Nisam želio razgovarati o našim posljednjim zajedničkim trenucima, nisam želio ničije sažaljenje niti nepotrebno upletanje. Nisam želio zadovoljiti potrebu nekih ljudi za sitničavim tračanjem i postati temom najnovije dramatične priče koju se potihom prepričava. Tijekom cijele istrage ubojstva, koja je trajala sljedećih nekoliko mjeseci, nikada nisam spomenuo što se dogodilo ispred Bolnice sv. Antuna. To je bilo između Marije i mene. Sampson i ja obavili smo razgovore sa stotinama osoba, ali nitko nam nije uspio dati trag koji bi nas doveo do njezina ubojice. Trag se brzo ohladio i ostao hladan. Provjerili smo i onoga ludog mafijaškog ubojicu, ali otkrili smo da je noć prije ubojstva odletio u New York. Očito je napustio grad nedugo nakon što je izašao iz moje kuhinje. Pritom nam je pomogao FBI jer je ubijena bila supruga policajca. Mesar nije bio ubojica.

U dva sata izjutra toga dana nakon što je preminula bio sam u našem stanu, i dalje s pištoljem za opasačom, te koračao dnevnom sobom s uplakanom Janelle u naručju. Nisam mogao izbiti iz glave misao da malena plače za majkom koja je umrla te večeri, i to točno ispred Bolnice sv. Antuna, u kojoj je šest mjeseci prije rođena Jannie.

Najednom su mi suze počele kliziti niz obraze, osjećao sam kako me preplavljuju osjećaji vezani za zbivanja toga dana, sve ono stvarno i sve ono nestvarno. Nisam se znao nositi s tim, osobito ne s djevojčicom koju sam grlio i koja nikako nije prestajala plakati.

„Dobro je, malena. Dobro je”, šaptao sam svojoj tužnoj djevojčici, koju je mučio teški slučaj želučanih grčića i koja je vjerojatno željela da je drži majka, a ne ja. „Dobro je, Jannie, dobro je”, ponavljao sam, iako sam znao da je to laž. Pomislio sam: Nije dobro! Mama nas je napustila. Nikada je više nećeš vidjeti. Kao ni ja. Draga, slatka Maria, koja nikada u cijelom životu nije nautila drugoj osobi i koju sam volio više od života. Oduzeli su nam je tako naglo i iz nekog razloga koji mi nitko, pa čak ni Bog, nikada neće moći objasniti.

Oh, Maria, obratio sam joj se dok sam koračao stanom noseći naše djetesce u naručju, kako se ovo dogodilo? Kako ću uspjeti u svemu

što odsad nadalje moram? Kako ću uspjeti bez tebe? Ne sažalijevam se. Izluđen sam. Sabrat ću se. Sabrat ću se, obećavam ti. Ali ne večeras.

Znao sam da mi Maria neće odgovoriti, ali pronalazio sam neobičnu utjehu u pomisli da mi možda može nešto reći ili me možda barem čuti. U glavi mi je odzvanjao zvuk njezina glasa i riječi: Sve će biti u redu, Alex, jer toliko voliš našu djecu.

„Oh, Jannie, jadna mala. Koliko te samo volim”, šapnuo sam povrh malene vlažne glavice koja je gorjela od vrućice.

A onda sam ugledao Nanu.

POGLAVLJE 17

NANA JE STAJALA NA do vratku u hodniku koji je vodio prema dvjema malenim spavaonicama. Prekriženih ruku na prsima, nijemo me promatrala sve ovo vrijeme. Jesam li razgovarao sam sa sobom? Razmišljao naglas? Nisam imao pojma što sam radio.

„Probudio sam te, zar ne?” šapnuo sam, što je bilo potpuno nepotrebno s obzirom na glasan dječji plač.

Nana je bila smirena, doimala se kao da je obuzdala vlastite osjećaje. Ostala je u stanu da bi mi ujutro pomogla oko djece, ali sada je bila budna, a tomu smo bili krivi ja i mala Jannie.

„Bila sam budna”, odgovorila je. „Razmišljala sam. Ti i djeca morate se vratiti u moju kuću u Petoj ulici. Kuća je dovoljno velika, Alex. Prevelika. To je najbolje rješenje i odsad će ovo morati tako funkcionirati.”

„A što to?” pitao sam, pomalo zbunjen njezinim riječima, osobito zato što mi je Jannie glasno zavijala u uho.

Majka je izvila leđa i uspravila se. „Trebaš me da ti pomognem s djecom, Alex. To je jasno kao dan. Ja to prihvaćam. Želim to napraviti i napraviti ću to.”

„Nano”, odvratio sam, „Bit ćemo dobro. Uspjet ćemo i sami. Samo mi daj malo vremena da dođem k sebi.”

Nana me ignorirala i nastavila s izlaganjem svojih razmišljanja. „Tu sam za tebe, Alex, i tu sam za dječicu. Odsad nadalje mora biti tako. Ne želim raspravu o tome. Stoga jednostavno prestani, molim te.”

Prišla mi je i zagrlila me svojim tanahnim rukama, zagrlila me snažnije nego što sam mislio da može. „Volim te više od života.” A onda je rekla: „Voljela sam i Mariju. I meni nedostaje. Volim i ovu dječicu, Alex. Sada više no ikada.”

Oboje smo zaplakali, pa smo sada svi troje plakali u skućenoj dnevnoj sobi. Nana je bila u pravu u vezi s jednom stvari: ovo više ne može biti naš dom. Ovdje obitava previše uspomena na Mariju.

„Dobro, a sad mi daj Jannie. Predaj je”, rekla je, a to nije bila molba. Uzdahnuo sam i predao djetesce ovoj ratnici od žene visokoj samo metar i pedeset, koja me odgojila i uzela pod svoje krilo kad sam s deset godina ostao siročić.

Nana je potapšala Jannie po leđima i protrljala je po vratu, nakon čega se malena smjesta pošteno podrignula. Nana i ja nasmijali smo se unatoč osjećajima koji su nas obuzimali.

„Baš i nisi neka dama”, šapnula je Nana. „Jannelle, sada moraš prestati s tim groznim plačem. Čuješ li me? Smjesta prestani.” Jannie je napravila kako joj je rečeno. Označilo je to početak našega novog života.

Drugi dio
ZABORAVLJENI SLUČAJ - 2005.

POGLAVLJE 18

DANAS JE ZA MENE STIGLO pismo od onog psihopata Kylea Craiga, što me zabezegnuto. Kako on meni može poslati pismo? Došlo je na adresu kuće u Petoj ulici. Koliko sam znao, Kyle je i dalje bio u zatvoru s najjačim osiguranjem u Florenceu u Coloradu. Usprkos tomu, poruka od njega poprilično me uznemirila.

Iskreno, od nje mi je pozlilo.

Alex,

jako mi nedostaješ u posljednje vrijeme, naši redoviti razgovori i sve ostalo, i upravo me to ponukalo na ovu poslanicu. Da budem iskren, i dalje me uznemiruje činjenica da si na toliko nižoj razini od mene, kako po intelektu, tako i po imaginaciji. A opet, ti si taj koji me je uhvatio i zatočio me ovdje, nisi li? Zbog okolnosti i konačnog ishoda možda bih čak mogao povjerovati daje zbilja bila riječ o božanskoj intervenciji, ali naravno da još nisam toliko lud!

— Bilo kako bilo, znam da si vrlo zaposlen dječarac (time te ne želim uvrijediti), pa te neću dugo zadržavati. Samo sam ti želio napomenuti da si mi neprestano u mislima i da se nadam da ćemo se uskoro vidjeti. Zapravo, možeš računati na to. Prvo ću ubiti Nanu i djecu, a ti ćeš gledati. Jedva čekam da vas sve ponovno vidim. A to će se sigurno dogoditi obećavam ti.

Dvaput sam pročitao poruku, a onda je ubacio u rezač papira i pokušao napraviti upravo suprotno od onoga što je Kyle očito želio. Prestao sam misliti na njega.

Tako nekako.

Nakon što sam nazvao zatvor u Coloradu i ispričao im o pismu te se uvjerio da je Kyle Craig i dalje u svojoj luđačkoj ćeliji.

POGLAVLJE 19

UGLAVNOM, BILA JE SUBOTA. Imao sam slobodan dan. Bez zločina i kazne. Bez i jednog psihopata na vidiku, barem koliko sam znao.

Ovih dana „obiteljski automobil” Obitelji Cross bila je prastara Marijina Toyota Corolla. Osim očite sentimentalne vrijednosti i dugovječnosti, baš i nisam previše cijenio to vozilo. Ni njezinu formu ni funkcionalnost, a nije mi se sviđala ni prljavo bijela boja, kao ni malena udubljenja na vratima prtljažnika i poklopcu motora. Djeca su mi prošle godine za rođendan poklonila naljepnice s natpisima: MOŽDA SAM SPOR, ALI SAM SVEJEDNO ISPRED TEBE; USLIŠI MI MOLITVE - UKRADI OVAJ AUTO. Ni njima se nije sviđala Corolla.

I tako smo te sunčane subote Jannie, Damon, mali Alex i ja pošli u kupnju automobila.

Tijekom vožnje na CD-sviraču poslušati smo Overnight Celebrity, hit repera Twiste, nakon čega je slijedila pjesma Kanye Westa All Falls Down. Cijelim putem klinci nisu prestajali davati lude prijedloge u vezi s novim automobilom koji smo trebali kupiti.

Jannie je bila za Range Rover, ali on iz brojnih razloga nije ušao u uži izbor. Damon me pokušao uvjeriti da kupimo motocikl, koji bi, naravno, on vozio kada za četiri godine napuni osamnaest, što je pak bilo toliko apsurdno da mu se nisam udostojio ni odgovoriti. Osim ako se danas frktanje ubraja u komunikaciju.

Mali Alex, odnosno Ali, bio je otvoren prema bilo kojoj marki automobila sve dok je crvene ili svijetloplave boje. Pametan dječak, njegov je plan bio najvjerojatniji, osim onog dijela s crvenim i svijetlim.

I tako smo stigli do zastupništva Mercedesa u Arlingtonu, nedaleko od naše kuće. Jannie i Damon smjesta su zapazili srebrni kabriolet CLK500, dok smo Ali i ja isprobavali prostranu unutrašnjost R350. Meni su na umu bile osobine obiteljskog automobila: sigurnost, lijep izgled, mali pad vrijednosti. Intelekt i osjećajnost.

„Sviđa mi se ovaj”, rekao je Ali. „Plav je. I prekrasan. Baš kako treba.”

„Imaš sjajan ukus za automobile, stari moj. Šest sjedala, i to kakvih šest sjedala. Pogledaj samo taj stakleni krov. Tu sigurno ima metar i pol.”

„Prekrasno”, ponovio je Ali.

„Ispruži se. Pogledaj koliko imaš mjesta za noge, mali moj. Ovo je automobil.” Sve to vrijeme pokraj nas je stajala prodavačica Laurie Berger. Nije bila napadna niti nepotrebno nametljiva. Cijenio sam to. Bog blagoslovio Mercedes.

„Imate li pitanja?” rekla je. „Nešto vas zanima?”

„Zapravo ne, Laurie. Čim sjedneš u ovaj R350, poželiš ga kupiti.”

„To mi uvelike olakšava posao. Imamo i jedan crni sa sivom unutrašnjosti. R350 nazivaju prijelaznim vozilom, doktore Cross. Mješavinom gradskog terenca i karavana.”

„Kombinacijom njihovih najboljih značajki”, odvratio sam i zavjerenički se nasmiješio.

U tom trenu oglasio se moj dojavljivač. Uzdahnuo sam dovoljno glasno da privučem poglede ostalih u salonu.

Ne u subotu! Ne za vrijeme kupnje automobila. Ne dok sjedim u ovom prekrasnom Mercedesu R350.

„O, ne“, javio se Ali i razrogačio oči. „Tatin dojavljivač!” glasno je povikao prema Damonu i Jannie. „Zazvonio je tatin dojavljivač.”

„Izdao si me. Ti si jedan obični mali pokvareni izdajica”, rekao sam mu i poljubio ga u tjeme. To je nešto što činim svakodnevno, najmanje pet puta.

Zahihotao se, lupnuo me po ruci i opet se zahihotao. Uvijek je shvaćao moje šale. Nije ni čudo da se nas dvojica tako dobro slažemo.

Ali ova poruka na dojavljivaču vjerojatno nije bila smiješna. Ni najmanje smiješna. Smjesta sam prepoznao broj i posumnjao na loše vijesti.

Ned Mahoney iz Odjela za taoce? Možda me poziva na roštilj i plesnjak u Quanticu? U redu, vjerojatno ne na roštilj.

Mobitelom sam nazvao Neda. „Alex Cross na telefonu. Primio sam tvoj poziv, Nede. Zašto sam primio tvoj poziv?”

Ned je smjesta prešao na stvar. „Alex, znaš gdje je Avenija Kentucky, pokraj Petnaeste ulice u četvrti Southeast?”

„Naravno da znam. To je nedaleko od moje kuće. Ali trenutačno sam u Arlingtonu. S djecom. Kupujemo novi obiteljski automobil. Znaš li ti što znači ta riječ obiteljski, Nede?”

„Vidimo se ondje, na križanju Avenije Kentucky i Petnaeste ulice. Treba mi tvoja pomoć, tvoja upućenost u lokalnu situaciju. Ne želim o detaljima preko mobitela.” Ned mi je ipak dao još nekoliko pojedinosti, ali ne sve. Zašto? Što je to zadržao za sebe? O, čovječe, o, čovječe, o, čovječe. „Kada? S djecom sam, Nede.”

„Žao mi je. Moja ekipa bit će na mjestu zbivanja za deset, najviše petnaest minuta. Ne šalim se. Alex, izbio je totalni kaos.” Naravno da jest. Zašto bi se inače Odjel za taoce FBI-a nalazio izvan gradskog područja Washingtona? I zašto bi me inače Ned Mahoney zvao u subotu poslijepodne?

„Što je bilo?” pogledao me Ali i upitao.

„Moram na jedan roštilj.” I mislim da će mene nabiti na ražanj, mali moj.

POGLAVLJE 20

OBEĆAO SAM LAURIE BERGER da ću se uskoro vratiti po automobil. Zatim sam odvezao djecu kući. Tijekom vožnje bili su loše volje i šutljivi, baš kao i ja. Veći dio puta vozio sam iza karavana s naljepnicom: PRVO IRAK, ONDA FRANCUSKA. Odnedavno tu naljepnicu viđam po cijelom Washingtonu.

Iz zvučnika je iritantno glasno ječala rokerverska skupina Hoobastank, pa je cijela situacija, primjereno, bila na rubu kaosa. Oni su djeca, ja sam otac i napuštam ih zbog posla. Njima činjenica da moram zaraditi za život ništa ne znači, kao ni to da obavljam ozbiljnu dužnost. Koji se vrug događa na uglu Petnaeste ulice i Avenije Kentucky? Zašto se, što god to bilo, moralo dogoditi baš danas? Naravno da nije ništa dobro!

„Hvala ti na sjajnoj suboti, tatice”, rekla je Jannie dok je u Petoj ulici izlazila iz automobila. „Stvarno sjajnoj. Za pamćenje.” Arogantan i sarkastičan prizvuk u njezinu glasu spriječio me je da se ispričam, kao što sam namjeravao većim dijelom vožnje prema kući.

Umjesto toga, rekao sam: „Vidimo se poslije.” A onda sam dodao: „Volim vas.” Sto je bila istina. Nisu ni bili svjesni koliko.

„Da, tatice, poslije. Možda sljedeći tjedan, ako nam se posreći”, nastavila je Jannie i dobacila mi ljutiti vojnički pozdrav koji mi je probo srce poput koplja.

„Žao mi je”, konačno sam izustio. „Žao mi je. Stvarno mi je žao.”

Zaputio sam se prema Aveniji Kentucky, gdje sam se trebao naći s Nedom Mahonyjem i njegovim timom luđaka iz Odjela za taoce te doznati više o toj hitnoj situaciji koja se ondje zbiva.

Kad sam već bio nadomak cilja, shvatio sam da se uopće ne mogu približiti tom križanju. Policija glavnog grada blokirala je sve ceste u krugu od deset ulica od mjesta događaja. Situacija se doista doimala ozbiljnom.

Izašao sam iz automobila i krenuo pješice.

„Što se događa? Što ste čuli?” upitao sam jednog muškarca koji se ondje motao, a kojeg sam prepoznao iz lokalne pekarnice, gdje je radio na blagajni i u kojoj sam ponekad djeci kupovao uštipke. Ne sebi, djeci, naravno.

„Murje kao u priči”, odgovorio je. „Posvuda su. Samo pogledaj uokolo, stari.”

Shvatio sam da on ne zna da sam bio istražitelj Odjela za umorstva te da sada radim za FBI. Kimnuo sam na njegovu primjedbu, ali zapravo se nikada ne navikneš na toliki prijekor i bijes, premda su oni ponekad opravdani. „Murja”, „drotovi”, kako god nas ljudi zvali, mi stavljamo svoj život na kocku. Mnogo ljudi ne razumije kako je to. Nismo ni blizu savršenstva, to i ne tvrdimo, ali ulice su katkad uistinu opasne.

A što bi bilo da tebe pokidaju ustrijeliti na radnom mjestu, pekaru, poželio sam mu odgovoriti, ali nisam. Nastavio sam svojim putem, još jedanput pregrmio uvredu i uvjerio samoga sebe da me se to ne tiče.

Svako zlo za neko dobro: kad sam konačno ugledao Neda Mahoneyja, bio sam poprilično nervozan. Djelatnicima sam pokazao svoje isprave FBI-a i približio se poprištu. I dalje nisam imao pojma koji se vrug događa, osim činjenice da su nepoznati taoci zadržani u laboratoriju za proizvodnju metaamfetamina, gdje se ta droga proizvodila i pripremala za preprodaju. To nije zvučalo ni upola toliko loše kao što je izgledalo. Dakle, u čemu je kvaka? Tu je nedvojbeno bilo još nečega.

„Evo i tebe, praznik si za oči”, rekao je Mahoney kad je vidio da idem prema njemu. „Alex, nećeš vjerovati koje sranje. Nema šanse, vjeruj mi.”

„Hoćeš se kladiti?” odvratio sam.

„Deset dolara da ovako nešto nikada nisi vidio. Lovu na sunce.“

Rukovali smo se. Doista nisam želio izgubiti ovu okladu.

POGLAVLJE 21

NED SE POČEŠAO I PROTRLJAO po jednodnevnoj ili dvodnevnoj plavoj bradici dok je, kao i obično, govorio tako da nitko drugi ne može doći do riječi. Nisam mogao prestati zuriti u njegovu bradu. Ned je svijetle puti, pa stoga mislim da je zadivljen činjenicom što sada, u četrdesetima, može pustiti nešto nalik na bradu. Doista mi se sviđa taj Ned Mahoney, iako je katkad nepodnošljiv. Čovjek mi se stvarno jako sviđa.

„Neki tipovi, njih petorica ili šestorica, dobro naoružani, upali su u preprodavačev laboratorij s namjerom da ga opljačkaju”, objasnio je. „Naišli su na velike probleme i zadržali se unutra. Također, određeni broj stanovnika ove četvrti radi u tom laboratoriju, njih dvanaestak, koliko smo uspjeli doznati. I oni su ondje zatočeni. To je još jedan problem s kojim ćemo se morati pozabaviti. Zatim - ”

Podignuo sam ruku kako bih zaustavio Nedovu žustru tiradu. „Spomenuo si te ljude koji rade u laboratoriju. Ljude koji pakiraju drogu? To su uglavnom žene, majke, bake? Je li tako? Dileri vole radnike kojima mogu povjeriti proizvod.”

„Vidiš li sad zašto sam želio da dođeš?” rekao je Mahoney i nasmiješio se od uha do uha. U biti, pokazao mi je malo zuba. Prizvuk u njegovu glasu podsjetio me na Jannienu nadutost od maloprije. Pametnjaković koji maskira vlastitu ranjivost ponašajući se kao „alfa-mužjak”.

„Dakle, u klopki su i otimači droge i preprodavači? Zašto ih jednostavno ne ostavimo da se međusobno pobiju?”

„To je već bilo predloženo”, bio je odrješit Mahoney. „Ali tek smo došli do dobrog dijela, Alex. A to je razlog zašto si ovdje. Dobro naoružani tipovi koji su došli opljačkati laboratorij jesu washingtonski specijalci. Tvoji stari drugovi i druga ekipa negativaca u današnjoj epizodi Svašta se može dogoditi i vjerojatno hoće\ Duguješ mi deset dolara.”

Opet mi je pozlilo. Znao sam gotovo sve tipove u specijalcima. „Siguran si u to?”

„I te kako. Nekoliko policajaca u ophodnji začulo je pucnje iz zgrade. Pošli su istražiti što se događa, pa je jedan od njih prostrijeljen. Prepoznali su tipove iz specijalaca.”

Nagnuo sam glavu ulijevo, pa udesno, pokušavajući opustiti mišiće. Osjetio sam da mi je vrat najednom malčice ukočen. „Dakle, FBI-ev Odjel za taoce sukobit će se s washingtonskim specijalcima?”

„Izgleda tako, dragi moj. Dobro došao u generalno sranje. Imaš li kakvu pametnu ideju?”

Imam, pomislio sam. Bježi odavde dok još možeš. Vrati se klincima. Subota je. Slobodan dan.

Pružio sam Nedu deset dolara u koje smo se bili okladili.

POGLAVLJE 22

NISAM VIDIO NIKAKAV IZLAZ iz ovoga nevjerojatnog nereda, a isto se moglo reći i za sve ostale. Upravo me je zato Mahoney i pozvao, u nadi da će upravo meni na pamet pasti zamisao koja će ga izvući.

Naravno, kako nevolja nikad ne dolazi sama, osobito u sunčano poslijepodne kada bi svi radije bili bilo gdje drugdje nego usred potencijalne pucnjave u kojoj će netko neminovno umrijeti.

Prvi su nas put izvijestili o situaciji u obližnjoj školskoj dvorani. Dvorana je bila prepuna policijskih službenika Washingtona, ali i agenata FBI-a, kao i ključnih članova Odjela za taoce. Bili su spremni za upad u zgradu ako do toga dođe, a izgledalo je da se taj tren bliži.

Pred kraj sastanka kapetan Tim Moran, ravnatelj washingtonskih specijalaca, ponovio je činjenice koje su mu bile poznate.

Vjerojatno je bio jako uzrujan, iz svima očitih razloga, ali doimao se smirenim i kao da ima stvari pod kontrolom. Poznavao sam Morana iz godina kada sam još radio u policiji i poštovao sam njegovu hrabrost. Štoviše, poštovao sam ga zbog integriteta, a to poštovanje nikada nije bilo snažnije nego toga poslijepodneva kada se činilo da će se morati sukobiti s vlastitim ljudima.

„Da sažmem situaciju, meta nam je četverokatnica u kojoj se heroin pretvara u prah i gomilu novca. Unutra je najmanje desetak laboratorijskih radnika, uglavnom žena. Tu su i dobro naoružani čuvari, koji se nalaze na najmanje tri kata. I njih je otprilike desetak. I imamo šest pripadnika specijalaca koji su pokušali opljačkati laboratorij i ostali zatočeni u zgradi.

Oni navodno u svojem posjedu imaju veliku količinu heroina i gotovine. Ukliješteni su na gornjim katovima, između dilera i ostalog osoblja, uz pet ili šest dodatnih čuvara koji su se pojavili dok je pljačka bila u tijeku. Trenutačno su u pat-položaju. Ostvarili smo kontakt s obje strane. Nitko ne želi popustiti. Valjda misle da nemaju što izgubiti, a ni dobiti. I tako drže položaje.”

Tim Moran nastavio je govoriti smirenim glasom. „S obzirom na to da je riječ o pripadnicima specijalaca i uzevši u obzir sve

komplikacije, odlučili smo da će operaciju voditi Odjel za taoce. Policija će potpuno surađivati s FBI-em.”

Kapetanov sažetak bio je kratak i jasan. Trebalo je imati hrabrosti prepustiti operaciju FBI-u. Ali bila je to ispravna odluka, pogotovo ako će netko doista morati upasti unutra i zapucati na specijalce. Iako su iskvareni policajci, i dalje su policajci. Nikome od nas nije se svidjela činjenica što ćemo morati pucati u braću.

Ned Mahoney nagnuo se prema meni i šapnuo: „Što ćemo sada, Einstein? Odjel se nalazi između dviju vatra. Shvaćaš li sada zašto sam želio da dođeš?”

„E, pa oprostite ako se neću pretrgnuti od silnih zahvala.”

„Nema na čemu”, odvratio je Mahoney i šakom me udario po nadlaktici u znak drugarstva, što je bilo toliko bezvezno da smo se obojica dobro nasmijala.

POGLAVLJE 23

TO MU JE BILO U KRVI.

Mesar je imao naviku pratiti komunikaciju washingtonske policije kad god je bio u gradu, a bilo bi doista teško propustiti ovako nešto. Kakav zajeb, pomislio je. Specijalci protiv Odjela za taoce. Uživao je.

Posljednjih nekoliko godina smanjivao je obujam posla i „radio manje, ali naplaćivao više”. Tri ili četiri važnija ubojstva godišnje, plus nekoliko usluga za šefove. Bilo je to i više nego dovoljno za život. Osim toga, novi don, Maggione mlađi, baš i nije bio njegov veliki obožavatelj. Jedini pravi problem bio je taj što mu je nedostajalo uzbuđenje, nalet adrenalina, neprestana akcija. I tako se našao ovdje, na policijskom balu!

Smijao se dok je parkirao svoj Range Rover desetak ulica od potencijalnog poprišta pucnjave. O, da, četvrt je na nogama. Čak se ni pješice nije uspio probiti, pa je ostao nekoliko ulica dalje od Avenije Kentucky. Tijekom šetnje do poprišta, na ulicama je izbrojio preko dvadeset autobusa washingtonske policije i na desetke policijskih automobila.

A onda je ugledao i plave automobile FBI-a, vjerojatno su tu i momci iz Odjela za taoce u Quanticu. Uf! Navodno su to bile velike face, među najboljima na svijetu. Baš poput njega. Ovo je bilo tako dobro da to ne bi propustio ni zbog čega, iako je za njega osobno bilo pomalo opasno biti ovdje. Zatim je primijetio i nekoliko zapovjednih kombija. A u „hladnoj zoni”, odnosno ograđenom dijelu, razaznao je „zapovjednika operacije”.

No zbog sljedeće stvari koju je vidio, Michael Sullivan na tren je zastao, a srce mu je ustreptalo. Neki lik u civilu razgovarao je s jednim od agenata FBI-a.

Sullivan je poznavao tog tipa u civilnoj odjeći. Ime mu je Alex Cross. On i Sullivan imaju zajedničku prošlost. A onda se sjetio još nečega - slatke male Marijane. Jedno od njegovih najdražih ubojstava, jedna od njegovih najdražih fotografija.

Ovo je iz trena u tren postajalo sve bolje.

POGLAVLJE 24

I TE KAKO SAM SHVAĆAO zašto je Ned Mahoney želio da dođem.

Tvornica heroina s preko sto pedeset kilograma tog otrova, ulične vrijednosti sedam milijuna dolara. Murjaci jedni protiv drugih. Doimalo se poput situacije iz koje nitko uključen neće izaći kao pobjednik. Čuo sam kad je kapetan Moran jednom prigodom rekao: „Poslao bih te k vragu, ali ja radim ovdje i ne želim te gledati svaki dan.” To je dobro oslikavalo cijelu ovu situaciju.

Nitko u zgradi nije iskazivao nikakve znakove predaje, ni dileri, ni specijalci. Također nisu dopuštali radnicima zatočenima na četvrtom katu da napuste zgradu. Doznali smo imena i dob nekih od tih radnika. Uglavnom su to bile žene u dobi od petnaest do osamdeset jedne godine. Žene iz susjedstva koje nisu uspijevale naći drugi posao, obično zbog prepreka poput neškolovanosti ili nepoznavanja jezika, ali i žene koje su jednostavno trebale i željele posao.

Meni nije išlo ništa bolje nego ostalima u pokušaju iznalaženja mogućeg rješenja ili alternativnog plana. Možda sam zato oko deset sati odlučio prošetati se na drugu stranu policijskih barikada. Da provjetrim mozak. Možda će mi sinuti kakva ideja ako se fizički udaljim iz zadanog okvira.

Dotad su ondje već bile na stotine promatrača, kao i deseci novinara i televizijskih ekipa. Prošetao sam se Ulicom M, ruku zabijenih u džepove.

Stigao sam do jednog ugla na kojemu je televizijska ekipa intervjuirala ljude iz susjedstva. Izgubljen u mislima, krenuo sam proći pokraj njih, kad sam začuo neku ženu kako od jecaja jedva govori: „Moja obitelj je unutra. Nitko ne mari. Nikoga nije briga!”

Počeo sam slušati intervju. Ženi nije bilo više od dvadeset godina i bila je trudna. Prema izgledu, trebala bi roditi ovih dana. Možda čak i večeras.

„Baka mi ima sedamdeset pet godina. Ondje radi da zaradi za školarinu u katoličkoj školi za moju djecu. Zove se Rosario. Divna je. Moja baka nije zaslužila umrijeti.”

Poslušao sam još nekoliko emocionalnih intervjuja, uglavnom s članovima Obitelji onih koji rade u laboratoriju, ali i nekoliko sa

suprugama i djecom dilera i čuvara zatočenih u zgradi. Jednomu od dostavljača ondje bilo je tek dvanaest godina.

Kad sam se konačno zaputio natrag prema barikadama i ušao u ograđeno područje, potražio sam Neda Mahoneyja. Kad sam ga napokon pronašao, razgovarao je s nekim tipovima iz administracije, agentima i kapetanom Moranom ispred jednog od zapovjednih kombija. Raspravljali su o tome trebaju li isključiti struju u zgradi.

„Imam ideju”, rekao sam mu.

„Bilo je krajnje vrijeme.”

POGLAVLJE 25

MESAR SE I DALJE MOTAO oko policijskih barikada u Washingtonu, premda je znao da ne bi smio biti ondje. Još prije nekoliko sati trebao je biti kod kuće u Marylandu. Ali ovo je bilo vrijedno kašnjenja. Sva ova ludost. Šetao se kroz gomilu znatiželjnika i osjećao se poput dječarca koji slobodno luta lunaparkom, ili barem onako kako je on mislio da bi se dječak u lunaparku trebao osjećati.

Čak su dovukli i štandove sa sladoledom i vrućim hrenovkama u pecivu. Oči promatrača caklile su se od uzbuđenja; željeli su svjedočiti akciji uživo. E, pa i on je bio jedan od njih.

Nedvojbeno je da je bio ovisnik o poprištima zločina. Bio je uvjeren da su za to krivi dani koje je proveo sa starim u Brooklynu. Dok je bio dječak, otac bi ga vodio na poprišta požara i zločina za koje je doznao prisluškujući policijsku radiovezu. Bila je to jedna od rijetkih dobrih stvari koje je ikada radio sa starim, no danas je uvjeren da ga je stari vodio sa sobom ne bi li izgledao kao normalna osoba s djetetom uza se, a ne kao neki čudak.

No njegov otac jest bio čudak. Volio je gledati mrtva tijela, bilo kakva mrtva tijela: na pločniku, u razbijenom automobilu, kako ih izvlače iz goruće zgrade. Njegov je ludi stari bio originalni Mesar iz Sliga, i još mnogo toga gorega. Naravno, sada je on bio Mesar, jedan od najtraženijih i najstrašnijih ubojica na svijetu. Bio je glavni, zar ne? Mogao je raditi što god je želio, a upravo je to sada i činio.

Michaela Sullivana iz razmišljanja je prenuo glas osobe koja je govorila u mikrofon na poprištu talačke krize. Podignuo je pogled i ponovno ugledao detektiva Alexa Crossa. Sve mu se to činilo poput sudbine, poput duhova koji iz prošlosti dozivaju Mesara.

POGLAVLJE 26

BIO SAM SVJESTAN DA su izgledi za uspjeh moje zamisli neznatni, ali vrijedilo je pokušati ako ćemo na taj način spasiti nekoliko života. Uostalom, nitko se nije dosjetio ničega boljega.

I tako smo u ponoć postavili mikrofone iza dugog niza policijskih automobila i transportnih autobusa parkiranih na drugoj strani Petnaeste ulice. Ako ništa drugo, izgledalo je dojmljivo, pa su televizijske kamere, naravno, smjesta počele snimati.

Sljedećih sat vremena dovodio sam članove Obitelji do mikrofona, gdje su pričali svoje priče i pokušavali urazumiti i zamoliti muškarce u zgradi da odlože oružje i predaju se ili da barem puste radnike iz laboratorija. Govornici su naglašavali da je beznadno ne predati se i da će većina njih poginuti ako to ne učine. Neke priče ispriповijedane u mikrofona bile su uistinu srceparajuće. Gledao sam kako se promatračima oči pune suzama dok su ih slušali.

Najbolji trenuci bile su anegdote: nedjeljna nogometna utakmica na kojoj je jedan otac trebao biti sudac, vjenčanje za manje od tjedan dana, trudnica koja bi trebala čuvati trudnoću, ali je došla obratiti se svojem dečku, dostavljaču droge. Oboje imaju samo osamnaest godina.

Najednom smo dobili odgovor iz zgrade.

Došao je dok je dvanaestogodišnjakinja govorila o svojem ocu, jednome od dilera. U zgradi su se začuli pucnji!

Pucnjava je trajala oko pet minuta, a zatim je prestala. Nikako nismo mogli doznati što se događa. Znali smo samo jedno - riječi njihovih voljenih nisu doprle do srca muškaraca u zgradi.

Nitko nije izašao, nitko se nije predao.

„U redu je, Alex”, pogledao me Ned postrance. „Možda nam je ovo kupilo malo vremena.” No to nije bio rezultat kojemu smo se obojica nadali. Ni izbliza. U jedan i trideset kapetan Moran isključio je mikrofona. Donijeli su odluku.

Nešto iza dva sata vođitelji su odlučili da će FBI-ev Odjel za taoce prvi ući u zgradu. Slijedit će ih washingtonska policija, ali nitko iz specijalaca. Bila je to teška odluka, ali danas su u Washingtonu stvari tako stajale, možda zbog pojačane terorističke aktivnosti u posljednjih nekoliko godina. Ljudi se više nisu pokušavali

pregovorima izvući iz kriznih situacija. Nisam bio siguran na kojoj sam strani, ali shvaćao sam oba stajališta.

Ned i ja bili smo dodijeljeni ekipi koja će prva izvršiti upad u zgradu. Okupili smo se u Četrnaestoj ulici, neposredno iza zgrade pod opsadom.

Nervozno smo koračali, nemirno razgovarali među sobom i pokušavali ostati usredotočeni.

„Ovo je loše”, rekao je Ned. „Specijalci znaju kako razmišljamo. Vjerojatno znaju i da večeras upadamo u zgradu .”

„Poznaješ li nekoga od njih? Te specijalce unutra?” upitao sam.

Ned je zatresao glavom. „Obično nas ne pozivaju na iste zabave.”

P OGLAVLJE 27

ODJENULI SMO CRNE kombinezone s punom opremom. Obojica smo dobili automatske puške MP5. Zbivanja tijekom napada nikada se ne mogu predvidjeti, ali ovaj je bio osobito neizvjestan s obzirom na to da su se u zgradi nalazili specijalci, a napad na njih je vršio Odjel za taoce.

Ned je primio poruku u slušalicu i okrenuo se prema meni. „Krećemo, Alex. Drži glavu nisko, stari. Ti su tipovi jednako dobri kao i mi.”

„I ti isto.”

A onda se dogodilo nešto neočekivano. Samo što ovaj put to nije bilo loše.

Vrata zgrade otvorila su se. Nekoliko sekunda nije bilo nikakve aktivnosti. Što se događa?

Najednom je postarija žena odjevena u laboratorijsku kutu izašla pred sjajna svjetla uperena u zgradu. Podignula je ruke iznad glave i ponavljala: „Ne pucajte.”

Slijedilo ju je još žena u kutama, mladih i starih, kao i dva dječaka koji su izgledali kao da im je najviše dvanaest ili trinaest godina.

Ljudi iza policijskih barikada počeli su izvikivati imena. Plakali su od sreće i bjesomučno pljeskali.

Vrata zgrade zatvorila su se uz glasan udarac.

Egzodus je dovršen.

POGLAVLJE 28

PUŠTANJE JEDANAEST RADNIKA IZ laboratorija prekinulo je planirani napad Odjela za taoce. Ponovno je uspostavljena komunikacija. Policijski načelnik i šef detektiva pojavili su se na poprištu i porazgovarali s kapetanom Moranom. Došlo je i nekoliko svećenika iz susjedstva. Iako je bilo kasno, televizijske ekipe i dalje su snimale što se događa.

Oko tri sata dobili smo dojavu da ćemo ipak upasti u zgradu. A zatim da je upad opet odgođen. Požuri se, čekaj, požuri se, čekaj.

Nekoliko minuta poslije pola četiri Ned Mahoney i ja hitali smo prema pokrajnjem ulazu u zgradu zajedno s još desetak tipova iz Odjela za taoce. Dobra stvar u vezi sa zaštitnom opremom jest to što zaustavlja metke koji bi vas mogli ozlijediti, ali loša je stvar to što vas usporava, otežava brzo trčanje i zbog nje teško dišete.

Snajperisti su zapucali na prozore, pokušavajući spriječiti otpor iz unutrašnjosti zgrade.

Mahoney je ovakve akcije nazivao „pet minuta panike i uzbuđenja”, ali ja sam ih se oduvijek užasavao. Za mene je to više bilo „pet minuta bliže raju ili paklu”. Nisam morao biti tu, ali Ned i ja zajedno smo prošli nekoliko napada i nisam mogao ostati po strani.

Eksplוזija nam je proparala uši. Stražnja su vrata pala.

Najednom nas je okružio kovitlac dima i krhotina. Već u sljedećem trenu obojica smo trčali kroz to. Molio sam se da u sljedećih nekoliko minuta ne primim metak u glavu ili neki drugi izloženi dio tijela. Molio sam se da noćas nitko ne pogine.

Na Neda i mene smjesta je otvorena vatra a da nismo uspjeli razaznati čak ni tko puca na nas. Nismo znali jesu li to dileri ili specijalci. Možda i jedni i drugi.

U hodnicima je buka automatskih pušaka, a zatim i granata, bila zaglušujuća, a nastavila se i nakon što smo počeli militi zavojitim stubištem. U zgradi se sada već posvuda pucalo, toliko da sam imao dojam da će se raspasti po šavovima. Od silne je buke bilo gotovo nemoguće razumno razmišljati i usredotočiti se.

„Hej! Seronje!” začuo sam glas iznad nas. Slijedio je rafal. Bljeskovi zaslijepljujuće svjetlosti u tami.

Ned je bolno jauknuo i pao niza stube.

Isprva nisam vidio gdje je pogođen, a onda sam ugledao ranu pokraj ključne kosti. Nisam znao je li ga pogodio metak ili krhotina od eksplozije. Bilo kako bilo, iz rane je šiktala krv.

Ostao sam s njim i putem radija pozvao pomoć. Iznad nas čuli su se zvuci eksplozija, uzvici, muški i ženski krikovi. Kaos.

Iako Ned nikada prije toga nije pokazao strah ni pred čime, sada su mu se ruke tresle. Borba koja je bjesnjela u zgradi samo je dodatno pridonijela osjećaju užasnutosti i zbunjenosti. Nedovo lice potpuno je izgubilo prirodnu boju. Nije izgledao dobro.

„Dolaze po tebe”, tješio sam ga. „Ostani budan, Ned. Čuješ li me?”

„Glupan”, konačno je s mukom izustio. „Ušetao sam ravno u nevolju.”

„Kako se osjećaš?”

„Moglo bi biti i gore. A moglo bi biti i bolje. Usput”, dodao je, „I ti si pogođen.”

P OGLAVLJE 29

„PREŽIVJET ĆU”, ODGOVORIO SAM Nedu, pogrbljen nad njim na stubištu.

„Da, i ja. Valjda.”

Nakon nekoliko minuta, uz nas su u tijesnom prostoru bili i bolničari. Dok su počeli izvlačiti Neda odande, pucnjava je već završila. Kao što je govorio - pet minuta panike i uzbuđenja.

Počeli su stizati izvještaji. Posljednji od njih osobno mi je podnio kapetan Tim Moran. Napad na tvornicu heroina dovršen je s polovičnim uspjehom. Većina nas smatrala je da smo napali prerano, ali nismo mi odlučivali o tome. S naše strane ranjena su dvojica policajaca i dvojica pripadnika Odjela za taoce. Ned je bio na putu prema kirurgiji.

Od osoba u zgradi, poginulo je njih šest, uključujući dvojicu specijalaca. Jedna od poginulih bila je i sedamnaestogodišnjakinja, majka dvoje djece. Iz nekog je razloga ostala u zgradi nakon što su ostali radnici izašli. I njezin je suprug poginuo. Bilo mu je šesnaest godina.

Kući sam konačno došao malo poslije šest sati ujutro. Jedva sam se vukao, iznuren, umoran do kosti, a nešto u vezi s dolaskom kući tako kasno, ili tako rano, doimalo mi se nadnaravnim.

No tada se sve dodatno pogoršalo. Nana je bila budna i čekala me u kuhinji.

POGLAVLJE 30

SJEDILA JE UZ PREPEČENAC i šalicu čaja i doimala se nemoćnom, ali ja sam znao da nije tako.

Iz šalice je izlazila para, kao i njoj na uši. Još nije probudila djecu. Maleni televizor bio je upaljen, a na njemu su se prikazivale lokalne vijesti o sinoćnjoj policijskoj akciji na križanju Avenije Kentucky i Petnaeste ulice. Bilo mi je potpuno nestvarno gledati te snimke u našoj kuhinji.

Nana je zadržala pogled na ogrebotini na mojemu čelu, to jest na zavoju.

„Samo ogrebotina”, smjesta sam se počeo braniti. „Ništa strašno. Sve je u redu. Dobro sam.”

„Nemoj meni pričati takve budalaštine, Alex. Da se nisi usudio podcjenjivati me kao zadnju budalu. Gledam u putanju metka koji bi, da je bio centimetar u drugu stranu, tebi raznio mozak, a od tvoje troje djece napravio siročad. Bez majke, bez oca. Jesam li u krivu? Ne, naravno da nisam.

Zlo mi je od toga, Alex. Živim s tim strahovitim užasom svakoga dana već gotovo deset godina. Sad mi je dosta. Preko glave. Stvarno mi je puna kapa. Ne mogu više! Odlazim! Da, dobro si me čuo. Napuštam i tebe i djecu! Odlazim!”

Podignuo sam obje ruke u znak obrane. „Nano, bio sam s djecom kad sam zaprimio hitan poziv. Nisam imao pojma da će me zvati. Kako bih mogao znati tako nešto? Nisam mogao napraviti ništa čime bih spriječio to što se dogodilo.”

„Prihvatio si poziv, Alex. A zatim si prihvatio i zadatak. Uvijek to napraviš. Zoveš to predanošću, dužnošću. Ja to zovem potpunim ludilom.”

„Nisam. Imao. Izbora.”

„Uvijek imaš izbora, Alex. To ti i želim reći. Mogao si odbiti, reći da si s djecom. Sto misliš da bi napravili, Alex? Da bi te otpustili jer imaš život? Zato što si roditelj? Ma kad bi te barem u nekom iznenadnom naletu sreće otpustili!”

„Ne znam što bi učinili, Nano. U konačnici, vjerojatno bi me otpustili.”

„Bi li to doista bilo tako loše? Ha? Ma, zaboravi!” zaključila je i lupila šalicom o stol. „Odlazim!” ponovila je.

„O, Bože dragi, Nano, pa ovo je smiješno. Potpuno sam iscrpljen. Ustrijeljen sam. Gotovo ustrijeljen. Razgovarat ćemo o ovome poslije. Sad moram malo odspavati.”

Najednom je Nana ustala i krenula u mojemu smjeru. Na licu joj je tinjao bijes, a oči su joj se pretvorile u male crne bisere.

Ovakvu je nisam vidio godinama, možda otkako sam bio dječak, pomalo divlji, moram priznati.

„Smiješno? Tebi je ovo smiješno? Kako se usuđuješ reći mi tako nešto?”

Nana me objema dlanovima udarila o prsa. Udarac me nije zabolio, ali njegova namjera jest, istina u njezinim riječima. „Žao mi je”, rekao sam, „Samo sam umoran.”

„Nađi si spremačicu, dadilju, što god želiš. Ti si iscrpljen? Ja sam iscrpljena. Dosta mi je: i iscrpljena sam, i zlo mi je od brige za tebe!”

„Nano, žao mi je. Sto još želiš da ti kažem?”

„Ništa, Alex. Ne govori ništa. Ionako sam umorna od toga da te slušam.”

Bez riječi je odjurila u svoju sobu. Pa barem je to gotovo, pomislio sam dok sam sjedao za kuhinjski stol, umoran kao pas, a sada i utučen.

Ali nije bilo gotovo.

Nakon nekoliko minuta Nana se ponovno pojavila u kuhinji, samo sada s prastarim kožnatim kovčegom i manjom putnom torbom s kotačićima. Prošla je pokraj mene, kroz blagovaonicu i izašla na prednja vrata a da se nije ni okrenula.

„Nano!” zazvao sam, s mukom se podižući iz stolca, te potrčao za njom. „Stani. Molim te, stani i popričaj sa mnom. Porazgovarajmo.”

„Dosta mi je razgovora!”

Kad sam izašao iz kuće, na ulici sam ugledao stari istrošeni svjetloplavi taksu kako izbacuje ispušne plinove i dim. Jedan od njezinih brojnih rođaka, Abraham, bio je taksist. Već sam s trijema vidio njegovu zastarjelu afro-frizuru.

Nana je ušla u ružni plavi taksu, koji se smjesta udaljio od kuće.

A onda sam začuo jedan glasić. „Kamo Nana ide?”

Okrenuo sam se i podignuo Alija, koji mi se prišuljao s leđa. „Ne znam, mali moj. Mislim da nas je upravo ostavila.” Zaprepašten izraz lica. „Nana nas je napustila?”

POGLAVLJE 31

MICHAELA SULLIVANA PROBUDIO JE trzaj i užasan osjećaj jeze. Smještaje znao da neće moći ponovno zaspati. Opet je sanjao oca, užasavajućeg gada, babu rogu svih svojih noćnih mora.

Kad je bio dječak, stari ga je tijekom ljetnih praznika znao dva ili tri puta tjedno povesti na posao u mesnicu. To se redovito ponavljalo od njegove šeste do jedanaeste godine, kada je naglo prestalo. Mesnica se nalazila u prizemlju dvokatnice od crvene cigle na križanju Ulice Quentin i Istočne trideset šeste ulice. MESAR KEVIN SULLIVAN bio je poznat po najboljem mesu u dijelu Brooklyna pod nazivom Flatlands, ali i po vještini ugađanja ne samo irskom nego i talijanskom i njemačkom nepcu.

Na podu je uvijek bilo mnogo piljevine koja se morala svakodnevno mesti. Staklo u izlogu s mesom sjajilo se besprijekornom čistoćom. Kevin Sullivan imao je i svoj zaštitni znak. Nakon što bi dao meso kupcu na pregled, nasmiješio bi se i ljubazno se naklonio. Tim ih je naklonom svaki put pridobio.

Međutim, Michael, njegova majka i trojica braće poznavala su očevu drugu stranu. Kevin Sullivan imao je goleme ruke i najsnažniji stisak koji možete zamisliti, osobito gledano očima malenog dječaka. Jednom je prigodom ulovio štakora u kuhinji i štetočinu zadavio golim rukama. Sinovima je zaprijetio da bi i oni mogli tako završiti, da će im kosti smrviti u piljevinu, a rijetki su bili tjedni kada majka nije imala masnicu negdje na krhkom, tanahnom tijelu.

Ali to nije bilo najgore od svega, to nije bilo ono što je Sullivana prenulo iz sna te noći, kao i brojnih drugih noći. Prava priča strave i užasa počela je kad mu je bilo šest godina i kad su jedne večeri nakon zatvaranja on i otac pospremali mesnicu. Otac ga je pozvao da uđe u maleni ured, u kojemu je bilo mjesta samo za stol, ormarić za dokumente i sklopivi ležaj. Kevin Sullivan sjedio je na ležaju i rekao Michaelu da sjedne pokraj njega. „Ovdje, mali. Pokraj mene.”

„Oprosti, tata”, smjesta se ispričao Michael znajući da je sigurno riječ o nekoj glupoj pogrešci koju je napravio dok je obavljao poslove za koje je bio zadužen. „Iskupit ću ti se. Ispraviti ću pogrešku.”

„Sjedaj!” dreknuo je otac. „Imaš se ti za puno toga ispričati, ali ne radi se o tome. Sad me slušaj. Dobro me slušaj.”

Otac je položio ruku na dječakovo koljeno. „Znaš koliko te jako mogu povrijediti, Michael”, rekao je. „Znaš to, zar ne?”

„Da, gospodine, znam.”

„I hoću”, nastavio je njegov otac, „ako ikome živom kažeš za ovo.”

Što da kažem? želio je upitati Michael, ali znao je da mu je bolje ne izustiti ni riječ, ne prekidati oca.

„Nikom živom.” Otac ga je tako snažno stisnuo za nogu da su mu se oči napunile suzama.

A onda se otac nagnuo prema njemu i poljubio ga u usta te mu radio stvari koje nijedan otac nikada ne bi smio raditi sinu.

POGLAVLJE 32

OTAC MU JE VEĆ DUGO BIO MRTAV, ali ljigavi mu gad nikada nije izlazio iz misli, pa je osmislio neobične načine kako „pobjeći” demonima iz djetinjstva.

Oko šesnaest sati sljedećeg poslijepodneva pošao je u kupnju u trgovački centar Tysons Galleria u McLeanu u Virginiji. Bio je u potrazi za nečim posebnim: za pravom djevojkom. Namjeravao je zaigrati igricu pod nazivom „Crveno, zeleno”.

Tijekom sljedećih pola sata u trgovačkom je centru prišao nekolicini potencijalnih igračica, prvo ispred Saksa, zatim Neiman Marcusa te Lillie Rubina.

Pristup mu je bio izravan i nije se mijenjao. Širok osmijeh pa: „Bok! Ja sam Jeff Carter. Smijem li vam postaviti nekoliko pitanja? Bi li vam smetalo? Obećavam, neće dugo trajati.”

Peta ili šesta žena kojoj je pristupio imala je lijepo, nevino lice (lice Djevice?) i poslušala ga je. Četiri žene kojima se upucavao prije nje bile su ljubazne. Jedna od njih čak je počela očijukati. Ali sve su se okrenule i otišle. Njemu to nije smetalo. Volio je pametne ljude, a te su žene samo bile oprezne kod uleta. Kako ono kaže stara izreka? Ne diraj to, ne znaš gdje je sve bilo.

„To baš i nisu prava pitanja”, nastavio je s uletom Djevici u trgovačkom centru. „Da ti objasnim. Ako kažem nešto što ti zasmeta, prestat ću i otići. Zvuči pošteno? Kao ona dječja igra ‚Crveno, zeleno’.”

„To mi zvuči pomalo čudno”, rekla je tamnokosa djevojka. Imala je uistinu prekrasno lice i, koliko je vidio, bila je lijepo građena. Glas joj je bio malo jednoličan, ali nitko nije savršen. Osim možda njega.

„Ali potpuno je bezazleno”, nastavio je. „Usput, sviđaju mi se tvoje čizme.”

„Hvala. Ne smeta mi što kažeš da ti se sviđaju. I meni se sviđaju.”

„Sviđa mi se i tvoj osmijeh. Ali ti znaš da imaš lijep osmijeh, zar ne? Naravno da znaš.”

„Pažljivo. Ne pretjeraj.”

Oboje su se nas mijjali i Sullivan je pomislio kako su dobro kliknuli. Bilo kako bilo, igra je krenula. Sada je samo morao paziti da izbjegne crveno.

„Smijem li nastaviti?” upitao je. Uvijek pitaj za dopuštenje. Kad god je igrao, to mu je bilo glavno pravilo. Uvijek budi ljubazan.

Slegnula je ramenima, zakolotala blagim smeđim očima i prebacila težinu s jedne noge na drugu. „Valjda smiješ. Već smo stigli dovde, nismo li?”

„Tisuću dolara”, rekao je Sullivan. Na ovom se dijelu igra dobivala ili gubila. Upravo... sada.

Djevičin osmijeh nestao je s lica - ali nije se okrenula i otišla. Sullivanu je srce počelo divlje lupati. Imao ju je, to je to. Sad je samo morati dovršiti stvar.

„Bez gluposti. Obećavam”, brzo je izlanuo istresavši usput vreću šarma, ali ne suviše očito.

Djevica se namrštila. „Obećavaš, ha?”

„Jedan sat”, odvratio je Sullivan. Ovdje je trik bio u tome kako se to izgovori. Moralo je zvučati kao da nije riječ ni o čemu posebnome, ni o čemu prijetećemu, ni o čemu neobičnome. Samo jedan sat. Samo tisuću dolara. Zašto ne? Što je loše u tome?

„Crveno”, odgovorila je i hitro otišla od njega ne okrenuvši se. Vidio je da je ljuta.

Sullivan je pak bio bijesan, srce mu je i dalje divlje lupalo, a podivljalo je i nešto ispod struka. Poželio je zgrabiti Djevicu i zadaviti je usred trgovačkog centra. Potpuno je unakaziti. No obožavao je ovu igricu koju je izmislio. Crveno, zeleno.

Nakon pola sata iskušao je sreću ispred dućana Victorias Secret u obližnjem trgovačkom centru Tysons Corner Mall — stigao je do „jedan sat” sa zgodnom plavušom odjevenom u kratke hlače i majicu s natpisom „Jersey Girl”. Nije mu se posrećilo. Sad mu je već postalo vruće. I uznemirio se. Trebala mu je pobjeda, trebao je nešto poševiti, trebao mu je nalet; adrenalina.

Sljedeća djevojka kojoj je prišao imala je prekrasnu, sjajnu crvenu kosu. Sjajno tijelo. Duge noge i male, živahne cice koje su se kretale u ritmu dok je govorila. Kad je rekao „jedan sat”, prekrížila je vitke ruke preko prsa. Koji govor tijela! Ali Crvenokosa nije otišla. Neodlučna je? Nesumljivo. Obožavao je tu osobinu kod žena.

„Sve ćeš vrijeme ti imati kontrolu. Biraš - hotel ili tvoj stan. Što god želiš, što god ti se čini u redu. Ti odlučuješ.”

Na tren ga je pogledala i utihnula. Znao je da ga odmjerava - sada su već prodorno gledali jedno drugo u oči. Shvatio je da je ona jedna od onih koje vjeruju svojem instinktu. Ti odlučuješ. Plus, ili je željela, ili joj je trebalo tisuću dolara. Usto, naravno, on je sladak.

Konačno je Crvenokosa tiho progovorila, jer nitko drugi to ne smije čuti, zar ne? „Imaš li novac kod sebe?”

Pokazao joj je smotuljak stotica.

„To su sve stotice?” upitala je.

Pokazao joj je da su stotice. „Smijem li te pitati kako se zoveš?” nastavio je.

„Sherry.”

„To ti je pravo ime?”

„Svejedno, Jeffe. Idemo. Vrijeme ti curi. Sat je već počeo odbrojavati.”

I tako su otišli.

Nakon što je sat, odnosno sat i pol sa Sherry završio, Michael Sullivan nije joj morao dati ni dolara, a kamoli tisuću dolara. Samo joj je pokazao svoju zbirku fotografija - i skalpel koji je ponio.

Crveno, zeleno.

Sjajna igra.

POGLAVLJE 33

DVA DANA NAKON ŠTO nas je napustila, Nana se vratila, hvala Bogu i svim anđelima, koji su nas zasigurno za to vrijeme čuvali. Cijela obitelj, osobito ja, naučila je lekciju o tome koliko volimo Nanu i koliko je trebamo, koliko sitnih, nerijetko neprimijećenih stvari svakodnevno čini za nas, koliko se žrtvuje i kako ne možemo bez nje.

To ne znači da nam je pod uobičajenim okolnostima Nana ikada dopuštala da zaboravimo njezin doprinos. Samo što je bila čak i bolja nego što je bila svjesna.

Kad je toga jutra uplesala u kuhinju, uhvatila je Jannie kako jede čokoladne žitarice i prekorila je na samo sebi svojstven način: „Dobar dan. Moje je ime Janelle Cross i ovisnica sam o čokoladi.”

Jannie je podignula obje ruke iznad glave u znak predaje, a zatim je ispraznila sadržaj zdjelice u kantu za smeće. Pogledala je Nanu u oči i pitala: „Ako si vozilo koje putuje brzinom svjetlosti, što se dogodi kada upališ svjetla?” Zagrlila je Nanu prije nego što je ova i pokušala odgovoriti na pitanje bez odgovora.

I ja sam došao do Nane i zagrlio je. Dovoljno sam pametan da začepim usta kada je to potrebno.

Kada sam te večeri došao kući s posla, baka me čekala u kuhinji. O, ne, pomislio sam, ali iste sekunde kad me ugledala, raširila je ruke kao da čeka zagrljaj, što me nemalo iznenadilo. „Dođi”, rekla je.

Zagrlili smo se i tada mi je tekla: „Žao mi je, Alex. Nisam imala nikakvo pravo samo tako otići i ostaviti te. Bila sam u krivu. Svi ste mi počeli nedostajati čim sam sjela u Abrahamov taksu.”

„Imala si svako pravo —”, počeo sam govoriti.

Nana me prekinula. „Nemoj mi se protiviti, Alex. Barem jedanput u životu stani dok si još u prednosti.”

Učinio sam kako mi je rečeno i zašutio.

POGLAVLJE 34

VAŽNE STVARI — KREĆEMO. Tog petka ujutro, nekoliko minuta nakon devet sati našao sam se sam u čekaonici pred uredom ravnatelja Rona Burnsa na devetom katu Hooverove zgrade, sjedišta FBI-a.

Ravnateljev osobni pomoćnik Tony Woods provirio je svojim okruglim, varljivo anđeoskim lišćem iz vanjskog dijela Burnsova ureda.

„Bok, Alex. Tu si, znači. Uđi. Sjajan posao neki dan na Aveniji Kentucky. Osobito u onakvim okolnostima. Ravnatelj bi volio porazgovarati s tobom o tome i još nekim stvarima koje su mu na umu. Čuo sam da će se Ned Mahoney potpuno oporaviti.”

Fenomenalan posao — umalo sam poginuo, pomislio sam dok sam ga slijedio prema uredu. Ned Mahoney ustrijeljen je u vrat. I on je mogao poginuti.

Ravnatelj me čekao u svojem svetištu.

Jedna stvar u vezi s Ronom Burnsom pomalo je smiješna: on je naprasit muškarac, ali naučio se upotrijebiti vještine smješkanja i beznačajnog čavrljanja prije negoli se baci na posao. To je važan uvjet za posao u Washingtonu, osobito ako taj posao podrazumijeva suradnju s gomilom prevrtljivih političara, što ovdje jest slučaj. No poput većine alfa-mužjaka kojima je posao na prvom mjestu, Burnsu to čavrljanje nikako ne ide od ruke. Unatoč tomu, pročavrljali smo o uspjesima lokalnih sportskih momčadi i o vremenu, i to dobrih devedesetak sekunda prije nego što smo se prebacili na pravi razlog mogeg dolaska.

„Dakle, što ti je na umu u posljednje vrijeme?” upitao je Burns. „Tony kaže da si me nešto trebao, prema čemu zaključujem da ovo nije društveni posjet.

Želio bih s tobom porazgovarati o nekoliko stvari. Prva od njih je novi zadatak: serijski ubojica u Maineu i Vermontu, zamisli ti to, baš ondje.”

Kimnuo sam i pustio Burnsa da nastavi klepetati. Najednom sam postao napet i pomalo nesiguran u samoga sebe. Konačno sam ga prekinuo. „Ravnatelju, nema dobrog načina da vas priprelim na ovo, pa ću jednostavno reći kako stvari stoje. Ovdje sam da vam

kažem kako napuštam FBI. Ovo mi je vrlo teško i sramotno. Cijenim sve što ste učinili za mene, ali donio sam odluku koja je najbolja za moju obitelj. I ta je odluka konačna. Neću se predomisliti.”

„Sranje”, promrmljao je Burns i lupio dlanom po stolu. „Dovraga i sve, Alex. Zašto bi nas sada napustio? To mi nema nikakva smisla. Napreduješ iznimno brzo. Znaš to, zar ne? E, da znaš, neću ti to dopustiti.”

„Ne možete napraviti ništa što bi me zaustavilo u mojoj namjeri”, odvratio sam mu. „Zao mi je, ali siguran sam da činim pravu stvar. Posljednjih nekoliko dana dobro sam promislio o ovome.”

Burns me je pogledao duboko u oči i vjerojatno je u njima razaznao odlučnost, jer je naglo ustao. Obišao je stol i pružio mi ruku.

„Užasno griješiš. Ovo ti je strahovito loš potez za karijeru, ali vidim da nema smisla natezati se s tobom. Bilo mi je veliko zadovoljstvo, Alex, i mnogo sam naučio”, rekao je dok smo se rukovali. Izmijenili smo još nekoliko neugodnih izraza, ustaljenih za takve situacije. Ustao sam i krenuo prema izlazu.

Kad sam došao do vrata, Burns me pozvao: „Alex, nadam se da ti se s vremena na vrijeme mogu javiti?”

Nisam si mogao pomoći da se ne nasmijem, jer jekova primjedba bila tako tipična za Burnsov stav „nikad ne reci nikad”. „Kroz neko vrijeme, naravno da se možete javiti. Ali pričekajte barem nekoliko mjeseci, u redu?”

„U svakom slučaju, pričekat ću nekoliko dana”, odgovorio je Burns. Barem je namignuo kad je to rekao.

Obojica smo se nasmijala i onda me iznenada pogodila spoznaja: moja kratka i donekle plodna karijera u FBI-u je gotova.

I nezaposlen sam.

P OGLAVLJE 35

NISAM VELIKI LJUBITELJ vraćanja u prošlost i sagledavanja određenih razdoblja svojega života sa žaljenjem. Uostalom, vrijeme koje sam proveo u FBI-u uglavnom je bilo lijepo, a dugoročno će se vrlo vjerojatno pokazati vrijednim. Naučio sam svašta, postigao dosta toga: na primjer, zaustavio sam psihopata ruske mafije po imenu Vuk. I stekao sam dobre prijatelje, voditelja Odjela za taoce, možda čak i ravnatelja, što nikako nije naodmet, a jednoga dana to bi se čak moglo pokazati i korisnim.

Unatoč svemu tome, nisam bio spreman za nevjerojatan osjećaj olakšanja koji me je preplavio dok sam toga jutra iznosio kartonsku kutiju sa svojim stvarima iz zgrade FBI-a. Osjećao sam se kao da mi je s leđa palo breme od nekoliko stotina kilograma, teret za koji nisam ni bio svjestan da ga nosim. Nisam bio potpuno siguran jesam li donio pravu odluku, ali nema dvojbe da sam se tako osjećao.

Nema više čudovišta, ljudskih i ostalih, pomislio sam.

Nikad više čudovišta.

Krenuo sam kući netom prije podneva. Napokon slobodan, spustio sam prozore na automobilu i pustio Bob Marleyjevu pjesmu No Woman, No Cry. Riječi o tome kako će sve biti u redu treštale su iz zvučnika, a ja sam pjevao. Nisam imao plan što ću sljedeće raditi, nisam imao plan čak ni za ostatak dana, i bio je to sjajan osjećaj. Zapravo mi se sviđala ideja da neko vrijeme ne radim ništa te sam pomislio kako bi mi to sigurno poprilično dobro išlo od ruke.

Jednu stvar morao sam napraviti smjesta, dok sam još na krilima dobrog raspoloženja. Odvezao sam se do zastupništva Mercedes a i pronašao prodavačicu Laurie Berger. Otišao sam na probnu vožnju Mercedesom R350 i na otvorenoj cesti shvatio da ima još više mjesta za noge nego u salonu. Sviđali su mi se zvuk motora i dvojna klimatizacija, zbog koje će svi biti sretni, čak i Nana.

No, još važnije, bilo je krajnje vrijeme da se i ja i cijela obitelj oprostimo od staroga Marijina automobila. Bilo je pravo vrijeme za to, a s obzirom na to da sam imao uštedevine od prodaje knjiga, kupio sam R350 i sjajno sam se osjećao zbog toga.

Kad sam stigao kući, na kuhinjskom sam stolu pronašao poruku od Nane. Pročitao sam je iako je bila namijenjena Jannie i Damonu.

Hajmo vas dvoje, izađite malo na zrak. U zdjeli na štednjaku ukusan vam je gulaš. Budite dobri i postavite stol. I počnite pisati zadaću prije večere. Damon večeras ima probu zbora. Zapamti, mladiću, „dijafragma”. Teta Tia i ja odvele smo Alija u zoološki vrt. UŽIVAMO. Nana možda nije uz vas, ali znajte da vas uvijek pratim!

Nasmiješio sam se. Nekad davno ova me žena spasila, a sada spašava i moju djecu.

Nadao sam se da ću se malo družiti s Alijem, ali bit će mnogo vremena za to u bliskoj budućnosti. I tako sam si napravio sendvič od ostataka svinjetine i kupusa s majonezom te, iz nekog čudnog razloga, ispekao kokice.

Zašto? Zašto ne? Čak i nisam neki ljubitelj kokica, ali najednom sam se zaželio nekakve brze masne hrane. Bio sam slobodan, slobodan biti kakav god želim, pa čak i glup.

Poslijepodne sam nekoliko sati proveo jedući vruće kokice i svirajući glasovir. Svirao sam Dukea Ellingtona, Jelly Roll Mortona i Ala Greena. Pročitao sam nekoliko poglavlja Sjene vjetra. A zatim sam napravio nešto nezamislivo: prilegao sam i zaspao, usred bijela dana. Prije nego što sam utonuo u san, ponovno sam pomislio na Mariju, na naše najljepše dane, medeni mjesec u Sandy Laneu na Barbadosu. Koliko mi je samo i dalje nedostajala! Tako sam želio da je u tom trenu pokraj mene, da joj mogu ispričati novosti.

Toga poslijepodneva telefon nije zazvonio nijedanput. Više nisam imao dojavljivač i, Naninim riječima, uživao sam u tome.

Nana i Ali zajedno su došli kući, a nakon njih je stigla Jannie, pa zatim i Damon. Zbog njihovih odvojenih dolazaka imao sam priliku tri puta hvalisati se novim automobilom te isto tako tri puta doživjeti divljenje i pljeskanje.

Za vrijeme večere, a blagovali smo ukusnu Naninu piletinu na francuski, veliku sam novost zadržao za sebe sve do kraja objeda, odnosno deserta, sladoleda od bundeve te bijele kave.

Jannie i Damon namjeravali su na brzinu pojesti i pobjeći dalje, ali sve sam ih zamolio da ostanu za stolom. Jannie je željela nastaviti čitati knjigu. Tih je dana praktički bila ovisna o Eragonu, a meni nikako nije bilo jasno zašto djeca istu knjigu čitaju po nekoliko puta.

„Što sad opet?” preokrenula je očima kao da već zna odgovor. „Imam vam nešto novo za reći”, rekao sam njoj, ali i svima ostalima.

Klinci su izmijenili poglede, a Jannie i Damon namrštili su se jedno drugome i protresli glavom. Svi su mislili da znaju što slijedi, da na neko vrijeme odlazim zbog istrage ubojstva, možda i serijskih ubojstava u drugome gradu. Možda čak i večeras, što se nerijetko događalo.

„Ne idem nikamo”, rekao sam i nasmiješio se od uha do uha. „U biti, sasvim suprotno od toga, večeras idem na Damonovu probu zbora. Želim poslušati tu radost pjevanja. I vidjeti kako ovih dana stoji s uporabom dijafragme.”

„Ti ideš na probu zbora?” uzviknuo je Damon. „Nije valjda netko iz zbora serijski ubojica?”

Namjerno sam odugovlačio i pogledom promišljeno prelazio s jednog lica na drugo. Vidio sam da nitko od njih nema pojma što slijedi. Čak ni Nana, naša dovitljiva syeznatica, još nije zbrojila dva i dva.

Jannie je konačno spustila pogled prema Aliju. „Ali, natjeraj ga da nam kaže što se događa. Neka progovori.”

„Ajde, tatice”, rekao je mali, iznimno vješt manipulator već u tako mladoj dobi. „Reci nam. Prije nego što Janelle dobije slom živaca.”

„U redu, u redu, u redu. Ovako stoje stvari. Nažalost, moram vas obavijestiti da sam od danas nezaposlen i da smo osuđeni na jad i bijedu. Dobro, ne bas potpuno. Bilo kako bilo, jutros sam podnio ostavku u FBI-u. Ostatak dana nisam ništa radio. Dakle, večeras Cantante Domino samo za mene.”

Nana i djeca skočili su i počeli pljeskati. „Jad-i-bije-da! Jad-i- bije-da!” skandirali su klinci.

I znate što? To je baš lijepo zvučalo.

Baš kao i nema više čudovišta.

P OGLAVLJE 36

SLJEDEĆI MOMENT U PRIČI ide ovako. John Sampson ovih je dana bio zvijezda washingtonske policije. Otkad je Alex napustio odjel i prešao u FBI, Sampsonov ugled samo je rastao, što ne znači da ga i prije nije pratio dobar glas, kao ni da nije bio iznimno poštovan iz mnogo razloga. Ali zanimljivo je bilo to što Sampson nije nimalo mario za to. Njemu poštovanje kolega nikada nije predstavljalo nešto važno. Osim ako nije dolazilo od Alexa, a čak ni to nije uvijek palilo.

Najnoviji slučaj predstavljao mu je veliki izazov. Možda zato što je iz dna duše mrzio tipa kojega je pokušavao uhititi. Bila je riječ o ološu po imenu Gino „Ljigavac” Giametti, koji je držao klubove za striptiz i salone za masažu na cijelom jugu, sve do Fort Lauderdalea i Miamija. Sa strane je pružao usluge pervertitima željnima tinejdžerki, a katkad i djevojčica. I sam Giametti bio je opsjednut takozvanim Lolitinim kompleksom.

„Capo” , promrmljao si je Sampson u bradu dok se vozio ulicom u kojoj je živio Giametti, u Kalorami, elegantnoj četvrti Washingtona. Ova titula odnosila se na riječ capitano, kapetana u mafijaškoj hijerarhiji. Gino Giametti dugo je ostvarivao značajan prihod. Bio je jedan od prvih mafijaša koji je shvatio da se može fino zaraditi na uvozu mladih djevojaka iz država bivšega sovjetskog bloka, osobito Rusije, Poljske te Češke i Slovačke. To mu je bila specijalnost, kao i razlog zbog kojega mu je sada Sampson visio nad glavom. Žalio je samo što na ovom slučaju ne radi s Alexom. Bit će to tako slatko uhićenje.

Malo nakon ponoći zaustavio se ispred Giamettijeve kuće. Mafijaš nije živio u luksuzu, ali sve su mu potrebe bile zadovoljene. Mafija se lijepo brinula o svojim ljudima.

Sampson je pogledao u retrovizor i vidio još dva automobila kako se zaustavljaju uz pločnik odmah iza njega. U mikrofon koji mu je stršio iz ovratnika rekao je: „Dobra večer, gospodo. Bit će ovo lijepa noć. Osjećam to u kostima. Hajdemo probuditi Ljigavca.”

POGLAVLJE 37

SAMPSONOV PARTNER SADA BIO je dvadesetosmogodišnji detektiv Marion Handler, ljudeskara, baš kao i Sampson. No Handler ni u kojem pogledu nije mogao zamijeniti Alexa Crossa. Trenutačno je živio s obdarenom, ali glupavom navijačicom Washington Redskinsa i želio se dokazati u Odjelu za ubojstva. „Napredujem sto na sat, stari“, volio je ponavljati Sampsonu bez ikakve naznake humora ili skromnosti.

Već i sam boravak u njegovu društvu bio je iscrpljujući i naporan. Naime, bila je riječ o glupoj osobi koja je usto, što je još gore, bila i arogantna te se hvalisala svojim propustima u zaključivanju.

„Danas ja idem prvi“, najavio je Handler dok su prilazili trijemu Giamettijeve kuće. Još četiri detektiva, od kojih je jedan držao napravu za provaljivanje vrata, čekala su kod vrata. Pogledali su u Sampsona očekujući upute.

„Preuzimaš vodstvo? Nema problema, Marion. Samo izvoli“, rekao je Handleru. A onda je dodao: „Prvi pri upadu, prvi u mrtvačnici.“ Detektivu zaduženome za provaljivanje vrata naredio je: „Srušite ih! Detektiv Handler ulazi prvi.“

Ulazna vrata srušila su se nakon dvaju snažnih udaraca. Kućni alarm smjesta je počeo zavijati pa su se detektivi požurili unutra.

Sampson je pogledom obuhvatio tamnu kuhinju. Nigdje nikoga. Posvuda novi kućanski aparati. iPodi i CD-i na podu. Znači da u kući ima djece.

„Dolje je“, rekao je Sampson ostalima. „Giametti više ne spava sa ženom.“

Detektivi su pohitali niz drveno stubište na drugom kraju kuhinje. Od ulaska u kuću nije prošlo više od dvadeset sekunda. U podrumu su provalili prva vrata na koja su naišli. „Policija! Ruke u zrak. Odmah, Giametti“, odjeknuo je prodoran glas Mariona Handlera.

Ljigavac je brzo ustao i instinktivno zauzeo obrambeni položaj pokraj velikoga bračnog kreveta. Bio je to nizak i dlakav muškarac ispupčenog trbuha, od oko četrdeset pet godina. Izgledao je mamurno, kao da nije potpuno svjestan što se događa. Možda je bio drogiran. No Johna Sampsona njegov fizički izgled nije ni na

trenutak prevario - ovaj je čovjek bio hladnokrvni ubojica. I mnogo gore od toga.

Lijepa naga djevojka duge plave kose i svijetle puti još je bila u krevetu. Pokušala je prekriti malene grudi i izbrijano spolovilo. Sampson je znao da se zove Paulina Sroka i da je podrijetlom iz Poljske. Sampson je također znao da će ona biti ovdje i da kruže glasine kako je Giametti ludo zaljubljen u plavokosu ljepoticu koju je prije šest mjeseci uvezao iz Europe. Prema dojavama, Ljigavac je ubio njezinu najbolju prijateljicu jer je odbila analni seks.

„Ne moraš se bojati”, rekao je Sampson Paulini. „Mi smo washingtonski policajci. Nisi u nevolji. Ali on jest.”

„Zaveži!” izderao se Giametti na djevojku, koja je izgledala i prestrašeno i zbunjeno. „Da im nisi rekla ni riječi! Ni riječi, Paulie! Upozoravam te!”

Sampson je nevjerojatnom brzinom došao do Giamettija, bacio ga na pod i stavio mu lisice kao da je junac na rodeu.

„Da nisi rekla ni riječi!” Giametti je i dalje vikao, iako mu je lice bilo stisnuto uz otrcani sag. „Ništa im ne govori, Paulie! Upozoravam te! Čuješ?”

Djevojka je izgledala jado i izgubljeno dok je sjedila na zgužvanoj posteljini pokušavajući pokriti golotinju muškom majicom koju joj je dao jedan od detektiva.

Konačno je blago prošaptala: „Morala sam raditi sve što mi kaže. Svašta mi je činio. Znate o čemu pričam, sve ono najgore, što ne možete ni zamisliti. Jedva hodam... Imam četrnaest godina.”

Sampson se okrenuo Handleru.

„Preuzmi, Marion. Odvedi ga odavde. Ne želim ni dodirnuti taj ološ.”

POGLAVLJE 38

JEDAN SAT NAKON TOGA Ginu Giamettija prvo su marinirali, a onda roštiljali sve dok nije bio pečen pod jakim svjetlima sobe za ispitivanje broj jedan u postaji Prvog okruga. Sampson nije skidao pogled s opakoga gangstera koji je imao naviku opsesivnog češanja tjemena do krvi. On to nije primjećivao.

Marion Handler do tog je trena imao glavnu riječ i obavio veći dio preliminarnog ispitivanja, ali Giametti mu nije imao mnogo toga za reći. Sampson je sjedio u pozadini i promatrao, odmjeravao ih obojicu.

Zasad je Giametti vodio. Bio je mnogo pametniji nego što je izgledao. „Probudio sam se i vidio da Paulie spava u mom krevetu. Spava, baš kao što je spavala kad ste vi nahrupili. Što da vam kažem? Ima svoju sobu na katu. Ona je plašljiva djevojčica. Ponekad i malo luda. Paulie nam posprema kuću i obavlja raznorazne gluposti za moju suprugu. Željeli smo je upisati u lokalnu školu. U najbolje škole. Hej, pa samo smo pokušavali pošteno postupiti prema toj maloj, zašto onda jašite po meni?”

Najednom se Sampson nagnuo prema naprijed. Bilo mu je dosta sranja za večeras. „Je li ti ikad itko rekao da bi bio vrlo dobar komičar?” upitao je. A ti bi mu, Marion, mogao biti glavni pomoćnik.

„Zapravo i je”, odgovorio je Giametti i iskesio se. „To isto reklo mi je nekoliko ljudi. Znaš što? Mislim da su i oni bili murjaci.“

„Paulina nam je već priznala da je vidjela kako si ubio njezinu prijateljicu Alexu. Alexa je imala samo šesnaest godina, a ti si je zadavio!”

Giametti je lupio šakom po stolu. „Luda mala kučka. Paulie laže kao zadnji lopov. Što ste joj napravili, zaprijetili da ćete je poslati natrag? Deportirati je u Poljsku? Toga se najviše boji.”

Sampson je zatresao glavom. „Ne, obećao sam joj da ćemo učiniti sve što možemo da ostane u Americi. Da ćemo je upisati u školu. Najbolju. Pošteno postupiti.”

„Laže i luda je. Kažem vam, ta je mala ljepotica luda k'o avion.”

Sampson je polako kimnuo. „Laže? U redu, objasni onda Roberta Gallu? Laže li i on? Vidio te kako ubijaš Alexu i trpaš njezino tijelo u prtljažnik svojeg automobila. Je li on to izmislio?”

„Naravno da je to izmislio. To je potpuno, sranje, čista glupost. I ti to znaš. I ja to znam. I Bobby Gallo to zna. Alexa? Tko je, pobogu, Alexa? Pauliena izmišljena prijateljica”,

Sampson je slegnuo ramenima. „Kako bih ja mogao znati da je Gallova priča čista glupost?”

„Jer se to nikada nije dogodilo, eto kako! Jer se Bobby Gallo vjerojatno nagodio s vama!”

„Misliš, nije se tako dogodilo? Gallo zapravo nije očevdac? Ali Paulina jest. To mi govoriš?”

Giametti se namrštio i protresao glavom. „Ti misliš da sam ja glup, Sampson? Nisam ja glup.”

Sampson je raširio ruke i pokazao na malenu i žarko osvijetljenu sobu za ispitivanje. „A svejedno si završio ovdje.”

Giametti je na nekoliko sekunda zastao i razmislio. A onda je pokazao prema Händlern. „Reci malom da se ode prošetati. Želim razgovarati s tobom. Samo ti i ja, veliki.”

Sampson je pogledao Mariona Handlera. Slegnuo je ramenima i zakolutao očima. „Godila bi ti pauza, Marion.”

Handleru se to nimalo nije svidjelo, ali je svejedno ustao i napustio sobu za ispitivanje. Pri izlazu je digao mnogo buke, poput kakva prkosnog školarca kojemu je upravo rečeno da mora ostati na dopunskoj nastavi.

Kad je ostao nasamo s Giamettijem, Sampson nije progovorio ni riječi. I dalje je promatrao mafijaša, pokušavajući ga izivcirati. Giametti je zacijelo znao da mu se ne piše dobro. Paulina Sroka ima četrnaest godina.

„Tih i šutljiv?” ponovno se iskesio Giametti. „Ta ti gluma inače prolazi, veliki?”

I dalje ni riječ od Sampsona. I tako sljedećih nekoliko minuta. Giametti se konačno nagnuo naprijed i tihim, ozbiljnim glasom rekao: „Slušaj, svjestan si da je sve ovo glupost, zar ne? Nema oružja ubojstva. Nema tijela. Nisam ubio nikakvu malu Poljakinju po imenu Alexa. A Paulie jest luda. Vjeruj mi. Možda je mlada godinama, ali ni po čemu ostalome nije djevojčica. Još se kod kuće kurvala. Jesi li znao za to?”

Sad je i Sampson progovorio. „Sad ću ja tebi reći što znam i što mogu dokazati. Imao si snošaj s četrnaestogodišnjakinjom u vlastitoj

kući.”

Giametti je zatresao glavom. „Njoj nije četrnaest. Ona je mala kurva. Bilo kako bilo, imam nešto za tebe, nešto za trgovanje. Tiče se tvojega prijatelja Alexa Crossa. Slušate li me, cijenjeni detektive? Čuj sad ovo. Znam tko mu je ubio ženu. A znam i gdje je ubojica sada.”

POGLAVLJE 39

JOHN SAMPSON POLAKO JE izašao iz automobila i teškim se korakom zaputio poznatom popločenom stazom prema ulaznom stubištu obiteljske kuće Obitelji Cross u Petoj ulici.

Kad je došao do vrata, na tren je zastao i oklijevao pokušavajući sabrati misli i smiriti se. Ovo neće biti nimalo lako, a to nitko ne zna bolje od njega. Znao je stvari o ubojstvu Marije Cross koje nije znao čak ni Alex.

Konačno je pružio ruku i pritisnuo zvonce. To je dotad napravio zasigurno već tisuću puta u životu, ali se pritom ni jednom nije osjećao kao sada.

Iz ovoga posjeta neće se izroditi ništa dobro. Baš ništa. Možda će se njime dokončati dugogodišnje prijateljstvo.

Sampson se iznenadio što je, nekoliko trenutaka poslije, vrata otvorila Nana. Starica je bila odjevena u plavi ogrtač s cvjetnim uzorkom, u kojemu je izgledala još mršavije nego inače, poput kakve drevne ptice koju bi trebalo štovati. A u ovoj kući i jest bila štovana, barem ako se njega pitalo.

„Johne, što je sada? Što je? Gotovo se bojim pitati. Eh, uđi, uđi. Preplašit ćeš susjede.”

„Već su preplašeni, Nano”, polako je odgovorio Sampson i pokušao se osmjehnuti. „Ipak je ovo Southeast, sjećaš se?”

„Nemoj mi sad tu zbijati šale, Johne. Da se nisi usudio. Zašto si ovdje?”

Sampson se najednom osjećao kao da je ponovno dječarac koji stoji pred zloglasnim Naninim prijekornim pogledom. Nešto u vezi s cijelom ovom situacijom bilo mu je jako poznato. To ga je podsjetilo na onaj put kada su njega i Alexa uhvatili u krađi ploča dok još nisu ni krenuli u srednju školu. Ili kad su pušili iza zgrade srednje škole, u čemu ih je uhvatio pomoćnik ravnatelja pa je Nana morala doći po njih.

„Moram porazgovarati s Alexom”, odgovorio je Sampson. „Važno je, Nano. Moramo ga probuditi.”

„A zašto?” upitala je, nestrpljivo tapkajući nogom o pod. „Tri i petnaest je ujutro. Alex više ne radi u policiji. Zašto ga ne pustite na

miru, svi odreda? Ti, od svih ljudi, John Sampson. Barem ti znaš da ne bi trebao dolaziti ovamo usred noći i moliti ga za pomoć.”

Sampson se nikada prije nije usprotivio^ Nani, ali sada jest. „Žao mi je, Nano, ali ovo ne može čekati. I ovaj put ne trebam ja njegovu pomoć. On treba moju.”

S tim je riječima Sampson prošao pokraj Nane i ušao u kuću Obitelji Cross — nepozvan.

POGLAVLJE 40

BILA SU SKORO ČETIRI sata ujutro kada sam se sa Sampsonom vozio prema postaji Prvog okruga. Sad sam već bio potpuno budan i uzbuđen. Osjećao sam se kao da mi cijeli živčani sustav vibrira.

Marijin ubojica? Nakon svih ovih godina? Postoji li čak i mala mogućnost da bi ubojica mogao biti uhićen, toliko godina nakon ubojstva moje supruge? Cijela mi se situacija doimala nestvarnom. Godinu dana bio sam se bavio tim slučajem i nikada nisam potpuno odustao od njega. A sada bismo najednom mogli pronaći ubojicu? Je li to moguće?

Stigli smo u postaju u Četvrtoj ulici i bez riječi pohitali unutra. Za vrijeme noćne smjene policijska postaja pomalo je nalik na ambulantu hitne službe. Nikad ne znaš što te čeka kad zakoračiš u nju. Ovaj put uopće nisam bio svjestan zbivanja oko sebe jer nisam mogao dočekati razgovor s Giamettijem.

Kad smo ušli, vladala je neobična tišina, a onda se sve iznenada izmijenilo. I meni i Sampsonu bilo je jasno da je nešto pošlo po krivu, čim smo došli do pritvora. Ondje se okupila šaćica detektiva i policajaca. Izgledali su previše budni i nervozni za ovo doba noći. Nešto sigurno nije bilo u redu.

Sampsonov novi partner Marion Handler uočio nas je i probio se do Johna. Handler je zanemario moju nazočnost pa sam i ja dao sve od sebe da ne obraćam pozornost na njega. Već sam se bio susreo s njim i smatrao sam da je on samo još jedna hvalisava ništarija. Pitao sam se zašto ga John tako dobro podnosi.

Možda je u Handleru vidio nešto što ja nisam ili Sampson konačno malo popušta.

„Nećeš vjerovati koje sranje. Ovo ruši sve rekorde”, rekao je Sampsonu. „Netko je ukokao Giamettija. Ne šalim se, Sampson. Eno ga u ćeliji, mrtav. Netko ga je ukokao ovdje.”

Dok nas je Handler vodio do posljednje ćelije u nizu, tupilo mi je zahvatilo čitavo tijelo. Nisam mogao vjerovati onome što sam upravo čuo. Prvo dobijemo trag o boravištu Marijina ubojice, a već trenutak nakon toga čovjek koji nam je dao taj trag jest ubijen? I to ovdje?

„Čak je bio u samici”, dodao je Handler. „Kako su uspjeli ovdje doći do njega? Nama pred nosom?”

Sampson i ja ignorirali smo to pitanje i zakoračili u zadnju ćeliju zdesna. Dvojica tehničara za dokaze procesuirala su tijelo, ali usprkos tomu, vidio sam sve što mi je bilo potrebno. Iz nosa Gina Giamettija virio je šiljak za led. Činilo se da su mu prije toga istim šiljkom iskopane oči.

„Ako nemaš oči, ništa ni ne vidiš”, rekao je Sampson svojim dubokim i sumornim glasom. „Mafija, bez ikakve sumnje.”

P OGLAVLJE 41

KADA SAM UJUTRO DOŠAO kući, znao sam da neću moći zaspati. Ništa novo. Djeca su već otišla u školu, a ni Nane nije bilo kod kuće. Vladala je tišina kao u grobu.

Nana je na hladnjak zalijepila novi blesavi naslov iz novina, s pogreškom: SUD ZA MALOLJETNIKE SUDI ŽRTVI UBOJSTVA. Duhovito, ali nisam bio raspoložen za smijeh, čak ni na račun novinara. Svirao sam glasovir pokraj otvorenih vrata terase i popio čašu crnog vina, ali ništa mi nije pomoglo.

U mislima sam vidio Marijino lice i čuo njezin glas. Pitao sam se zašto počnemo zaboravljati, a onda se katkad tako jasno sjetimo ljudi koje smo izgubili. Sve vezano za Mariju i vrijeme koje smo proveli zajedno ponovno se probudilo u meni.

Oko deset i trideset pošao sam u svoju sobu. Previše dana i previše noći proteklo je ovako. Odlazio bih u krevet sam i spavao sam. Zašto je moralo biti tako?

Legao sam u krevet i zaklopio oči, ali nisam očekivao da ću doista zaspati, već samo odmoriti se. Otkad sam izašao iz policijske postaje u Četvrtoj ulici, neprestano sam mislio na Mariju. Kroz glavu su mi prolazile naše slike dok su djeca još bila mala, dobri i loši trenuci, a ne samo selektivna sjećanja na sentimentalne gluposti.

Dok sam tako napet ležao i razmišljao o njoj, konačno sam shvatio nešto korisno o sadašnjem trenutku - želim da mi život ponovno dobije smisao. Jednostavno, zar ne? Ali može li se to dogoditi? Mogu li nastaviti živjeti?

Pa, možda. Postojao je netko. Netko za koga sam dovoljno mario i zbog koga sam bio spreman na promjene. Ili sam se ponovno zavaravao? Na kraju sam pao u nemiran san bez snova, što je bilo najbolje što se posljednjih dana uopće moglo očekivati.

POGLAVLJE 42

MORAO SAM SAMO NASTAVITI živjeti, i to je to. Napraviti neke pametne promjene u svojem životu. Riješio sam se stare Marijine krtije i kupio novi automobil. Zašto bi i ostale promjene bile teške? I zašto mi nikako nije polazilo za rukom izvesti ih?

Alex ima važan spoj, ponovio sam samome sebi nekoliko puta sljedećeg petka. Upravo sam zato odabrao restoran New Heights u Ulici Calvert u četvrti Woodley Park. Bio je to pravi restoran za važan spoj. Ondje sam se nalazio s dr. Kaylom Coles nakon što joj završi smjena, u dvadeset jedan sat, što je prema njezinim mjerilima bilo rano.

Sjeo sam za naš stol, djelomično zato što sam se bojavao da će ga prepustiti nekom drugome ako Kayla zakasni, što se i dogodilo. Došla je petnaest minuta nakon zakazanog vremena.

Nije mi smetalo njezino kašnjenje. Bio sam sretan što je vidim. Kayla je bila lijepa žena blistava osmijeha, ali meni je bilo najvažnije što sam uživao provoditi vrijeme u njezinu društvu. Činilo se da nam nikada ne ponestaje tema za razgovor, za razliku od mnogo parova koje sam poznao.

„Opa”, izletjelo mi je. Namignuo sam joj dok je elegantno prolazila restoranom i približavala se stolu. Nije nosila cipele s visokom potpeticom, vjerojatno zato što je i bez njih bila visoka gotovo metar i osamdeset, ili možda zato što je razumna osoba i ne podnosi neudobnost cipela s potpeticom.

„Opa i tebi! I ti sjajno izgledaš, Alex. A tek ovaj pogled. Obožavam ovaj restoran.”

Zamolio sam da nas smjeste uz prozore s pogledom na Rock Creek Park i, moram priznati, prizor je doista bio spektakularan. Isto se moglo reći i za Kaylu, koja je nosila bijeli svileni sako, usku majicu boje puti, duge crne hlače i lijepi zlatni pojas oko struka, svezan tako da lagano visi postrani.

Naručili smo bocu crnog vina i uživali u divnoj večeri. Za predjelo smo podijelili paštetu od crnog graha i kozjeg sira, zatim se Kayla odlučila za ribu, a ja za krvavi odrezak, te smo na kraju naručili pitu sa slatko-gorkim čokoladnim pralinama. Odgovaralo nam je sve u vezi s restoranom New Heights: stabla trešanja u cvatu na ulazu,

zanimljive slike lokalnih umjetnika na zidovima, mirisi komorača i češnjaka koji su prožimali restoran, Svjetlost svijeća kamo god pogledaš. Ja sam uglavnom gledao u Kayline oči, koje su bile duboke, smeđe i prekrasne, a iz njih je izvirao inteligentan pogled.

Nakon večere odlučili smo prošetati se preko mosta Duke Ellington prema četvrti Adams Morgan, to jest Ulici Columbia. Zastali smo u jednoj od meni najdražih trgovina u Washingtonu,

Crooked Beat Records, i u njoj kupili ploče Alexa Chiltona i Coltranea te usput popričali s Neilom Bectonom, jednim od vlasnika i starim prijateljem koji je nekada bio novinar Posta. Večer smo završili koktelima u baru Kabani Village, iz kojega smo sat vremena gledali uličnu kazališnu radionicu.

Za vrijeme šetnje natrag prema automobilu držali smo se za ruke te i dalje pričali kao navijeni. A onda me Kayla poljubila u obraz.

Nisam znao što je to trebalo značiti. „Hvala ti na prekrasnoj večeri”, rekla je. „Sve je bilo savršeno, Alex. Kao i ti.”

„Stvarno je bilo lijepo, zar ne?” rekao sam, i dalje pomalo zbunjen prijateljskim poljupcem.

Osmjehnula se. „Nikada te nisam vidjela tako opuštenoga.” To je vjerojatno bilo najbolje što mi je mogla reći. Smjesta se iskupila za poljubac u obraz. Donekle.

No tada me poljubila kako treba i ja sam joj uzvratio. To je već bilo mnogo bolje, kao i ostatak noći u njezinu stanu u četvrti Capitol Hill. Barem na nekoliko sati, imao sam osjećaj kao da mi život ponovno počinje poprimati smisao.

POGLAVLJE 43

MESAR JE ODUVIJEK SMATRAO da je Venecija precijenjena, ako ćemo iskreno.

A tek danas, uz beskrajan priljev turista, osobito bujicu arogantnih, beznadno naivnih Amerikanaca, svatko s pola mozga nedvojbeno bi se složio s njim. Opet, možda i ne bi, s obzirom na to da su većina njegovih znanaca, kad se sve uzme u obzir, bili potpuni imbecili. Shvatio je to na ulicama Brooklyna još u dobi od petnaest godina kad je po treći ili četvrti put pobjegao od kuće kao adolescent, problematičan mladić, žrtva okolnosti ili samo rođeni psihopat.

Do Venecije je stigao automobilom i parkirao na Piazzale Roma. Zatim, dok se žurio uhvatiti taksi na vodi kojim će doći do odredišta, osjetio je uzbuđenje, možda čak i oduševljenje Venecijom na licu svake osobe pokraj koje je prošao. Glupani i ovce. Nitko od njih nije iznjedrio vlastitu originalnu zamisao ili došao do zaključka bez pomoći glupog vodiča. Usprkos svemu, morao je priznati da ova nakupina drevnih vila koje polako tonu u močvaru može biti vizualno privlačna pod pravim osvjetljenjem, osobito gledano iz daljine.

No nakon što je ušao u taksi, mislima mu je zavladao posao koji ga čeka — Martin i Marcia Harris.

Barem su tako mislili njihovi lakovjerni susjedi i prijatelji u Madisonu u državi Virginia. Sullivanu nije bilo važno tko su oni doista bili, premda je to znao. Važnija je bila činjenica što su oni predstavljali sto tisuća dolara već uplaćenih na njegov račun u Švicarskoj, plus troškovi, a sve za samo nekoliko dana posla. Smatrali su ga ponajboljim plaćenim ubojicom na svijetu, a zna se da uvijek dobiješ ono što platiš, osim možda u restoranu u Los Angelesu. Nemalo ga je iznenadilo što ga je unajmio John Maggione, ali bio je dobar osjećaj ponovno raditi.

Taksi je stao kod Rio di San Moise, uz glavni kanal, pa je Sullivan pješice krenuo uza zbijene trgovine i muzeje do prostranog Trga sv. Marka. Radiovezom bio je u kontaktu s osobom koja je slijedila Harrisu te doznao da se šecu tim trgom i dokono razgledavaju znamenitosti. Već je bilo gotovo jedanaest sati navečer. Pitao se što im je sljedeće na rasporedu. Klubovi? Kasnonoćna večera u Ciprianiju? Piće u Harrys Baru?

Spazio je metu: njega u Burberryjevu ogrtaču, a nju zagrnutu pašminom od kašmira s knjigom Johna Berendta Grad palih anđela pod rukom.

Slijedio ih je, skriven u bučnom i veselom mnoštvu. Sullivan je odlučio kako je najbolje odjenuti se poput prosječnog američkog turista. Nosio je bež hlače s džepovima, običnu majicu i platneni šešir. Hlače, majicu i šešir mogao je odbaciti u samo nekoliko sekunda. Ispod njih nosio je smeđe odijelo od tvida, košulju i kravatu, a imao je i beretku. Pretvorit će se u profesora. To je bila jedna od njegovih omiljenih krinki kad je obavljao posao u Europi.

Harrisovi se nisu previše udaljili od Trga sv. Marka, skrenuvši u Calle 13 Martiri. Sullivan je već znao da su odsjeli u hotelu Bauer, što znači da su krenuli kući. „Ovo je prejednostavno”, promrmljao si je u bradu.

I pomislio: Pogreška.

POGLAVLJE 44

SLIJEDIO JE MARTINA I Marciju Harrison, koji su se ruku pod ruku šetali mračnom, uskom i vrlo uobičajenom venecijanskom uličicom. Ušli su u hotel Bauer. Na trenutak se zapitao zašto bi ih John Maggione želio mrtve, ali to ga zapravo nije pretjerano zanimalo.

Nakon nekoliko minuta sjedio je nasuprot njima na hotelskoj terasi. Bilo je to lijepo i ugodno mjesto za romantični izlazak, s pogledom na kanal i Chiesa della Salute. Mesar je naručio pivo Bushmills, ali popio je samo gutljaj ili dva da razbije napetost. U džepu hlača imao je skalpel. Prstom je prelazio preko njega dok je gledao Harrise.

Pravi golupčići, pomislio je gledajući kako izmjenjuju duge poljupce u baru. Lakše malo!

Kao da su mu pročitali misli, Martin Harris platio je račun i zatim je par napustio samozatajni hotelski bar krcat ljudima.

Sullivan ih je slijedio. Hotel Bauer bio je tipična venecijanska palača vise nalik na obiteljski dom nego hotel - raskoš na svakom koraku. Njegova žena Caitlin oduševila bi se njime, ali on je nikada neće moći dovesti ovamo, niti se sam u njega vratiti.

Ne nakon noćasnih događaja, neizrecive tragedije koja će se ondje dogoditi za samo nekoliko minuta. Naime, Mesar se specijalizirao upravo za to, za nepojmljive tragedije.

Znao je da hotel ima devedeset sedam soba i osamnaest apartmana te da su Harrisi odsjeli u jednom od apartmana na trećem katu. Dok se za njima penjao stubištem prekrivenim sagom, opet je pomislio: Pogreška.

Ali čija, moja ili njihova? Važno pitanje na koje mora biti spreman smjesta odgovoriti.

Skrenuo je za ugao — i iznenada je sve pošlo po krivu!

Harrisi su ga čekali s izvučenim pištoljima, a Martin je na licu imao zlokoban cerek. Najvjerojatnije su ga namjeravali odvesti u sobu i ondje ubiti. Bila je to očita namještaljka... dvoje profesionalaca.

Dobar posao, svaka čast. Na skali do deset, čista osmica.

Ali tko mu je to priredio? Tko mu je namjestio smrt u Veneciji? Što je još čudnije, zašto? Zašto on? I zašto sada?

Naravno, o svemu tome nije razmišljao u danom trenutku u loše osvijetljenu hodniku u Baueru, s dva pištolja uperena u sebe.

Srećom, Harrisi su usput počinili nekoliko pogrešaka: bilo je prejednostavno slijediti ih, bili su bezbrižni i nepažljivi, trun pretjerano romantični, barem prema uvriježenu mišljenju, za par koji je u braku već dvadeset godina, čak i za vrijeme odmora u Veneciji.

Stoga se i Mesar uspeo stubištem s izvučenim pištoljem i, čim ih je vidio s oružjem, opalio.

Bez oklijevanja, ne trepnuvši okom.

Šovinistička svinja kakva je, prvo je sredio muškarca, prema vlastitoj procjeni opasnijeg protivnika. Martina Harrisa pogodio je u lice, razmrskavši mu nos i gornju usnicu. Smrtonosni pogodak. Muškarčeva glava poletjela je unatrag, a plava perika u zrak.

Zatim se Sullivan naglo sagnuo i prevrnuo ulijevo, pa ga je hitac Marcije Harris promašio za manje od pola metra.

Ponovno je zapucao i pogodio Marciju u vrat, a zatim joj smjestio drugi hitac u prsa. I treći u srce.

Mesar je znao da su Harrisi mrtvi u tom hodniku, da leže ondje poput komada mesa, ali usprkos tomu nije istrčao iz Bauera.

Umjesto toga izvadio je skalpel i bacio se na posao na njihovim licima i grlima. Da je imao više vremena, zašio bi im oči i uši da pošalje poruku. Zatim je nekoliko puta fotografirao žrtve, osobe koje su trebale biti njegovi ubojice, za svoju dragocjenu zbirku fotografija.

Jednoga dana, vrlo ubrzo, Mesar će te fotografije pokazati osobi koja ih je unajmila da ga ubiju — pri čemu su neslavno završili — a ta osoba od ovog se trena može smatrati mrtvom.

Bio je to John Maggione, don osobno.

POGLAVLJE 45

DOK JE BIO MICHAEL SULLIVAN, a ne dok je glumio nekoga drugoga, imao je naviku po nekoliko puta promišljati sve svoje postupke, ne samo ubojstva. Ta cjeloživotna navika uključivala je stvari o njegovoj Obitelji, malene pojedinosti poput mjesta i stila života te tko je sve znao za to. Također, neprestano su ga pratile stvari iz očeve mesnice u Flatlandsu: narančasta, bijela i zelena pruga s irske zastave, jarka bjelina unutrašnjosti mesnice, glasan stroj za mljevenje mesa, od čijeg prodornog zvuka kao da se tresla cijela zgrada.

Za svoj novi život daleko od Brooklyna odabrao je dobrostojeći, uglavnom bjelački okrug Montgomery u Marylandu.

Točnije, gradić po imenu Potomac.

Oko tri sata poslijepodne onoga dana kad se vratio iz Europe provezao se Potomac Villageom brzinom od propisanih 40 kilometara na sat i, poput svakoga uzornog građanina, stao na iritantno dugom crvenom svjetlu na uglu Ulica River i Falls Roads.

Više vremena za razmišljanje, to jest opsesivno razmišljanje u kojemu je svaki put iznova uživao.

Dakle, što je nekoga nagnalo da naruči njegovo ubojstvo? Je li to doista bilo Maggioneovo djelo? I što to znači za njega i njegovu obitelj? Je li sada siguran kod kuće?

Jedna od općenitih „krinki” ili „maski” koje je pomno odabrao za svoju obitelj bila je ona dobrostojećeg boema. Ironije tog odabira životnog stila neprestano su ga zabavljale: primjerice dijetni maslac i državna radijska postaja, koja je uvijek bila uključena u supruginu automobilu, kao i bizarna hrana, na primjer kolači od maslina i pšenične krupice. Mesaru je sve to bilo potpuno apsurdno i presmiješno, a užici takvoga života nikada nisu prestajali.

Njegova trojica sinova pohađala su privatnu školu Landor School, u kojoj su se uglavnom družili s pristojnom, ali nerijetko i pokvarenom djecom bogataša srednjeg sloja. U okrugu Montgomery živjelo je mnogo bogatih liječnika koji su radili u Državnom institutu za zdravstvo, Upravi za hranu i lijekove i Državnom centru za pomorsku medicinu. Sada je bio na putu prema okrugu Hunt, bogataškoj četvrti

u kojoj je živio, te se kao i uvijek potajno našalio sam sa sobom: „Okrug Hunt, dom lovačke hunte.”

Konačno je stigao u dom, slatki dom kupljen 2002. godine za milijun i pol dolara. Šest velikih spavaćih soba, četiri kupaonice, grijani bazen, sauna, podrum s kućnim kinom. Caidin i dječaci u posljednje su vrijeme poludjeli za satelitskim radijom Sirius.

Draga Caitlin, ljubav njegova normalnog života, životna trenerica, a ovih dana i intuitivski izlječitelj - sve to plaćeno njegovim upitnim poslom lovca.

Sullivan je mobitelom javio da dolazi pa ga je obitelj, radosno mašući, dočekala na trijemu kao da su jedna velika sretna obitelj, što su i bili uvjereni da jesu. Nisu imali ni najmanjeg pojma da su samo dio njegove krinke, da su njegova predstava za javnost. I to je to. Ili ne?

Iskočio je iz Cadillaca, s velikim osmijehom na licu kao da se nalazi u reklami za lanac brze hrane, i zapjevao svoju himnu, klasik Daddys Home. „Tatica je kod kuće i nikamo ne ide.” A Caitlin i dječaci zbornu su mu odgovorili: „Više nije daleko od naaas.”

Obožavao je svoj život. Osim činjenice da ga netko trenutačno pokušava ubiti. A tu je, naravno, bila i njegova prošlost, odrastanje u Brooklynu, ludi otac, užasavajuća stražnja prostorija u mesnici. No Mesar se u ovome trenu trudio to potisnuti.

Ponovno je bio kod kuće, uspio je pa se lijepo naklonio pred Obitelji, koja je, kao i uvijek, zdušno pozdravila svojega junaka na povratku.

Da, to je on bio, junak.

Treći dio

TERAPIJA

POGLAVLJE 46

„ALEX! PA BOK! KAKO si? Dugo se nismo vidjeli, momče. Stvarno dobro izgledaš.”

Mahnuo sam sićušnoj, lijepoj ženi po imenu Malina Freeman i nastavio trčati. Malina je postala svojevrsna znamenitost ove četvrti, baš kao i ja. Bili smo otprilike iste dobi. Malina je bila vlasnica kioska u kojemu smo kao djeca trošili džeparac na slatkiše i sokove. Kružile su glasine da joj se sviđam. Pa što, i meni se Malina oduvijek sviđala.

Noge su me vodile sjeverno prema Petoj ulici, kao da već same od sebe poznaju put, a krajobraz susjedstva hujao je pokraj nas. Skrenuo sam desno i krenuo dužim putem prema Trgu Seward. Nije imalo smisla poći tim putem, ali to nisam radio iz nekih logičnih razloga.

Novosti o Marijinu ubojici bile su ono što me u posljednje vrijeme zadržavalo u prošlosti. Stoga sam izbjegavao ulicu u kojoj se to umorstvo dogodilo i istodobno se trudio prisjetiti Marije onakve kakvu sam je samo ja poznavao, a ne onakve kakva je bila kada sam je izgubio. Također sam svakoga dana pokušavao pronaći njezina ubojicu, pogotovo sada kada sam ponovno sumnjao da je i dalje negdje u blizini.

Skrenuo sam desno u Sedmoj ulici te krenuo prema National Mallu ubrzavši trk. Kad sam stigao do zgrade na Aveniji Indiana, duboko sam udahnuo pripremivši se za trk uza stubište koje se protezalo do četvrtog kata, a koje sam prešao preskačući svaku drugu stubu.

Moj novi ured bio je preuređeni stan koji je činila samo jedna velika prostorija sa spojenom kuhinjom i malenom kupaonicom. Kroz polukružni prozor u oblom kutu prodiralo je mnogo dnevne svjetlosti.

Ondje sam za potrebe terapije postavio dva udobna stolca i maleni dvosjed.

Bio sam uzbuđen već i od samog boravka u toj prostoriji. Odvažio sam se na samostalan posao i bio sam spreman za prvog pacijenta.

Na stolu su me čekale tri hrpice dosjea, dvije iz FBI-a i jedna iz washingtonske policije. Uglavnom su tražili savjetovanje. Tu i tamo poneki zločin koji treba riješiti? Slučaj ubojstva, s vremena na vrijeme? To je valjda bilo realno.

Prvi dosje kojega sam se dohvatio ticao se slučaja serijskog ubojice u Georgiji kojega su mediji nazvali „Ponoćni posjetitelj”. Tri crnca već su bila mrtva, a razmak između ubojstava bio je sve kraći. Sasvim pristojan slučaj za mene, osim činjenice da je Atlanta udaljena od Washingtona gotovo tisuću kilometara.

Stavio sam dosje na stranu.

Sljedeći je slučaj bio bliže kući. Dvoje profesora sa Sveučilišta u Marylandu, koji su možda bili u romantičnoj vezi, pronađeno je mrtvo u predavaonici. Lokalna policija imala je sumnjivca, ali prije nastavka istrage zatražili su izradu profila.

Taj sam dosje vratio na stol i na njega stavio žutu naljepnicu.

Žuto je značilo možda.

Najednom sam začuo kucanje na vratima.

„Otvoreno je”, doviknuo sam i smjesta postao sumnjičav, paranoičan, kako se god zvao taj osjećaj koji je kod mene gotovo neprestano prisutan.

Što mi je ono rekla Nana pri izlasku iz kuće? Pazi da ne dobiješ metak.

POGLAVLJE 47

TEŠKO JE RIJEŠITI SE STARIH navika. Ali to nije bio Kyle Craig ili neki drugi psihotični luđak iz moje prošlosti.

Bila je to moja prva pacijentica.

Posjetiteljica je tijelom zauzela cijelu širinu vrata te je sada stajala ondje kao da se boji ući. Lice joj je bilo iskrivljeno, a rukom se pridržavala za dovratka i pokušavala doći do daha te istodobno očuvati nešto dostojanstva.

„Nadam se da ćete uskoro uložiti u dizalo”, jedva je izustila od zadihanosti.

„Oprostite”, odvratio sam. „Vi ste zacijelo Kim Stafford. Ja sam Alex Cross. Izvolite, uđite. Ima kave ili vode, ako želite.”

Moja prva pacijentica konačno je ušla u ured. Bila je to krupnija žena između dvadeset pet i trideset godina, ali na prvi pogled rekli biste da joj je četrdesetak. Bila je odjevena vrlo službeno, u tamnu suknju i bijelu košulju koja je izgledala staro, ali kvalitetno, s plavo-ljubičastim rupcem pomno svezanim oko vrata.

„U poruci na telefonskoj sekretarici rekli ste da me je preporučio Robert Hatfield?” upitao sam. „Radio sam s Robertom u policiji. On vam je prijatelj?”

„Ne baš.”

U redu, nije dobra s Hatfieldom. Pričekao sam da nešto doda, ali ništa nije rekla. Samo je stajala usred ureda i u tišini procjenjivala svaku pojedinost u prostoriji.

„Sjednimo ovdje”, ponukao sam je. Pričekala je dok ja nisam sjeo.

Zatim je sjela i Kim, bojažljivo se smjestivši na prednji kraj stolca. Drhtavom rukom nervozno je popravljala čvor na rupcu. Druga ruka bila joj je čvrsto stisnuta u šaku.

„Znate, meni samo treba pomoć da malo bolje shvatim jednu osobu”, počela je. „Nekoga tko se katkad razljuti.”

„Je li vam to netko blizak?”

Ukočila se. „Neću vam reći kako se zove.”

„Ne”, odgovorio sam. „Ime nije važno. No recite mi, je li riječ o članu Obitelji?”

„Zaručniku.”

Kimnuo sam. „Smijem li vas pitati koliko dugo ste zaručeni?”

„Četiri godine”, odvratila je. „On želi da malo smršavam prije vjenčanja.”

Možda iz navike, ali u mislima sam već izrađivao psihološki profil njezina zaručnika. Za sve u toj vezi bila je kriva ona, nije preuzimao nikakvu odgovornost za svoje postupke, a njezina težina služila mu je kao izlaz iz svih situacija.

„Kim, rekli ste da se katkad razljuti, možete li mi to malo objasniti?”

„Pa, znate...” Zastala je kao da razmišlja, ali siguran sam da je nije prekinula zbunjenost, nego sram. Oči su joj se napunile suzama.

„Je li bio fizički nasilan prema vama?” pitao sam.

„Ne”, odgovorila je, malčice prebrzo. „Ne nasilan. Samo... Zapravo, da. Valjda.”

Ispustivši drhtavi uzdah, kao da je odustala od riječi. Umjesto toga odvezala je rubac koji joj je stajao oko vrata i spustila ga u krilo.

Pogled na njezin vrat ražestio me. Masnice su bile jasno vidljive. U prugama su se isprepletale njezinim vratom.

Takve tragove nasilja viđao sam i prije. Obično na mrtvim tijelima.

POGLAVLJE 48

MORAO SAM PODSJETITI samoga sebe da su umorstva sada dio moje prošlosti i da je ovo samo terapija.

„Kim, otkud vam te masnice na vratu? Recite mi što god možete.“

Trznula se, iznova vežući rubac. „Ako mi zazvoni mobitel, moram se javiti. Rekla sam mu da sam kod majke“, upozorila je. Prema njezinu užasnutu izrazu lica zaključio sam da je još prerano za razgovor o pojedinostima nasilja koje je pretrpjela.

I ne pogledavši me, otkopčala je puce na rukavu košulje. Nije mi bilo jasno što radi sve dok nisam vidio jarko crvenu ranu iznad zapešća. Tek je počela zacjeljivati.

„Je li to opekлина?“ upitao sam.

„Puši cigare“, pojasnila je.

Duboko sam udahnuo. Naime, ona je to rekla kao da utvrđuje činjenično stanje. „Jeste li se obratili policiji?“

Gorko se nasmijala. „Ne. Nisam.“

Naglo je rukom prekrila osmijeh i ponovno skrenula pogled. Očito ju je taj muškarac toliko zastrašio da ga je štitila bez obzira na sve.

Iznenada se iz njezine torbice začula zvonjava mobilnog telefona.

Bez ijedne riječi meni, izvadila je telefon, pogledala broj pozivatelja i javila se.

„Bok, dragi. Kako si?“ Glas joj je bio mekan i opušten, potpuno uvjerljiv.

„Ne“, rekla je. „Mama je otišla kupiti mlijeko. Naravno da sam sigurna. Reći ću joj da si je pozdravio.“

Bilo je fascinantno gledati Kiminu preobrazbu dok je razgovarala s njim. Ona nije glumila samo njemu. Glumila je i sebi. I upravo je tako preživljavala.

Kad je dovršila razgovor, pogledala me i nekako se neskladno nasmiješila, kao da uopće nije primila taj poziv. Trajalo je to samo nekoliko sekunda. A onda se iznenada raspala. Tihi jauk pretvorio se u jecanje koje joj je razdiralo cijelo tijelo. Objema rukama obgrlila je vlastiti struk i počela se ljuljati naprijed-natrag.

„Ovo je tako teško“, s mukom je izustila. „Žao mi je. Ne mogu. Ne smijem... biti ovdje.“

Kad joj je telefon po drugi put zazvonio, iskočila je iz stolca. Upravo zbog te telefonske provjere bilo joj je teško smoci snage doći ovamo, jer je pokušavala pomiriti poricanje i svijest o tome što joj se događa.

Obrisala je suze, kao da je važno kako izgleda, a zatim odgovorila istim mekim glasom kao i trenutak prije.

„Hej, dragi. Ne, prala sam ruke. Oprosti, ljubavi. Zato mi je trebalo malo dulje da ti se javim.”

Čuo sam ga kako viče. Kim je pažljivo slušala i kimala glavom.

Nakon nekog vremena podignula je prst pokazavši mi da pričekam i izašla u hodnik.

Dok je razgovarala, pokušao sam smiriti vlastiti bijes pregledavanjem popisa dobavljača. Nakon što se Kim vratila u ured, ponudio sam joj imena skloništa i sigurnih kuća u okolici, ali odbila ih je.

„Moram ići”, najednom je objavila. Ovaj drugi poziv ušutkao ju je do kraja. „Koliko vam dugujem?”

„Nazovimo ovo inicijalnim savjetovanjem. Platiti ćete mi kad drugi put dođete.”

„Ne želim milodare. Ionako mislim da neće biti drugog puta. Koliko?”

Odgovorio sam s oklijevanjem. „Cijena je klizna, do sto dolara po satu. Pedeset će biti dovoljno.”

Izbrojila je novčanice, uglavnom od pet ili jednog dolara, koje je vjerojatno neko vrijeme skrivala i skupljala. A onda je napustila ured. I tako je završila moja prva terapija.

POGLAVLJE 49

POGREŠKA. I TO VELIKA.

Danas mafijaški šef u New Jerseyju, a nekada plaćeni ubojica po imenu Benny „Dobrica“ Fontana, zviždukao je Sinatrinu pjesmu putem do suvozačkog sjedala svojega tamnoplavog Lincolna te elegantno otvorio vrata uz šarmantan osmijeh kakvim bi se ponosio i sam slavni pjevač.

Iz automobila je izašla prsata djevojka, ispruživši duge noge kao da je na audiciji za plesačicu kan-kana. Ova dvadesetšestogodišnjakinja bila je bivša natjecateljica za titulu Miss Universe, a dičila se najboljim pokretnim dijelovima dostupnima za određenu novčanu svotu. Također je bila malčice preotmjena i prezgodna za mafijaša, što znači da mu je zacijelo došla u ruke nakon svojevrzne uplate. Benny je bio prava lisica, ali nije se mogao pohvaliti izgledom filmske zvijezde, osim možda zvijezde poput onog tipa koji je glumio Tonyja Soprana.

Mesar se zabavljao promatrajući ovaj prizor iz automobila parkiranoga malo dalje u istoj ulici. Prema njegovoj pretpostavci, plavojka je Bennyja stajala petstotinjak dolara po satu ili dvije tisuće po noći kad bi gospođa Fontana bila izvan grada u posjetu njihovoj kćeri, koju su poslali na fakultet u New York.

Michael Sullivan provjerio je koliko je sati.

Sedam i pedeset dva. Ovo će biti osveta za Veneciju. Barem početak osvete. Prva od nekoliko poruka koje je planirao odaslati.

U osam i petnaest uzeo je aktovku sa stražnjeg sjedišta, izašao iz automobila i prešao ulicu, ne mičući se iz hlada stabala brijestova i javora. Nije dugo čekao da iz stambene zgrade izađe plavokosa žena ogrnuta bundom. Uz prijateljski smiješak, Sullivan joj je pridržao vrata i zatim ušao unutra.

Gotovo se ništa nije promijenilo otkad je posljednji put bio ovdje. Stan 4C nalazio se u posjedu Obitelji već godinama, sve otkako su se u Washingtonu počele ukazivati prilike za mafijaško djelovanje. Taj stan bio je povlastica bilo koga tko se nađe u gradu, a zatreba mu malo privatnosti iz bilo kojeg razloga. I sam ga je Mesar koristio jedanput ili dvaput kad je obavljao poslove za Bennyja Fontanu. No

bilo je to prije nego što je John Maggione naslijedio očev posao i prestao zvati Mesara.

Čak je i onaj jeftini korejski zasun na ulaznim vratima bio isti, ili barem sličan. Još jedna pogreška. Sullivan gaje razvalio šilom iz svoje kućne radionice koje gaje stajalo samo tri dolara. Spremio je šilo natrag u aktovku te iz nje izvadio pištolj i vrlo posebnu kiruršku oštricu.

Dnevna soba bila je u tami. Zrake svjetlosti dopirale su iz dvaju smjerova, iz kuhinje njemu slijeva i spavaće sobe zdesna. Bennyjevo uporno stenjanje govorilo je Sullivanu da je već prošlo prvo poluvrijeme. Hitro i tiho prešao je preko saga u dnevnoj sobi i provirio kroz vrata spavaonice. Miss Universe bila je gore (nikakvo iznenađenje), s vitkim leđima okrenutima prema njemu.

„To je to, mala. To volim”, rekao je Benny i nastavio, „Stavit ću prst -”

Sullivanov prigušivač samo je jednom nježno pucnuo. Ustrijelio je bivšu Miss Universe ravno u zatiljak. Krv i komadići mozga poprskali su Bennyja Fontanu po prsima i licu. Mafijaš je zavrištao kao da su njega pogodili.

Uspio se iskobeljati ispod mrtve djevojke, a zatim i skliznuti s kreveta, udaljivši se od noćnog ormarića, a time i vlastitog pištolja. Mesar se glasno nasmijao. Nije se time namjeravao narugati ovom mafijašu, o mrtvima sve najbolje, ali Fontana je večeras sve napravio krivo. Suviše se opustio, i upravo ga je zato Sullivan odabrao kao prvu žrtvu.

„Bok, Benny. Kako si?” rekao je Sullivan i uključio svjetlo na stropu. „Moramo porazgovarati o Veneciji.”

Izvadio je skalpel s posebnom oštricom za rezanje mišića. „Zapravo te trebam da pošalješ gospodinu Maggioneu poruku od mene. Može? Hoćeš li mi biti dostavljač? Usput, Bene, jesi li ikada čuo za operaciju Syme? To ti je amputacija stopala.”

POGLAVLJE 50

MICHAEL SULLIVAN NIJE MOGAO smjesta poći kući u Maryland, ne nakon svega onoga što je prije nekoliko trenutaka napravio Bennyju Fontani i njegovoj djevojci. Bio je previše uzbuđen, krv mu je ključala. Ponovno su ga preplavile grozne slike iz stare očeve mesnice u Brooklynu, piljevina u velikoj kartonskoj kutiji, podne pločice od terakote i bijele fuge, pile, noževi za skidanje mesa s kosti, kuke za meso u zamrzivaču.

I tako je neko vrijeme tumarao Georgetownom u potrazi za nevoljom, uspije li pronaći onu prave vrste. No stvar je bila u tome što je volio žene pomalo uštogljena izgleda: odvjeticice, poslovne žene, tip učiteljice ili knjižničarke. Volio je njihove naočale, do grla zakopčane košulje i odijela, konzervativne frizure. Žene koje uvijek imaju sve, pa tako i same sebe, pod kontrolom.

Volio im je pomoći da ostanu bez kontrole, a usput se i sam malo ispuhati, osloboditi se stresa, prekršiti sva pravila ovoga odvratnog društva.

Georgetown je bio dobra lokacija za pronalazak žrtve. No svaka druga ženska koju je uočio na ulici bila je previše napeta. Naravno, u ovo doba noći nije imao prevelik izbor. Ali nije mu ni trebala lepeza mogućnosti, samo jedna prava. Možda ju je već spazio. Barem je tako mislio.

Izgledala je kao parničarka, odjevena za uspjeh, u slatko odijelce od tvida. Potpeticama je udarala odmjereni ritam po pločniku - tip-tap, tip-tap.

Za razliku od njezinih cipela, Sullivanove tenisice nisu ispuštale nikakav zvuk. Zahvaljujući njima i majici s kapuljačom, izgledao je poput svakoga drugog džogera koji trči kasno noću. Da je netko provirio kroz prozor, vidio bi baš to.

Ali nitko nije gledao, a najmanje od svih gospođica Tvidić. Tvidićka, pomislio je i nacerio se. Pogreška. Njezina.

Nastavila je užurbano hodati, s kožnatom torbicom i aktovkom pod rukom, kao da se u njima nalazi Da Vincijev kod, a usto se držala vanjskog ruba pločnika - sve pametni potezi žene koja se sama našla na ulici u kasno doba noći. Jedina njezina pogreška bila je ta

što nije dovoljno gledala uokolo, nije promatrala okolinu u kojoj se nalazi, pa tako nije uočila džogera koji hoda iza nje.

A ljudi umiru zbog pogrešaka, nije li tako?

Sullivan se držao sjena dok je Tvidićka prolazila ispod uličnih svjetiljaka. Super noge, fenomenalno dupe, primijetio je. Nema prstena na lijevoj ruci. Visoke potpetice još su neko vrijeme odzvanjale pločnikom u jednolikom ritmu, a onda usporile ispred gradske kuće od crvene cigle. Lijepa kućica. Iz devetnaestog stoljeća. Ali, sudeći prema vanjskom izgledu, jedna od onih koje su iznutra izmesarili u stanove.

Iz torbice je izvukla ključeve prije negoli je uopće došla do ulaznih vrata, pa je Sullivan počeo odmjeravati pravovremeni pristup. Posegnuo je u džep i izvukao papirić. Račun iz kemijske čistionice? Potpuno nevažno.

U trenu kad je gurnula ključ u bravu, netom prije negoli će otvoriti vrata, obratio joj se prijateljskim glasom. „Oprostite, gospođice! Oprostite! Nešto vam je ispalo!”

POGLAVLJE 51

TA TVIDIČKA BOGME NIJE nimalo glupa, mama ju je fino odgojila. Smjesta je shvatila da je u nevolji, ali u sljedećih nekoliko sekunda nije mogla poduzeti ništa u vezi s tim.

Uskočio je u ulaz prije negoli je uspjela zatvoriti staklena vrata koja bi je uvela u sigurnost unutrašnjosti zgrade.

Svjetlost iz imitacije plinske svjetiljke na zidu u predvorju obasjala je paniku u njezinim vrlo lijepim plavim očima.

Obasjala je i oštricu skalpela u njegovoj ruci ispruženoj prema njezinu licu.

Mesar je želio da vidi oštru britvu i da misli o njoj, čak i više nego o njemu. Tako to djeluje, on je toga bio svjestan. Gotovo 90 posto napadnutih osoba sjećalo se pojedinosti o oružju, ali ne i o osobi koja je njime rukovala.

Tvidička je stigla napraviti samo jedan nespretni korak unatrag prije nego što se on našao u predvorju zajedno s njom. Michael Sullivan okrenuo je leđa prema ulici, sklonivši žrtvu s vidika za slučaj da netko prođe pokraj zgrade. Jednom je rukom držao skalpel tako da joj bude jasno vidljiv, dok joj je drugom oteo ključeve.

„Ni riječi”, upozorio ju je, približivši oštricu njezinim usnama. „Samo da znaš, kod mene nema anestezije. Čak ni lokalne. Ja samo zarežem.”

Na vrhovima prstiju, polako se počela udaljavati od njega sve dok nije leđima dotaknula elegantno izrezbaren stup rukohvata stubišta. „Evo.” Pružila mu je svoju dizajnersku torbicu. „Molim vas. Nosite je. Idite.”

„Nećemo se tako igrati. Ne želim tvoj novac. Sad me slušaj. Slušaš li me?”

„Da.”

„Živiš li sama?” upitao je. Pitanje je ostvarilo željeni učinak. Stanka prije odgovora odala mu je istinu.

„Ne.” Prekasno se pokušala izvući.

Na zidu su bila tri poštanska sandučića. Na samo jednome od njih stajalo je neupareno ime: L. Brandt.

„Idemo gore, gospođice Brandt.”

„Ja nisam - ”

„Jesi, jesi. Nema razloga za laganje. Pokret, odmah, prije nego što mi pukneš.”

Za manje od dvadeset sekunda bili su u njezinu stanu na drugom katu. Dnevna soba, kao i sama L. Brandt, bila je uredna i organizirana. Na zidovima su visjeli uokvireni crno-bijeli plakati s prizorima ljubljena. Filmski plakati, Oficir i džentlmen, Romarna u Seattleu. Djevojka je bila romantičarka u duši. Isto kao i Sullivan, na sebi svojstven način. Barem je on tako mislio.

Kad ju je podignuo, tijelo joj se potpuno ukočilo. Bila je sićušna: na jednoj ju je ruci odnio u spavaću sobu i spustio na krevet, gdje je ležala ne pomaknuvši ni mišić.

„Jako si lijepa”, rekao je. „Prekrasna. Poput prvorazredne lutke. A sad, ako ti ne smeta, volio bih vidjeti što skrivaš ispod odjeće.”

Skalpelom je uklonio puceta s onoga njezina skupog odijelca od tvida. L. Brandt raspala se kad je pala i njezina odjeća; iz paraliziranog stanja prešla je u mlohavo, ali barem je nije morao upozoravati da se stiša.

Rukama joj je skinuo crni čipkasti grudnjak i gaćice. I to na radni dan. Nije nosila hulahupke, a noge su joj bile sjajne, vitke i lagano osunčane. Nokti na nogama obojeni crvenim lakom. Kad je pokušala zatvoriti oči, pljusnuo ju je tek toliko da zadobije njezinu punu pozornost.

„Ne idi nikamo, L. Brandt.”

Najednom mu je nešto na njezinu noćnom ormariću privuklo pozornost. Ruž. „Znaš što? Stavi malo ruža. I neki fini parfem. Ti odaberi.” L. Brandt napravila je kako joj je rečeno. Znala je da nema drugog izbora.

U jednoj je ruci držao penis, a u drugoj skalpel. To je slika koju ona nikada neće zaboraviti. Zatim je silom ušao u nju. „Želim da sudjeluješ”, rekao joj je. „Glumi ako moraš. Siguran sam da ti neće biti prvi put.” Dala je sve od sebe, izvinula zdjelicu, nekoliko puta zastenjala. Samo ga nije mogla pogledati.

„Sada me pogledaj”, zapovjedio je. „Pogledaj me. Pogledaj me. Pogledaj me. Tako, vidiš.” S tim je stvar bila gotova. Kako za njega, tako i za nju.

„Samo da na brzaka popričamo prije nego što te napustim”, rekao je. „Vjerovala ili ne, imam namjeru otići. Neću te ozlijediti. Ne više

nego što već jesam.”

S poda je podignuo njezinu lisnicu. U njoj je našao sve što je tražio, vozačku dozvolu i mali crni adresar. Približio je dozvolu noćnoj svjetiljci.”

„Lisa, dakle. Lijepa fotografija. Naravno, u stvarnosti si još ljepša. A sada da ti pokažem nekoliko svojih fotografija.”

Nije ih ponio mnogo, samo četiri, ali četiri njemu omiljene. Rasporedio ih je u ruci poput karata. Lisa se ponovno smrznula. Bilo je to gotovo smiješno, kao da je mislila da je neće primijetiti bude li dovoljno mirna.

Jednu po jednu, stavljao joj je fotografije pred oči. „Sve su ovo ljudi s kojima sam se susreo dvaput. Ti i ja, naravno, sreli smo se samo jedanput. Isključivo o tebi ovisi hoćemo li se sresti ponovno. Razumiješ? Je li ti jasno?”

„Da.”

Ustao je i obišao krevet te stao iznad nje, davši joj nekoliko sekunda da shvati što joj govori. Pokrila se plahtom. „Shvaćaš li me, Lisa? Potpuno? Čujem da je u ovakvom trenutku pomalo teško koncentrirati se. Vjerujem da je i tebi tako.”

„Neću ništa nikome reći”, prošaptala je. „Obećavam.”

„Dobro, vjerujem ti”, odgovorio je. „Ali za svaki slučaj, uzimam ovo sa sobom.”

Pokazao joj je mali crni adresar i otvorio ga na slovo B. „Evo ga. Tom i Lois Brandt. Mama i tata? Vero Beach, Florida. Čujem da je ondje jako lijepo. Najljepša obala na svijetu.”

„O, Bože, molim te”, odvratila je.

„Ovisi isključivo o tebi, Lisa”, ponovio je. „Naravno, da se mene pita, bilo bi šteta da nakon svega ovoga i ti završiš poput osoba s onih fotografija. Znaš, u dijelovima, sva zašivena. Sigurno bih bio raspoložen za tako nešto.”

Podignuo je plahtu i još je jedanput pogledao. „U tvom slučaju to bili lijepi dijelovi, ali opet samo dijelovi.”

S tim riječima za kraj, ostavio je Lisu Brandt samu sa sjećanjima na njega.

POGLAVLJE 52

„ZATO NE NOSIM KRAVATE.”

John Sampson povukao je čvor koji ga je gušio i strgnuo prokletu stvar s vrata. Bacio ju je u smeće zajedno s polupraznom kartonskom šalicom kave. Smjesta je požalio što je bacio kavu. On i Billie probdjeli su pola noći s malenom gripoznom Djakatom. Stoga mu je sada kofein bio i te kako potreban, najbolje intravenozno.

Kad mu je zazvonio uredski telefon, nije bio raspoložen za razgovor ni s kim, ni o čemu. „Halo, da?”

S druge strane začuo je ženski glas. „Jesam li dobila detektiva Sampsona?”

„Sampson na telefonu. Da.”

„Ovdje detektivka Angela Susan Anton iz Jedinice za seksualne zločine, dodijeljena Drugom okrugu.”

„U redu.” Čekao je da mu kaže o čemu je riječ.

„Nadala sam se da bi mi mogli pomoći s jednim poprilično uznemirujućim slučajem. Svakih pet minuta završavamo u slijepoj ulici.”

Sampson je rukom čačkao po kanti za smeće u potrazi za onom šalicom kave. To! Pala je na pravu stranu!

„O čemu je riječ?”

„Silovanju. Dogodilo se sinoć u Georgetownu. Žrtvi je pružena pomoć u lokalnoj bolnici, ali ne želi reći ništa osim da je napadnuta. Odbija identificirati napadača. Ne želi ga čak ni opisati. Cijelo sam jutro provela s njom i nisam je uspjela pridobiti. Nikad nisam vidjela tako nešto, detektive. Pritom mislim na količinu straha koju ova žena iskazuje.”

Sampson je nakrivio telefonsku slušalicu, pridržavajući je vratom dok je škrabao bilješke u notes na kojemu je pisalo „tatina bilježnica”, mali znak pažnje od Billie za Dan očeva. „U redu. Ali zanima me zašto zovete mene.

Ponovno je popio gutljaj kave i više mu se nije činila tako lošom.

Antonica je duboko udahnula prije odgovora. „Koliko čujem, Alex Cross je vaš dobar prijatelj.”

Sampson je odložio olovku i naslonio se u stolcu. „Ah, sada shvaćam.”

„Nadala sam se da biste mogli — ”

„Čujem vas jasno i glasno, detektivko Anton. Želite da vam dogovorim sastanak?”

„Ne”, brzo je odvrtila. „Rakeem Powell kaže da ste vas dvojica nevjerojatno dobri kad je riječ o serijskima. Obojicu bih vas voljela na ovom slučaju. Samo sam iskrena.”

Sampson je utihnuo i pričekao da vidi hoće li se uspjeti izvući iz ovoga ili će samu sebe zakopati još dublje.

„Ostavili smo poruke dr. Crossu i sinoć i jutros, ali pretpostavljam da ga sada kad je slobodnjak napadaju sa svih strana.”

„Pa u tom smislu ste u pravu, svi ga napadaju”, odgovorio je. „Ali Alex je veliki dečko koji se sam zna brinuti o sebi i sam odlučivati. Zašto ga ne pokušate nazvati još jedanput?”

„Detektive Sampson, ovaj je zločinac nevjerojatno bolestan gad. Nemam luksuza trošiti ni svoje, a ni tuđe vrijeme kad je u pitanju ovaj slučaj. Dakle, ako sam vam na bilo koji način pogazila ponos, sad je krajnje vrijeme da se saberete, progutate govno i kažete mi hoćete li pomoći ili ne.”

Sampson je prepoznao ton i nasmijao se. „Pa, kad tako kažete, u redu. Ali ne mogu se obvezati u Alexovo ime. Vidjet ću što mogu učiniti.”

„Sjajno. Hvala vam. Smjesta vam šaljem dosjee. Osim ako ih ne želite osobno preuzeti.”

„Čekajte malo. Dosjee? U množini?”

„Zar nisam bila jasna, detektive Sampson? Razlog zbog kojega vas zovem jest vaše iskustvo s dr. Crossom na slučajevima serijskih.”

Sampson se slušalicom protrljao po sljepoočnici. „Da, mislim da niste bili do kraja jasni. Dakle, riječ je i o ubojstvima?”

„Ne govorimo o serijskom ubojici”, šturo je odvrtila Anton. „Nego serijskom silovatelju.”

POGLAVLJE 53

„OVO NIJE SAVJETOVANJE”, rekao sam Sampsonu. „Ovo je usluga. Za tebe osobno, Johnne.”

Sampson je pronicavo podignuo obrve. „Drugim riječima, obećao si Nani i djeci da više nećeš raditi na terenu.”

Odmahnuo sam rukom. „Ne, nikome nisam ništa obećao. Samo vozi i pokušaj se ne sudariti s nekim. Barem ne s nekim tko nam je drag.”

Nalazili smo se u McLeanu u Virginiji, na putu prema Lisi Brandt, koja je otišla iz Georgetowna i odsjela kod prijateljice na selu. Dosje s njezinim slučajem, kao i još tri druga, počivao mi je u krilu. Svi su se ticali silovanih žena koje nisu željele reći ništa što bi pomoglo istrazi i možda zaustavilo silovatelja. Serijskog silovatelja.

Ovo mi je bila prva prilika da proučim dokumente, ali nije mi trebalo dugo da se složim sa zaključcima detektiva prvotno dodijeljenih slučajju. Sve ove napade počinio je isti čovjek, bez ikakve sumnje totalni psihopat. Preživjele žrtve koje su nam poznate odgovarale su istom tipu: bjelkinje između dvadeset i četrdeset godina, neudane, koje žive same na području Georgetowna. Bile su uspješne zaposlene žene, jedna od njih odvjetnica, druga financijerka. Lisa Brandt bila je arhitektica. Sve pametne, ambiciozne mlade žene.

I nijedna od njih nije bila spremna reći ni riječ protiv muškarca koji ih je napao.

Počinitelj je očito bio izbirljiva biljka, s iznimnom moći samokontrole, koji je znao kako do kraja i trajno zastrašiti žrtve. I to ne jedanput, nego četiri puta. A možda i više od četiri. Jer vjerojatno je bilo i drugih žrtava, žena koje su se odveć bojale čak i prijaviti napad.

„Evo nas”, objavio je Sampson. „Ovdje se skriva Lisa Brandt.”

POGLAVLJE 54

KAD SAM PODIGNUO POGLED s gomilice dosjéa u krilu, prošli smo pokraj goleme živice i stigli do dugačkog prilaza u obliku polumjeseca popločenoga razlomljenim morskim školjkama. Kuća kojoj smo prišli bila je sagrađena u otmjenom grčkom stilu, s bijelim stupovima na ulazu, visokima oko šest metara. Izgledala je kao utvrda u predgrađu. Shvatio sam zašto je Lisa Brandt ovdje potražila utočište i sigurnost.

Vrata nam je otvorila njezina prijateljica Nancy Goodes. Htjela je na tren nasamo popričati s nama prije nego što nas pusti u kuću. Nancy je bila niska plavuša otprilike iste dobi kao i Lisa Brandt, kojoj je prema dosjeu bilo dvadeset devet godina.

„Ne moram vas podsjećati da je Lisa proživjela pravi pakao”, rekla nam je šaptom, koji ovdje vani na trijemu doista nije bio potreban. „Možete li, molim vas, skratiti razgovor što je više moguće? Voljela bih kad biste otišli. Ne razumijem zašto opet mora razgovarati s policijom. Objasnite mi zašto.”

Lisina prijateljica prekrizila je ruke na prsima, očito u znak nelagode, ali i s namjerom da zaštiti Lisu. Sampson i ja poštovali smo to, ali prioritet su nam bile neke druge stvari.

„Obavit ćemo to što je brže moguće”, obećao je Sampson. „Međutim, imajte na umu da je taj silovatelj još na slobodi.”

„Da se niste usudili pokušati joj nametnuti osjećaj krivnje. Da se niste usudili.”

Pošli smo za Nancy u predvorje popločeno mramorom. Zavojito su stubište skladno nadopunjavale obline svjetiljaka iznad naših glava. Zamor dječjih glasova koji je dopirao meni slijeva kao da nije pripadao kući ovako formalnog uređenja. Zapitao sam se gdje ovakvi ljudi skrivaju nered.

Nancy je uzdahnula i potom nas uvela u pokrajnji salon u kojemu je Lisa Brandt sjedila sama. Bila je sićušna, ali lijepa, čak i sada u ovim nesretnim okolnostima. Imao sam osjećaj da odjećom pokušava stvoriti dojam normalnosti, s obzirom na to da je bila odjevena u traperice i prugastu majicu, ali pravu priču odavalo je njezino pognuto držanje, kao i pogled u očima. Bilo je očito da se boji kako je bol koju trenutačno osjeća nikada neće napustiti.

Sampson i ja predstavili smo se te nam je ponuđeno da sjednemo. Lisa nam je čak uputila ljubazan osmijeh, no potom je naglo skrenula pogled.

„Prekrasno cvijeće”, rekao sam pokazavši na vazu prepunu gorskih ruža na malenom stolu za kavu koji je stajao između nas. Bilo je to najjednostavnije i najiskrenije što sam mogao reći, ne znajući kako da započnem razgovor.

„Oh”, odsutno je pogledala cvijeće. „Nancy je sjajna s tim stvarima. Sad je već prava seoska cura, i mama. Oduvijek je željela biti majka.”

Sampson je počeo nježno. „Lisa, želim da znate kako nam je jako žao zbog svega što vam se dogodilo. Znam da ste već pričali s mnogo ljudi. Pokušat ćemo ne ponavljati previše osnovne podatke. Je li zasad sve u redu?”

Lisa je fiksirala pogled na krajnji kut sobe. „Da. Hvala.”

„Dakle, vidimo da ste u bolnici primili potrebnu preventivu, ali i da ste odbili dati fizičke dokaze tijekom bolničkog testiranja. Također, vidimo da trenutačno ne želite dati nikakav opis čovjeka koji vam je naudio. Je li to točno?”

„Ni sada ni ikada”, odgovorila je. Neprestano je tek neznatno nijekala i pokretom glave, kao da fizičkim pokretom ponavlja ne.

„Nemate nikakvu obvezu govoriti o tome”, pokušao sam je ohrabriti. „Mi nismo ovdje da bismo iz vas izvukli podatke koje nam ne želite odati.”

„Imajući to na umu”, nastavio je Sampson, „željeli bismo vam predstaviti neke pretpostavke na temelju kojih vodimo istragu. Prvo, da vaš napadač nije netko koga poznajete. Drugo, da vam je na neki način zaprijetio kako bi vas spriječio da ga identificirate, pa čak i govorite o njemu. Lisa, biste li nam mogli reći je li to točno?”

Potpuno se umirila. Pokušao sam joj pročitati izraz lica ili izvući zaključak iz govora tijela, ali ništa nisam uočio. Na njoj nije bilo nikakve reakcije na Sampsonovo pitanje, pa sam odlučio pokušati drugačijim pristupom.

„Postoji li nešto čega ste se sjetili od prethodnog razgovora s detektivima? Nešto što biste željeli dodati?”

„Čak i najmanja pojedinost mogla bi nam pomoći u istrazi”, rekao je Sampson, „pomoći nam da uhvatimo silovatelja.”

„Ja uopće ne želim nikakvu istragu o tome što mi se dogodilo”, izlanula je. „Nemam li pravo na taj izbor?”

„Nažalost, nemate”, rekao je Sampson najblažim glasom koji sam ikada čuo iz njegovih usta.

„Zašto ne?” Zvučalo je to više kao očajnička molba nego kao pitanje.

Pažljivo sam birao riječi. „Lisa, poprilično smo sigurni da to što vam se dogodilo nije bio izolirani incident. Ima drugih žena - ” Na to se raspala. Iz grla joj je pobjegao prigušeni jecaj koji kao da je oslobodio sve što je potiskivala. Preklopila se i jecala, ruku čvrsto stisnutih preko usta.

„Žao mi je”, plačući je odgovorila. „Ja ovo ne mogu. Ne mogu. Žao mi je. Žao mi je.”

Nancy se žurno vratila u sobu. Vjerojatno je cijelo vrijeme pred vratima slušala što se zbiva. Kleknula je ispred Lise i zaštitnički je zagrlila, šapćući joj utješne riječi.

„Žao mi je”, još je jedanput ponovila Lisa Brandt.

„Nema ti zbog čega biti žao, ljubice. Nema. Samo se ti isplači, tako”, tješila ju je Nancy Goodes.

Sampson je stavio posjetnicu na stolić. „Sami ćemo izaći”, rekao je.

Nancy je odgovorila a da se nije okrenula od uplakane prijateljice.

„Samo idite. I molim vas, ne vraćajte se ovamo. Odlazite. Ostavite Lisu na miru. Idite.”

POGLAVLJE 55

MESAR JE BIO NA ZADATKU, rješavao je ubojstvo koje će mu donijeti šesteroznamenasti iznos na računu. Između ostaloga, njime je želio odvratiti misli od Johna Maggionea i boli koju mu je namjeravao nanijeti. Promatrao je postarijega, lijepo odjevenoga muškarca s mladom djevojkom pod rukom. „Riba”, kako bi je nekada nazvali ovdje u Londonu.

Vjerojatno mu je bilo oko šezdeset godina, a njoj najviše dvadeset pet. Neobičan par. Upadaju u oči, što bi se moglo pokazati kao problem za njega.

Mesar ih je promatrao kako stoje ispred hotela Tony Claridges i čekaju automobil. Muškarčev se automobil dovezao do njih, kao i prethodne večeri i ponovno jutros oko deset sati.

Zasad nisu počinili nikakvu ozbiljnu pogrešku. Ništa na što bi se on mogao nastaviti.

Vozač privatnog automobila također je bio tjelohranitelj, i to naoružan. I bio je poprilično dobar u svojem poslu.

Tjelohranitelj je imao samo jedan problem: bilo je očito kako ga djevojka ne želi ondje. Prethodne večeri kad su otišli na nekakav službeni domjenak u galeriju Saatchi, neuspješno je pokušala nagovoriti starijeg muškarca da ga se otarasi.

Izgleda da će morati pričekati i vidjeti kako će se situacija danas razvijati. Mesar je stao nekoliko automobila iza blještavoga crnog Mercedes CL65. Merđo je bio brz, preko šesto konjskih snaga, ali to im neće biti ni od kakve koristi u londonskoj gužvi.

Bio je pomalo paranoičan u vezi s tim što je opet na zadatku, a za to je imao poprilično dobar razlog, no posao je dobio od pouzdanog posrednika iz Bostona. Vjerovao je tom tipu, barem donekle. A i trebala mu je ona šesteroznamenasta uplata.

Konačno mu se posrećilo. Pokraj stanice podzemne željeznice Covent Garden djevojka je na semaforu izletjela iz automobila i odšetala, a stariji muškarac krenuo je za njom.

Michael Sullivan smjesta se zaustavio, izašao iz automobila i ostavio ga ondje. Unajmljeni automobil ionako se ne može povezati s njim. Ovaj potez bio je vrhunski jer većini ljudi tako nešto nikada ne

bi palo na pamet, ali njemu nije bio ni najmanji problem ostaviti automobil usred Londona. Automobil nije bio nimalo važan.

Pretpostavio je da vozač, to jest tjelohranitelj, neće napraviti isto kad je u pitanju Mercedes vrijedan dvjesto tisuća dolara, te da stoga ima nekoliko minuta prednosti prije nego što ih taj tip sustigne.

i Ulice oko Covent Garden Piazze bile su prepune pješaka, ali usprkos tomu spazio je par koji je slijedio. Kimali su glavama smijali se, vjerojatno svom „bijegu” od tjelohranitelja. Pratio ih je Ulicom James. I dalje su razgovarali i smijali se, potpuno bezbrižni.

Velika, velika pogreška.

Ispred sebe ugledao je veliku tržnicu sa staklenim krovom. I gomilu okupljenu oko uličnih umjetnika odjevenih u bijele mramorne kipove koji bi se pokrenuli samo kad bi im netko ubacio novčić u šešir.

A onda, iznenada, našao se tik uz ciljani par i trenutak se činio pogodnim. Ispalio je dva hitca u srce iz Berette s prigušivačem.

Djevojka je pala kao da joj je netko izmaknuo tlo pod nogama.

Nije imao pojma tko je ona, tko ju je želio ubiti ni zašto, no ionako mu nije bilo stalo do toga.

„Srčani udar! Netko ima srčani udar!” povikao je, lagano ispustio pištolj, okrenuo se i nestao u sve gušćem mnoštvu. Krenuo je prema Ulici Neal, pokraj nekoliko pubova uređenih u viktorijanskom stilu, i pronašao napušteni automobil na istom mjestu na kojemu ga je i ostavio. Kako lijepo iznenađenje.

Bilo bi mu sigurnije provesti noć u Londonu, ali ipak je odlučio prvim jutarnjim letom poći u Washington.

Laka zarada kao i uvijek, odnosno kao što je uvijek bilo prije sranja u Veneciji, ali s tim se tek trebao pozabaviti.

POGLAVLJE 56

JOHN I JA ODLUČILI smo te večeri, nakon što ja dovršim s poslom, malo boksati u Roxyjevoj teretani. Obujam posla dosljedno mi se povećavao, a zbog rada s klijentima po prvi put u posljednjih nekoliko godina osjećao sam se sretno i zadovoljno.

Odnedavno mi je misli zaokupljala neobična ideja o normalnom životu, iako nisam bio siguran što taj pojam uistinu znači.

„Privuci laktove”, naredio je Sampson, „prije nego što ti otkinem glavu.”

Privukao sam ih tijelu. No to mi nije odveć pomoglo.

Grdosija me zahvatila izravnim udarcem u čeljust, što je zaboljelo kao vrag. Zamahnuo sam i solidno ga pogodio u nezaštićena rebra, ali imao sam dojam da je to više zaboljelo moju ruku nego njegovo tijelo.

Neko smo vrijeme izmjenjivali udarce, ali ni u jednom trenu mislim nisam bio potpuno prisutan u ringu. Nakon manje od dvadeset minuta podignuo sam rukavice i osjetio bol u oba ramena.

„Tehnički nokaut”, promrmljao sam. „Idemo na piće.”

Naše se „piće” pretvorilo u sok na pločniku ispred teretane. Nisam baš to imao na umu, ali nema veze.

„I tako”, rekao je Sampson, „ili sam se ja jako poboljšao ili se ti uopće nisi trudio. Što je?”

„Nisi se poboljšao”, bocnuo sam ga.

„Još ti je na umu jučerašnji razgovor? Što je? Reci.”

Obojica smo se osjećali loše nakon teškog razgovora s Lisom Brandt. Jedna je stvar tako stisnuti svjedoka i izvući nešto, a druga kad to napraviš i ne dobiješ ništa.

Kimnuo sam. „Da, jučer je bilo mučno.”

Sampson je kliznuo niza zid i sjeo na pločnik pokraj mene. „Alex, moraš se prestati neprestano brinuti.”

„Super slogan”, odvratio sam.

„Mislio sam da ti dobro ide”, nastavio je. „Barem u posljednje vrijeme.”

„Ma, da”, složio sam se. „Posao ide jako dobro, bolje nego što sam mislio.”

„U čemu je onda problem? Predobro je? Što te muči, stari?“ Imao sam dugi i kratki odgovor na to pitanje. Odlučio sam se za kratki.

„Maria.“

Znao je na što mislim, znao je i zašto. „Jučerašnja zbivanja podsjetila su te na nju?“

„Da. Na neki čudni način“, rekao sam. „Malo sam razmišljao. U ono vrijeme kad je ubijena također je harao serijski silovatelj. Sjećaš li se?“

Sampson je zaškiljio. „U pravu si, sad kad si to spomenuo, sjetio sam se.“

Protrljao sam bolne članke na prstima. „Eto, na takve stvari mislim. Ovih dana ne mogu se otarasiti uspomena. Sve na što pomislim podsjeti me na Mariju. Sve što radim vodi me natrag slučaju njezina ubojstva. Osjećam se kao da živim u čistilištu i ne znam što da napravim u vezi s tim.“

Sampson je pričekao da dovršim. Obično je znao kad njegove riječi dopiru do osobe, a kada je vrijeme za tišinu. Trenutačno nije imao više ništa za reći. Na kraju sam duboko udahnuo te smo ustali i krenuli pločnikom.

„Što si čuo o Marijinu ubojici? Ima li čega novoga?“ upitao sam. „Ili se Giametti samo poigravao s nama?“

„Alex, ostavi prošlost iza sebe.“

„Johne, da mogu, bih. Dobro? Možda to radim na ovaj način.“

Nekoliko minuta nije dizao pogled s poda. Kad mi je konačno odgovorio, učinio je to nerado. „Doznam li nešto o njezinu ubojici, ti ćeš to prvi znati.“

POGLAVLJE 57

MICHAEL SULLIVAN PRESTAO JE trpjeti gluposti od ikoga kad mu je bilo četrnaest ili petnaest godina. Cijela njegova obitelj znala je da djed James ima pištolj i da ga čuva u donjoj ladici komode u spavaćoj sobi. Jednog lipanjskog poslijepodneva, onog tjedna kad je završila nastava, Sullivan je provalio u djedov stan i ukrao mu pištolj.

Ostatak dana lutao je susjedstvom s pištoljem zataknutim za pojas, skrivenim iza majice. Nije osjećao potrebu hvalisati se ikome tim oružjem, ali otkrio je da mu se sviđa imati ga uza se, da mu se to jako sviđa. Njemu je taj pištolj promijenio cijeli svijet. Iz opasnog klinca preobrazio se u nepobjedivoga.

Sullivan je tako tumarao do osam sati, a onda se Ulicom Quentin uputio prema očevoj mesnici. Stigao je ondje točno u vrijeme kad je znao da stari zatvara.

Na nečijem radioprijemniku malo dalje u ulici svirala je pjesma koju je mrzio, Crocodile Rock Eltona Johna, pa je došao u napast upucati osobu koja pušta to sranje.

Vrata mesnice još su bila otvorena. Kad je ušetao unutra, otac nije čak ni podignuo pogled, ali sigurno je vidio sina još kroz izlog.

Pokraj vrata je, kao i obično, stajala hrpica novina Irish Echo. Sve je uvijek bilo na svojem prokletom mjestu. Uredno, organizirano i potpuno zbrčkano.

„Što hoćeš?” otresao se stari. Metla kojom je pospremao na jednom je kraju imala strugalicu kojom je odvajao masnoću od poda. Sullivan je mrzio takve poslove.

„Htio bih popričati s tobom”, rekao je oca.

„Odjebi. Imam posla. Zarađujem za život.”

„Oh. Tako znači. Imaš posla? Čistiš podove?” Hitro je zamahnuo rukom.

Bio je to prvi put da je Sullivan udario oca, i to pištoljem po sljepoočnici iznad desnog oka. Ponovno ga je udario, ovaj put u nos, pa je grdosija od čovjeka pala na pod među ostatke mesa. Počeo je jaukati te pljuvati hrskavicu i smeće s poda.

»Znaš li koliko te jako mogu povrijediti“, nagnuo se do poda i upitao oca. „Sjećaš li se toga, Kevine? Ja se sjećam. Neću zaboraviti dok sam živ.”

„Da me nisi zvao Kevin, ti mala ništarijo.“

Ponovno je udario oca drškom pištolja. Zatim ga je nogom udario u testise, na što je ovaj bolno jauknuo.

Sullivan je prijezirnim pogledom prešao preko mesnice. Srušio je stalak s McNamarinim česnicama samo da nešto prevrne. A onda je prislonio pištolj uz očevu glavu i povukao otklonac.

„Molim te“, uzdahnuo je stari. Razrogačio je oči pune šoka, straha i nekoga bizarnog prosvjetljenja o tome u kakvu je osobu izrastao njegov sin. „Ne. Nemoj to učiniti. Nemoj, Michael.“

Sullivan je povukao okidač. Začuo se glasan udarac metala o metal.

Ali bez eksplozije. Bez metka koji bi starom raznio mozak. A onda znakovita tišina, kao u crkvi.

„Jednoga dana“, rekao je ocu. „Ne danas, nego kad to budeš najmanje očekivao. Jednoga dana kad ne budeš želio umrijeti, ja ću te ubiti. I bit će to teška smrt, Kevine. Ne metkom iz pištolja poput ovog.“

S tim je riječima izašao iz mesnice i postao Mesar iz Sliga. S osamnaest godina, tri dana prije Božića vratio se i ubio oca. Kako mu je obećao, ne pištoljem. Upotrijebio je njegov vlastiti nož za uklanjanje kostiju, a za uspomenu je zadržao nekoliko fotografija.

POGLAVLJE 58

U MARYLANDU, GDJE JE sada živio, Michael Sullivan stajao je na terenu za bejzbol, s palicom prislonjenom na rame. Nije to bila bilo kakva palica, nego točnije rečeno — starinska palica Yankeesa iz 1986. godine, poznata kao Louisville Slugger. Dovraga s kolekcionarima, ovaj je komad javora istesan da bi se koristio.

„Dobro”, viknuo je Sullivan prema bacačevu humku. „Da vidimo što mi možeš, mrcino. Tresu mi se gaće. Pokaži što znaš.”

Bilo je teško povjerovati da je Mike mlađi dovoljno jak da zna baciti tako dobru zakrivljenu loptu. A zamah mu je bio malo remek-djelo. Sullivan je prepoznao loptu samo zato što je on sam naučio dječaka kako je baciti.

Unatoč tomu, nije bio spreman popustiti svojemu najstarijem sinu. Time bi ga samo uvrijedio. Pričekao je još djelić sekunde, koliko je bilo potrebno, a zatim jako zamahnuo i, uz zadovoljavajući prasak drveta, pogodio lopticu. Zamislio je da je ona glava Johna Maggionea.

„I vani je!” uzviknuo je. Oprčao je baze dok je njegov najmlađi sin Seamus s mukom pokušavao preskočiti žičanu ogradu koja je okruživala igralište i domoći se loptice. „Dobra lopta, tata!” viknuo je i podignuo staru lopticu.

„Tata, trebali bismo poći.” Treći sin Jimmy već je skinuo bacačku rukavicu i kacigu. „Moramo krenuti od kuće najkasnije u šest i trideset, sjećaš se?”

Osim Sullivana, večeras je bio najuzbuđeniji Jimmy. Naime, Sullivan im je nabavio karte za koncert skupine U2 na turneji Vertigo, u Baltimoreu. Bit će to dobar provod, ona vrsta obiteljske aktivnosti koju može podnijeti.

Na putu prema koncertnoj dvorani Sullivan je pjevušio uz automobilski radio sve dok dječaci nisu počeli jaukati i rugati mu sa stražnjeg sjedišta.

„Vidite, dečki”, pridružila im se Caitlin, „vaš otac misli da je isti Bono. Ali više zvuči kao... Ringo Starr?”

„Majka vam je samo ljubomorna”, odvratio je Sullivan uz smijeh. „Našim venama teče prava irska krv. A njezinima samo sicilijanska.”

„Oh, da. Da te onda pitam: bi li radije jeo talijansku ili irsku hranu? Pobjeđujem i prije početka natjecanja.”

Dječaci su zazviždali i pljesnuli se rukama u znak da je majka pobijedila.

„Hej, mama, što je ovo?” upitao je Seamus.

Caitlin je spustila pogled i ispod prednjeg sjedala izvukla maleni srebrni telefon na preklop. Sullivan je to vidio, na što mu se stisnuo želudac.

Bio je to mobitel Bennyja Fontane. Sullivan ga je ponio sa sobom one noći kad je posjetio Bennyja i tražio ga je sve ovo vrijeme. I onda on nekome soli pamet o pogreškama.

Pogreške te ubiju.

Zadržao je izraz lica pod kontrolom. „Kladim se da je to telefon Stevea Bowena”, slagao je.

„Čiji?” pitala je Caitlin.

„Steve Bowen. Moj klijent? Povezao sam ga u zračnu luku posljednji put kad je bio u gradu.”

Caitlin se doimala zbunjeno. „Zašto te nije tražio da mu ga vratiš?”

Jer ne postoji.

„Vjerojatno zato što je u Londonu.” Sullivan je nastavio s improvizacijom. „Samo ga stavi u odjeljak za rukavice.”

Sad kad je znao da ima taj telefon, znao je i što ćeš njim. Bolje reći, jedva je čekao da to učini. Odvezao je obitelj najbliže dvorani što je mogao i zaustavio se uz pločnik.

„Izvolite — usluga od vrata do vrata. Nema ništa bolje od toga. Idem parkirati pa se nađemo unutra.”

Nije mu trebalo dugo da pronađe garažu. Odvezao se na najviši kat, želeći privatnost i dobar signal. Broj koji je tražio nalazio se u imeniku. Bira ga je. Ovo će biti dobro. Samo da se gad javi.

I da vidi tko ga zove.

Javio se John Maggione glavom i bradom. „Tko je?” upitao je glasom koji je odavao frustraciju.

Pogodak! Zvjerka se javila. Mrzili su jedan drugoga još otkad je Maggioneov otac unajmio Sullivana za neke poslove.

„Pogodi, mladac.”

„Nemam pojma. Kako si došao do ovog broja? Tko god da si, mrtav si.”

„Onda imamo nešto zajedničko.”

Sullivan je prožeo nalet adrenalina. U ovom trenutku osjećao se nezaustavljivim. U tome je bio najbolji: u pripremi mete, igranju s njom.

„Tako je, mladac. Lovac postaje lovina. Zove te Michael Sullivan. Sjećaš li me se? Znaš što? Ti si sljedeći.”

„Mesar? To si ti, smeće jedno? Ionako sam te planirao ubiti, ali sada ćeš mi platiti za ono što si napravio Bennyju. Smrade jedan, povrijedit ću te tako da nećeš znati kako se zoveš.”

„Ono što sam učinio Bennyju nije ništa u usporedbi s onim što ću učiniti tebi. Prerezat ću te napola mesarskom pilom, jednu polovicu poslati tvojoj majci, a drugu ženi. Dat ću Connie da je pogleda netom prije nego što je pojbem pred tvojom djecom. Što kažeš na to?”

Maggione je eksplodirao. „Mrtav si! Ti si mrtav čovjek! Sve za što si ikad mario je... mrtvo. Dolazim po tebe, Sullivane.”

„E, pa stani u red.”

Preklopio je telefon i pogledao na sat. Dobro se osjećao ovako razgovarajući s Maggioneom. Sedam i pedeset. Čak neće propustiti ni prvu pjesmu na koncertu U2-a.

POGLAVLJE 59

UPRAVO SAM ZAVRŠIO S posljednjom terapijom toga dana i ponovno pregledavao stari dosje o Marijinu slučaju, kad sam začuo neočekivano kucanje na uredskim vratima. Tko je sad?

Otvorio sam vrata i u hodniku ugledao Sampsona.

Pod rukom je imao paket s dvanaest boca Corone, koji je izgledao smiješno maleno u odnosu na njegovo golemo tijelo. Nešto nije bilo u redu.

„Oprosti”, rekao sam, „ali ne dopuštam alkohol za vrijeme terapije.”

„Sve je u redu. Razumijem. Onda ću ja sa svojim zamišljenim prijateljima poći drugim putem.”

„Ali s obzirom na to da je očito kako ti je terapija prijeko potrebna, ovaj ću put učiniti iznimku.”

Pustio sam ga unutra, na što mi je pružio hladnu bocu piva. Nešto definitivno nije bilo u redu. Sampson nikada prije nije bio u mojemu uredu.

„Lijepo ti je ovdje”, rekao je. „Još ti dugujem kućnu biljku ili tako nešto.”

„Molim te, samo je ti nemoj izabrati. Poštedi me toga.”

Za trideset sekunda svirali su Commodoresi, Sampsonov odabir, a John je bio udobno zavaljen na mojemu dvosjedu, koji je pod njim izgledao poput naslonjača.

Nisam se još ni opustio kako treba kad me Sampson zaskočio. „Poznaješ li Kim Stafford?”

Nagnuo sam bocu i popio gutljaj piva da prikrijem reakciju. Kim je bila moja posljednja pacijentica toga dana. Imalo je smisla ako ju je Sampson možda vidio kako odlazi, ali nisam imao pojma da zna tko je ona.

„Zašto pitaš?”

„Hm, ja sam inače policijski istražitelj... Upravo sam je vidio vani. Teško ju je promašiti. Ona je djevojka Jasona Stemplea.”

„Tko je Jason Stemple?” upitao sam, iako je Sampson to ime izgovorio kao da bih trebao znati tko je on. Što je najneobičnije, poznavao sam ga, ali ne po imenu.

Bilo mi je drago što se Kim vratila, ali pokazala je iznimnu odlučnost u vezi s tim da ne želi identificirati svojega zaručnika, iako se činilo

da se zlostavljanje kod kuće dodatno pogoršalo.

„On radi u postaji Šestog okruga”, objasnio je Sampson. „Valjda je došao nakon što si ti otišao.”

„Postaja Šestog okruga? Misliš, on je murjak?”

„Da. Nimalo mu ne zavidim. Ondje je situacija u posljednje vrijeme poprilično teška.”

Mozak mi je radio sto na sat i bilo mi je mučno. Jason Stemple je murjak?

„Kako ide onaj slučaj u Georgetownu?” upitao sam da Sampsonu skrenem pozornost.

„Ništa novo”, odgovorio je, smjesta prešavši na drugu temu. „Razgovarao sam s trima od četiriju poznatih žrtava, i nisam ništa pametniji.”

„Dakle, nijedna ništa ne govori? Nakon svega što im se dogodilo? To mi je teško povjerovati. Slažeš li se sa mnom?”

„Da. Žena s kojom sam danas razgovarao je vojnkinja i rekla je da joj je silovatelj zaprijetio kako će uživati njezinoj Obitelji. Čak mi je i to jedva priznala.”

Ostatak piva popili smo u tišini. Moje misli lutale su između Sampsonova slučaja te Kim Stafford i njezina zaručnika policajca.

Sampson je iskapio ostatak Corone, a onda uspravno sjeo i dodao mi drugu bocu. „Slušaj”, počeo je, „trebam obaviti još jedan razgovor, s jednom odvjetnicom koja je također silovana. Posljednja prilika da se nešto dozna.”

O, ne, evo ga, dolazi.

„Ponedjeljak poslijepodne?”

Okrenuo sam se u stolcu na kotačiće i pogledao u rokovnik. Nemam ništa zakazano. „Dovraga, cijeli ponedjeljak mi je zauzet.”

Otvorio sam drugu bocu piva. Zraka svjetlosti prodirala je kroz drvene žaluzine i obasjavala opaki pogled koji mi je Sampson uputio. Gromada od čovjeka, i tako sam ga katkad zvao. Drugi nadimak bio mu je Dvolični John.

„Kada točno u ponedjeljak?” konačno sam upitao.

„U tri. Doći ću po tebe, dragi.” Nagnuo se prema meni i kucnuo svojom bocom piva o moju. „Znaš, ovo me upravo stajalo sedam dolara.”

„Kako to misliš?”

„Paket od dvanaest piva”, pojasnio je. „Kupio bih onaj od šest da sam znao da ćeš tako lako pasti.”

POGLAVLJE 60

PONEDJELJAK, PETNAEST sati. Iako ne bih trebao biti ovdje, ovdje sam.

Koliko sam dosad primijetio, područje prava kojim se bavi tvrtka Smith, Curtis i Brennan jesu otmjeni bogataši. Sve mi je bilo jasno već pri samom pogledu na prijamni ured obložen drvetom skupocjenog izgleda, s primjercima časopisa o golfu, uređenju interijera i financijama. Klijenti ove tvrtke sigurno ne žive u mojoj četvrti.

Mena Sunderland bila je mlađa partnerica i, kronološki, naša treća žrtva silovanja. Zahvaljujući sivom dizajnerskom poslovnom odijelu i gracioznoj odmjerenosti koja katkad odlikuje osobe južnjačkog podrijetla, kao da se stopila s uredom. Povala nas je do male sobe za sastanke i navukla okomita sjenila na prozorima prije nego što smo počeli s razgovorom.

„Bojim se da gubite vrijeme”, rekla nam je. „Nemam ništa novo za reći. To sam rekla i ostalim detektivima. Nekoliko puta.” Sampson joj je dodao komadić papira. „Pitali smo se bi li vam ovo pomoglo.”

„Što je to?”

„Nacrt izjave za medije. Ako ikakve informacije izađu u javnost, to će biti to.”

Pogledom je preletjela preko izjave dok joj je on objašnjavao: „Ovime istraga poprima agresivan tijek. Navodi se kako nijedna od znanih nam žrtava nije željela identificirati napadača niti svjedočiti protiv njega.”

„Je li to prava istina?” upitala je, podigavši pogled s papira. Sampson joj je počeo odgovarati, ali moj se instinkt nenadano probudio, pa sam ga prekinuo. Namjerno sam se zakašljao. To baš nije bio neki potez, ali postigao je željeni učinak.

„Mogu li vas zamoliti za čašu vode?” obratio sam se Meni Sunderland. „Oprostite na smetnji.”

Kad je izašla, okrenuo sam se Sampsonu. „Mislim da joj ne bismo trebali priznati kako sve ovisi o njoj.”

„Okej. Slažem se, valjda”, kimnuo je Sampson i nastavio, „Ali ako pita - ”

„Ja ću preuzeti”, rekao sam. „Imam neki osjećaj u vezi s njom.” Ugled sam djelomično izgradio na tim svojim slavnim „osjećajima”, ali to ne znači da je Sampson morao pristati na moju igru. Da je bilo više vremena za raspravu, zabrinuo bih se zbog toga, ali u tom se trenu vratila Mena Sunderland. Nosila je dvije bočice vode Fiji i dvije čaše. Čak se usudila i nasmiješiti.

Dok sam pijuckao vodu koju mi je dodala, primijetio sam da se Sampson udobno smjestio u naslonjaču. To mi je bio znak da preuzmem.

„Mena”, počeo sam, „voljeli bismo pokušati pronaći neki zajednički jezik s vama. Neko mjesto između onoga o čemu vam nije neugodno razgovarati i onoga što mi trebamo doznati.”

„A što bi to značilo?” upitala je.

„To bi značilo da nam nije prijeko potreban opis vašeg napadača da bismo ga ulovili.”

Njezinu sam šutnju shvatio kao zeleno svjetlo, koliko god ono slabašno bilo.

„Htio bih vam postaviti nekoliko pitanja. Na sva njih odgovor je da ili ne. Možete odgovoriti jednom riječi ili samo kimnuti glavom ako vam tako više odgovara. Ako vam je bilo koje od tih pitanja neugodno, ne morate odgovoriti.”

Na rubu usana zatitrao joj je osmijeh. Taktika mi je bila prozirna i ona je toga bila svjesna. Želio sam ovu situaciju prikazati što manje prijetećom.

Pramen duge kose zatakнула je za uho. „Izvolite. Pokušajmo.”

„U noći napada, je li vam taj muškarac prijetio na neki poseban način ne bi li vas uvjerio da nikomu ništa ne spominjete nakon što ode?”

Prvo je kimnula, a onda odgovorila i riječima. „Da.” Najednom se u meni pobudila nada. „Je li prijetio ljudima iz vaše blizine? Članovima Obitelji, prijateljima i tome slično?”

„Da.”

„Je li vam se od te noći javljao? Ili na bilo koji drugi način dao na znanje da je tu negdje?”

„Ne. Jedanput mi se učinilo da ga vidim u svojoj ulici, ali to vjerojatno nije bio on.”

„Jesu li njegove prijetnje bile više od samo verbalnih? Je li se na neki drugi način osigurao da nećete progovoriti o napadu?”

„Da.”

Naletio sam na nešto. Smjesta sam to uočio. Mena Sunderland spustila je pogled na nekoliko sekunda, a zatim se opet usredotočila na mene. Napetost na njezinu licu je nestala, a u očima joj se pojavila novopronađena odlučnost.

„Molim vas, Mena. Ovo je važno.”

„Uzeo je moj BlackBerry”, konačno je priznala. Zastala je na nekoliko sekunda, a onda nastavila. „U njemu su svi moji osobni podaci. Adrese, sve. Kontakti prijatelja, Obitelji kod kuće u Westchesteru.”

„Shvaćam.”

I doista sam shvaćao. To se točno poklapalo s mojim preliminarnim profilom ovoga čudovišta.

U sebi sam počeo odbrojavati od deset. Došao sam tek do osam kad je Mena ponovno progovorila.

„Imao je fotografije”, rekla je.

„Molim? Rekli ste fotografije?”

i „Da, fotografije. Fotografije ljudi koje je ubio. Ili je barem rekao da ih je ubio. I”, zastala je na tren ne bi li smogla snage izustiti ono što je slijedilo, unakazio. Pričao je o mesarskim pilama i kirurškim skalpelima.”

„Mena, možete li mi reći bilo što o tim fotografijama koje vam je pokazao?”

„Natjerao me da pogledam njih nekoliko, ali zapravo se sjećam samo prve. Bilo je to nešto najstravičnije što sam vidjela u cijelom životu.” Iznenadno sjećanje na tu fotografiju potpuno ju je preuzelo. Iz očiju joj je izvirao čisti užas. Kao da se zagledala u daljinu.

Nakon nekoliko sekunda pribrala se i ponovno progovorila. „Njezine ruke”, rekla je, a onda naglo zastala.

„Što u vezi s njezinim rukama, Mena?”

„Odrezao joj je obje šake. A na slici je još bila živa. Vidjelo se kako vrišti.” Glas joj se pretvorio u šapat. Zašli smo na opasno područje, smjesta sam to osjetio. „Nazvao ju je Beverly. Kao da su stari prijatelji.”

„U redu”, nježno sam odvratio. „Ako želite, možemo prekinuti.”

„Želim stati”, odgovorila je. „Ali-..”

„Recite, Mena.”

„Te noći... imao je skalpel. Na njemu je već bilo nečije krvi.”

POGLAVLJE 61

BIO JE OVO GOLEM POMAK, ali i loša vijest. Barem potencijalno.

Ako je opis Mene Sunderland točan, a zašto ne bi bio, više nije bila riječ samo o serijskom silovatelju, nego o serijskom ubojici. Najednom sam se sjetio Marijina ubojstva i slučaja serijskog silovatelja iz tog doba. Pokušao sam izbaciti to iz glave. Slučaj po slučaj.

Odmah nakon sastanka s Menom, dok me Sampson vozio kući, zapisao sam sve što sam zapamtio. On je također bilježio tijekom razgovora, ali katkad mi u boljem razumijevanju slučaja pomaže kad sve to iz glave prebacim na papir.

Moj preliminarni profil silovatelja iz trena u tren imao je sve više smisla. Vjeruj prvom dojmu, ne govore li o tome tolike uspješnice za samopomoć? Fotografije koje je Mena opisala, svojevrsni suveniri, kod serijskih su zločinaca, naravno, bili poprilično uobičajeni. Upravo te fotografije pomažu mu da prebrodi sušu. No grozomoran obrat predstavljalo je novo saznanje da te uspomene upotrebljava kako bi preživjele držao u šaci, odnosno paralizirane od straha.

Dok smo se vozili kroz četvrt Southeast, Sampson je konačno prekinuo tišinu u automobilu. „Alex, želim da surađuješ na ovom slučaju. Službeno”, rekao je. „Preuzmi slučaj. Surađuj sa mnom na ovome. Savjetuj. Kako god to želiš nazvati.”

Pogledao sam ga. „Mislio sam da ćeš se naljutiti na mene jer sam preuzeo vodstvo tijekom razgovora.”

Slegnuo je ramenima. „Ma daj. Kako da se usprotivim nečemu što daje rezultate? Osim toga, ionako si već u ovome, zar ne? Bolje da ti onda i plate za to. Sad ne bi mogao odustati od ovog slučaja ni da se potruđiš svim silama.”

Zatresao sam glavom i namrštio se. Bio je u pravu, osjećao sam kako mi se misli roje, kako se i nehotice bave slučajem, što mi je bilo dobro poznato. To je jedna od onih stvari zbog kojih sam tako dobar u svojem poslu, ali i razlog zašto mi je nemoguće djelomično se baviti nekom istragom.

„Što ću reći Nani?” pitao sam ga, što je valjda bio moj način pristanka.

„Reci joj da si potreban slučaju. Reci joj da si potreban Sampsonu.”
Skrenuo je desno u Petu ulicu i zaustavio se pred mojom kućom.
„Bilo kako bilo, bolje ti je da se brzo sjetiš nečega. Ona će to namirisati na tebi. Vidjet će ti to u pogledu.”

„Želiš li ući?”

„Dobar pokušaj.” Nije isključio auto nakon što se zaustavio uz rubnik.

„Evo ga, krećem”, rekao sam. „Poželi mi sreću s Nanom.”

„Hej, stari moj, nitko nije rekao da policijski posao nije opasan.”

POGLAVLJE 62

TE SAM NOĆI RADIO na slučaju u tavanskom uredu. Kad sam odlučio da je bilo dosta, bilo je već jako kasno.

Sišao sam u prizemlje i dograbio ključeve - naviknuo sam svake večeri malčice se provozati u svojem novom Mercedesu. Vožnja u njemu bila je kao iz snova, a sjedala su bila udobna poput trosjeda ili naslonjača u našoj dnevnoj sobi. Uključio sam glazbu, zavalio se i uživao. Kakav dobar osjećaj.

Kad sam konačno legao u krevet, misli su me vratile na mjesto koje sam s vremena na vrijeme i dalje imao potrebu posjećivati. Moje utočište. Medeni mjesec s Marijom. Možda najboljih deset dana u cijelomu mojem životu. U mislima mi je sve još bilo živo.

Sunce proviruje ispod palmi dok zalazi prema vodoravnoj liniji plavetnila koju gledam preko ruba balkona u našem hotelu. Prazno mjesto u krevetu pokraj mene još je toplo. Prije nekoliko minuta tu je ležala Maria.

Sada stoji pokraj zrcala.

Prekrasna je. Nosi samo moju košulju, otkopčanu sprijeda, i sprema se za večeru.

Uvijek govori kako su joj noge premršave, ali ja mislim da su duge i krasne i pali me već i sam pogled na njih, na nju u zrcalu.

Gledam kako Maria skuplja sjajnu crnu kosu u punđu i otkriva dugi obris potiljka. Bože, kako je obožavam.

„Ponovi to”, kažem joj.

Bez riječi mi ugađa.

Kada nakrivi glavu stavljajući naušnicu, pogledi nam se susretnu u zrcalu.

„ Volim te, Alex. ” Okreće se prema meni. „Nitko te nikada neće voljeti kao ja.

Netremice se promatramo i uvjeren sam kako vidim sve njezine najdublje osjećaje. Razmišljamo toliko slično daje to gotovo nevjerovatno. Pružam ruku prema njoj i kažem

POGLAVLJE 63

NEŠTO IZ DUBINE DUŠE.

Ali sad se ne mogu sjetiti točno što.

- Sjeo sam, sasvim sam u krevetu, omamljen od toga mjesta napola u snu, a napola na javi - na kojemu sam upravo bio. Sjećanje mi je naletjelo na prepreku, prazninu, nešto poput rupe u tlu koje ondje prije nije bilo.

Pojedinosti našega medenog mjeseca na Barbadosu uvijek su mi bile kristalno čiste u umu. Zašto se nisam mogao sjetiti što sam bio rekao Mariji?

Na satu pokraj mojega uzglavlja svijetlilo je: 2.15.

No ja sam bio potpuno budan.

Molim te, Bože, pomislio sam, te uspomene jedino su sto mi je ostalo. Sve što imam. Nemoj mi uzeti i njih.

Upalio sam svjetlo. San mi više neće doći na oči. Izašao sam u hodnik i pomislio kako bih mogao sići u prizemlje i malo svirati glasovir.

Na vrhu stubišta zastao sam s dlanom na rukohvatu. Na mjestu me zadržao blag zvuk Alijeva disanja.

Zavirio sam u njegovu sobu i s dovratka promatrao svojega usnulog dječčića.

Ispod prekrivača doimao se kao malena hrpica iz koje viri jedno golo stopalo, a disanje mu je zvučalo kao minijaturno hrkanje.

Noćna svjetiljka na zidu lagano mu je obasjavala lice. Obrve malenog Alexa namrštile su se u snu, kao da je zamišljen, a baš tako i ja katkad izgledam.

Kad sam se zavukao pod pokrivač, stisnuo se uz moja prsa, a glavicu mi naslonio na rame.

„Bok, tatice”, rekao je, napola budan.

„Bok, mali”, šapnuo sam. „Spavaj.”

„Jesi li ružno sanjao?”

Osmjehnuo sam se. To sam pitanje ja njemu postavio bezbroj puta. A sada su mi se te riječi vratile kao komadić duše koji sam pustio na slobodu.

Vratio mi je moje riječi. Ja sam njemu dao Marijine. „Volim te, Ali. Nitko te nikada neće voljeti kao ja.”

Dječak je ležao potpuno mirno, vjerojatno već u dubokom snu. Ležao sam s rukom na njegovu ramenu sve dok nije počeo disati istim onim blagim ritmom kao prije. U jednom trenu tijekom svega toga ponovno sam se vratio svojoj Mariji.

P OGLAVLJE 64

SJEĆANJA NA OCA UVIJEK su bila najživopisnija dok je Michael Sullivan provodio vrijeme s vlastitim sinovima. Besprijekorano bijela mesnica, zamrzivač u stražnjoj prostoriji, tip za kosti koji je jednom tjedno dolazio otpremiti otpad, miris irskog sira i krvavica.

„Hej, udri, udri, udri”, začuo je Sullivan, što ga je trenutačno vratilo u sadašnjost, na igralište pokraj doma u Marylandu.

A onda je čuo: „Ma ovaj tip ne može ništa pogoditi! Koma je! Razbit ćeš ga!”

Seamus i Jimmy uvijek su se rugali svima ostalima tijekom obiteljskih utakmica bejzbola. Michael Mlađi bio je usredotočen, kao i obično. Sullivan je u nebesko plavim očima svojega najstarijeg sina vidio potrebu da jednom zasvagda izbací oca iz igre.

Zamahnuo je i bacio lopticu. Oštra felšana lopta, možda čak i brza bočnosilazna. Sullivan je izdahnuo tijekom zamaha, a onda začuo kako je loptica pogodila Jimmyjevu hvatačku rukavicu. Mali kurvin sin ga je razbio!

Na inače napuštenom igralištu na kojemu su igrali izbilo je sveopće veselje. Jimmy, u ulozi hvatača, oprčao je krug oko oca držeći lopticu visoko u zraku.

Samo Michael mlađi ostalo je smiren. Dopustio si je samo jedva primjetan smiješak, ali nije napustio udarački humak, nije proslavio s braćom.

Samo je opako pogledao staroga, kojega nikada prije nije izbacio iz igre.

Spustivši bradu, počeo se pripremati za novo bacanje - a onda je zastao.

„Što je to?” upitao je promatrajući oca.

Sullivan je spustio pogled i vidio kako mu se nešto kreće po prsima. Crvena točkica laserskog nišana.

Bacio se na tlo.

POGLAVLJE 65

STARINSKI LOUISVILLE SLUGER, I dalje u njegovoj ruci, rasprsnuo se u milijun komadića tren prije nego što je pao na zemlju. Začuo se glasan metalni udarac metka koji se odbio od zaštitne ograde. Netko puca na njega! Maggioneovi ljudi? A tko drugi?

„Dečki! Dolje - odmah! Trčite! Trčite!” povikao je.

Nije im morao reći dvaput. Michael Mlađi zgrabio je najmlađeg brata za ruku. Sva trojica pohitala su u zaklon, brzi maleni gadovi, trčeći kao da su upravo ukrali nečiju lisnicu.

Mesar je jurnuo u suprotnom smjeru što je brže mogao, želeći odvući hitce od sinova.

I trebao mu je pištolj iz džipa!

Humvee je bio parkiran šezdesetak metara dalje, a Sullivan je najkraćim putom pokušavao stići do njega. Još jedan hitac prohujao je tako blizu da mu se učinilo kako mu je prošao pokraj brade.

Pucnji su dolazili iz šumarka s lijeve strane igrališta, daleko od ceste. To je uspio primijetiti. Nije se potrudio pogledati uokolo. Ne još.

Kad je stigao do džipa, hitro je otvorio suvozačka vrata i bacio se unutra. Uslijedio je krah prozorskog stakla.

Mesar se držao nisko, licem uz pod, te posegnuo ispod vozačkog sjedala.

Ondje je uvijek držao Berettu, koja je predstavljala prekršeno obećanje dano Caitlin. Izvukao je napunjeni pištolj i konačno provirio van.

Dvojica muškaraca sada su izlazila iz šumarka - nema dvojbe, bili su to Maggioneovi razbijači. Poslani da ga ubiju, zar ne? A možda i dečke.

Odškrinuo je vozačka vrata i skotrljao se na šljunak i prašinu. Usudio se virnuti ispod automobila te ugledao par nogu koji mu se tihim trkom opasno približavao.

Nema vremena za promišljanje ni planiranje. Opalio je dvaput. Maggioneov je ubojica jauknuo kad mu je krv šiknula iz rane ponad gležnja.

Pao je kao kruška, na što je Mesar opalio još jedanput. Metak je završio ravno u preneraženom licu propalnice. Gad nije uspio pucati,

progovoriti, pomisliti. No to mu je trenutačno bila najmanja briga.

„Tata! Tata! Tata, upomoć!”

Bio je to Mikeov promukao, uspaničen glas koji je dopirao do njega s druge strane igrališta.

Sullivan je skočio i ugledao drugog ubojicu, koji se uputio prema zaklonu gdje su se dečki skrivali, možda sedamdesetak metara od njega. Podignuo je pištolj, ali onda je shvatio da tako nišani i prema dječacima.

Uskočio je u Humvee i krenuo.

POGLAVLJE 66

STISNUO JE GAS DO DASKE kao da životi njegovih sinova ovise o tome. Vjerojatno i jesu. Maggione je bio upravo takav tip kukavice koji bi se okomio na nečiju obitelj. Pružio je Berettu kroz prozor i pokušao naciljati. Bit će blizu. Nikako se ne može razaznati ishod. Napeto!

Ubojica je jurišao preko igrališta. Bio je poprilično brz. Sullivan je procijenio kako je kao mlađi sigurno bio vrstan sportaš. A to i nije bilo tako davno.

Michael Mlađi promatrao je sve s ukopanih stuba. Klinac je inače bio hladne glave, ali to trenutačno nije bilo od pomoći. Sullivan je vrisnuo: „Dolje! Michael, dolje! Smjesta!”

Ubojica je bio svjestan da mu se Sullivan približava. Konačno je stao i okrenuo se s namjerom da puca.

Pogreška!

Vjerojatno smrtonosna.

Razrogačio je oči netom prije nego što mu se Humvee zabio u prsa pri brzini većoj od 80 kilometara na sat. Vozilo nije usporilo sve dok nije malčice provozalo ubojicu, a onda ga zabilo u rešetkastu ogradu.

„Dečki, jeste dobro?” viknuo je Sullivan ne skidajući pogled s ubojice koji se nije micao i koji je izgledao kao da će ga trebati oguliti s ograde.

„Dobro smo”, odvratio je Michael Mlađi. Iako je zvučao potreseno, i dalje je kontrolirao osjećaje.

Sullivan je prišao bliže propalici, odnosno onomu što je od njega ostalo. Jedino što ga je držalo na nogama bio je čelični sendvič u kojemu je bio zatočen. Lijeno se ljuljuškao na jednu stranu. Kao da je pokušavao gledati uokolo onim okom koje mu krv nije potpuno zamutila.

Sullivan se vratio i podignuo s tla ostatke starinske palice. Zamahnuo je jedanput, dvaput, još jedanput, još jedanput, a svaki je udarac naglasio uzvikom.

„Ne.”

„Diraj.”

„Mi.”

„Obitelj!”

„Nikad!”

„Nikad!”

„Nikad!”

Posljednji zamah otišao je u krivom smjeru, pa je Sullivan promašio i napravio rupu na automobilskom poklopcu. No to mu je pomoglo da se sjeti gdje je.

Sjeo je u džip i dovezao se do mjesta s kojega su ga dječaci gledali kao zombiji na nečijem sprovodu. Kad su ušli u vozilo, nijedan od njih nije progovorio ni riječi, ali nisu ni zaplakali.

„Sad je sve u redu”, rekao im je. „Gotovo je, dečki. Ja ću ovo srediti. Čujete li me? Obećavam. Kunem vas se očima svoje mrtve majke!”

I održat će riječ. Okomili su se na njega i njegovu obitelj, pa će se Mesar okomiti na njih.

Mafiju.

Johna Maggionea.

POGLAVLJE 67

ODRŽAO SAM JOŠ JEDNU TERAPIJU s Kim Stafford. Kad je ušla u moj ured, nosila je sunčane naočale i izgledala je kao da je u bijegu. Želudac mi se spustio u pete. Shvatio sam da se moja dva profesionalna svijeta u ovom slučaju sudaraju.

Sada kada sam znao tko je Kimin zaručnik, bilo mi je mnogo teže poštovati njezinu želju da ga ne uvlačim u ovo. Želio sam se suočiti s tim govnom od čovjeka na najgori mogući način.

„Kim”, rekao sam u jednom trenutku, malo nakon početka terapije, „drži li Sam kakvo oružje u stanu?” Sam je bilo ime za koje smo se dogovorili da ćemo ga upotrebljavati u razgovorima. I buldog koji je ugrizao Kim kad je bila mala zvao se Sam.

„Ima pištolj na noćnom ormariću”, odgovorila je.

Pokušao sam ne iskazati zabrinutost koju sam osjećao, alarm koji mi je zvonio u glavi. „Je li ikada uperio taj pištolj u tebe? Je li prijetio da će ga upotrijebiti?”

„Samo jedanput”, rekla je, lagano petljajući po rubu suknje. „Bilo je to davno. Da sam ga shvatila ozbiljno, bila bih ga ostavila.”

„Kim, želio bih s tobom popričati o planu sigurnosti.”

„Kako to mislite?”

„Želim da poduzmeš neke preventivne mjere”, objasnio sam. „Da si spremiš nešto novca na neko tajno mjesto, da ondje staviš i kovčeg s najnužnijim potrepštinama, da razmisliš kamo bi mogla poći — u slučaju da moraš brzo otići.”

Ne znam zašto je baš u tom trenu skinula sunčane naočale, ali očito je odlučila pokazati mi masnicu na oku. „Ne mogu, doktore Cross”, rekla je. „Ako napravim plan, izvest ću ga. A mislim da bi me onda stvarno ubio.”

Nakon posljednje terapije toga dana, prije nego što sam otišao iz ureda provjerio sam poruke glasovne pošte. Imao sam samo jednu poruku. Od Kayle.

„Bok, ja sam. Nećeš vjerovati! Nana mi je dopustila da večeras skuham večeru za sve nas. U njezinoj kuhinji! Da ne umirem od straha, rekla bih da jedva čekam. Dakle, imam još nekoliko kućnih posjeta, a onda idem u kupnju. A zatim bih si mogla propucati mozak na parkiralištu. Ako ne, vidimo se kod tebe u šest. U tvojoj kući.”

Već je bilo šest sati kad sam preslušao poruku. Pokušao sam zaboraviti na uznemirujući razgovor s Kim Stafford, ali to mi je tek djelomice pošlo za rukom. Nadao sam se da će biti dobro i nisam bio siguran trebam li se uplesti ili je još prerano za to. Kad sam stigao kući, pohitao sam unutra i našao Kaylu u kuhinji. Nosila je Naninu omiljenu pregaču i gurala pečenku u pećnicu.

Nana je uspravno sjedila za kuhinjskim stolom, s netaknutom čašom bijelog vina ispred sebe. Ovo će biti zanimljivo.

Klinci su se muvali po kuhinji, vjerojatno čekajući koliko će Nana izdržati na miru, u sjedećem položaju.

„Kako ti je prošao dan, tatice”, pitala me Jannie. „Što je bilo najbolje što ti se dogodilo?”

Oboje smo se nasmiješili na to njezino pitanje. Bilo je to pitanje koje smo voljeli postavljati jedni drugima za vrijeme večere. Radili smo to već godinama.

Pomislio sam na Kim Stafford, a onda sam se sjetio slučaja silovatelja u Georgetownu i Nanine reakcije kad sam joj priznao da radim na njemu. Misao o Nani vratila me u sadašnjost, odgovoru na Jannieno pitanje.

„Dosad?” odvratio sam. „Ovo je najbolje. Biti ovdje s vama.”

P OGLAVLJE 68

SITUACIJA JE DOSEGNULA točku usijanja.

Mesar je mrzio plažu, mrzio je pijesak, miris mora, prometne gužve, sve u vezi s posjetom pišljivoj obali. Caitlin i dječaci obožavali su ljetna putovanja u Cape May - neka si ih zadrže i njemu ništa ne spominju.

Dakle, na obalu, na daleku obalu na jugu Jerseyja dovukao ga je posao i samo posao. Osveta Johnu Maggioneu. Njih dvojica mrzila su jedan drugoga sve otkad je Maggioneov otac dopustio ovom „ludom Ircu” da postane njegov najdraži ubojica. Zatim je Sullivanu naređeno da ubije jednoga dobrog prijatelja mladog Maggionea, što je Mesar i obavio s osobitim entuzijazmom. Izrezao je Rica Marinaccija na komadiće.

Johna Maggionea u posljednje je vrijeme bilo teško naći, što nije bilo nikakvo iznenađenje, pa je Mesar morao malo promijeniti plan, barem zasad. Ako već ne može odrezati glavu, počet će s nekim drugim dijelom tijela.

Sporni dio tijela zvao se Dante Ricci. Dante je bio najmlađi mafijaš u Maggioneovu sindikatu, donov miljenik. Bio mu je poput sina. Kružila je šala kako John Maggione ne dopušta suradnicima ni da obrišu dupe prije nego što dobiju dopuštenje od Dantea.

Sullivan je netom prije sumraka stigao do obalnog gradića Mantolokinga u New Jerseyju. Dok se vozio prema Zaljevu Barnegat, ocean u daljini poprimio je gotovo ljubičastu boju i izgledao je prekrasno, ako voliš tu vrstu ljepote kao s razglednice. Sullivan je do kraja podignuo prozore ne želeći da do njega dopre morski zrak. Nije mogao dočekati da obavi ono što treba i pobjegne odavde.

Sam gradić prostirao se na skupom zemljištu širokom malo više od kilometra. Riccijevu kuću na Aveniji Ocean nije bilo nimalo teško naći. Prošao je pokraj njegova dvorišta, parkirao malo dalje u ulici i pješice se vratio tih tristotinjak metara.

Činilo se da Ricciju dobro ide. Kuća je bila kolonijalna trokatnica, s crijepom od smeđeg cedra, sve u savršenom stanju, i to odmah uz more. Velika garaža za četiri automobila, kućica za goste, jacuzzi na terasi. Oko šest milijuna, bez pogreške. Upravo ona vrsta blještavog

predmeta kakvim su suvremeni mafijaši mahali suprugama pred očima ne bi li im odvratili pozornost sa svakodnevne krađe i ubojstava kojima su zarađivali za život.

A Dante Ricci jest bio ubojica. U tome je bio najbolji. Hej, pa on je bio novi i bolji Mesar.

Sullivan sprijeda nije mogao razaznati raspored u kući. Pretpostavio je kako je uglavnom usmjerena prema pogledu u stražnjem dijelu. No na plaži neće imati zaklon. Morat će se zadovoljiti ovim mjestom gdje se nalazi i malo pričekati.

To mu nije bio problem. Imao je sve osobine potrebne za ovaj posao, uključujući i strpljenje. Kroz misli mu je prošla rečenica na irskome, nešto što je znao govoriti njegov djed James. Coimhéad feargfloear na foighde, ili takvo nekakvo sranje. Čuvaj se gnjeva strpljivog čovjeka.

Upravo tako, pomislio je Michael Sullivan dok je čekao, potpuno nepomičan u sve tamnijem sumraku. Upravo tako.

POGLAVLJE 69

PROŠLO JE NEŠTO VREMENA prije negoli je odredio raspored kuće na plaži i njezina najbližeg okruženja. Unutra nije primijetio mnogo kretanja, ali ipak dovoljno da bi uvidio kako je obitelj kod kuće: Dante, dvoje malene djece i, barem s ove udaljenosti, njegova zgodna mlada žena, dobra plavuša, Talijanka.

Bez posjetitelja i bez tjelohranitelja na vidiku. Točnije, bez velikog O, bez Obitelji. A to je značilo da je oružje u kući ograničeno na ono što je Dante Ricci držao pri ruci. Što god to bilo, nije nikakva konkurencija 9-milimetarskom automatiku koji je Sullivan ponio sa sobom. Niti njegovu skalpelu.

Unatoč pro hladnom zraku, znojio se jer je bio u jakni, pa mu je, znoj natopio majicu na mjestu gdje se dodirivala s tijelom. Nije ga ohladio ni oceanski povjetarac. Samo ga je strpljivost držala pod kontrolom. Njegova profesionalnost, kako si je volio govoriti. Osobine koje je nedvojbeno naslijedio od oca, prvog Mesara, koji je bio, ako već ništa drugo, a onda strpljivi gad.

Konačno je krenuo prema kući na plaži. Prošao je pokraj sjajnoga crnog Jaguara parkiranoga na ciglenom prilazu i ušao u garažu, gdje je tik uz crni Jaguar stajao i jedan bijeli.

Je li, Dante, malo smo razmetljivi, ha?

Nije mu dugo trebalo da u garaži pronađe nešto što će mu biti od koristi. S radnog stola u stražnjem dijelu uzeo je malj s kratkom ručkom. Podignuo ga je da osjeti koliko je težak. Taman. Joj, kako je volio alat. Baš kao i njegov stari.

Morat će udarati držeći malj u lijevoj ruci ako u desnoj želi imati spreman pištolj, no zona udarca velika je kao, pa, kao vjetrobransko staklo Jaguara.

Naslonio je malj na rame, poravnao stopala i iskalio se na vjetrobranskom staklu.

Bučni autoalarm oglasio se već pri prvom udarcu, baš kao što je planirao.

Sullivan je smjesta pojurio prema dvorištu, koje se nalazilo malo više od pola kilometra od glavne ceste. Skrio se od pogleda iza staroga crvenog hrasta kojemu kao da nije bilo mjesto ondje, baš kao ni njemu. Prst mu je već bio na okidaču Berette, ali ne. Ne smije

još pucati. Neka Dante pomisli da je riječ o nekom propalici, provalniku iz Jersey Shorea. Tako će pohitati van uz mnoštvo psovki.

Ulazna vrata glasno su se otvorila samo nekoliko sekunda poslije i lupila o zid kuće. Zasvijetlile su dvije jarke svjetiljke.

Sullivan je zaškiljio. Svejedno je vidio kompu Dantea na trijemu, s pištoljem u ruci. Ni manje ni više nego u kupaćim gaćicama i japankama. Mišićavoga i u dobroj formi, ali što onda. Koji bahati gad.

Pogreška.

„Tko je ondje?” viknuo je frajer prema tami. „Pitao sam tko je ondje? Bolje ti je da potrčiš!”

Sullivan se osmjehnuo. To je bio donov razbijač? Novi Mesar? Ovaj nabildani seronja s kućicom na plaži? U kupaćima i plastičnim natikačama?

„Hej, to sam samo ja, Mike Sullivan!” odazvao se.

Mesar je izašao iz skrovišta, naklonio se, a onda zasuo trijem metcima prije nego što je Dante uopće shvatio što mu se sprema. Iskreno, zašto i bi? Tko bi imao muda napasti mafijaša u njegovu domu? Tko bi bio toliko lud?

„Ovo je samo za početak!” zagrmio je Mesar dok su se metci zabijali u trbuh i prsa Dantea Riccija. Mafijaš je pao na koljena, pogledao u Sullivana, a onda se potrbuške srušio na tlo.

Sullivan nije skidao prst s okidača dok se okretao prema dvama Jaguarima u garaži i na prilazu. Opet se začula lomljava stakla. Skupu šasiju uništio je urednim linijama rupa od metaka. Kako dobar osjećaj.

Kad je prestao pucati, začuo je vrištanje iz unutrašnjosti kuće. Žene, djeca. Dvama brzim, kontroliranim hitcima sredio je jarke žarulje na trijemu.

Zatim je krenuo prema kući, sa skalpelom u ruci. Čim se približio truplu, vidio je da je Dante Ricci mrtav kao kakva napuhana naplavina na plaži. Svejedno je prevrnuo tijelo i desetak puta oštricom prešao preko mrtvačeva lica. „Ništa osobno, Dante. Ali ti nisi novi ja.”

Okrenuo se kao da će otići. Dante Ricci primio je poruku, a uskoro, vrlo uskoro, dobit će je i mladi Maggione.

No onda je začuo glas iz unutrašnjosti kuće. Ženski.

„Ubio si ga! Gade! Ubio si mojeg Dantea!”

Sullivan se okrenuo i ugledao Danteovu suprugu s pištoljem u ruci. Lijepa umjetna plavuša bila je sićušne građe, ne viša od metar i pedeset.

Naslijepo je opalila u mrak. Nije znala pucati, nije čak ni ispravno držala pištolj. Ali u sebi je imala nešto one uzavrele maggioneovske krvi.

„Vrati se u kuću, Cecilia!” doviknuo joj je Sullivan. „Inače ću ti otkinuti glavu!”

„Ubio si ga! Ološu! Kurvin sine!” Spustila se s trijema i krenula prema dvorištu.

Plakala je, ridala, ali svejedno je išla prema njemu, glupava blesača. „Ubit ću te, pizdo jedna!” Sljedećim hitcem razmrskala je fontanu za ptice koja se nalazila manje od metra sa Sullivanove desne strane.

Plakanje se pretvorilo u pištavo zavijanje. Više nije zvučala kao čovjek, nego kao ranjena životinja.

A onda je nešto u njoj puklo i potrčala je niz prilaz. Uspjela je ispaliti još jedan hitac prije nego što joj je Sullivan smjestio dva metka u prsa. Srušila se kao da je naletjela na zid i ostala ležati na tlu bijedno dršćući. I nju je unakazio.

Kad se vratio u auto, osjećao se bolje, zadovoljan samim sobom. Čak mu je bilo drago što je pred njim dug put kući. Vozeći se autocestom, otvorio je prozore i pojačao glazbu, pjevušeći Bonove riječi na sav glas kao da su njegove vlastite.

POGLAVLJE 70

SLJEDEĆI DAN BIT ĆE pohranjen pod natpisom „Koji mi je bio vrag”. Pojavio sam se u postaji Šestog okruga, u kojoj je radio Jason Stemple, i počeo se raspitivati o njemu. Nisam bio siguran što ću napraviti ako ga nađem, ali bio sam toliko zabrinut za Kim Stafford da sam morao nešto poduzeti, ili sam barem mislio da moram.

Više nisam imao identifikacijske dokumente ni značku, ali svejedno je mnogo washingtonskih policajaca znalo tko sam bio, odnosno tko jesam. Ali ne i službenik u prijamnom uredu.

Držao me na strani ograde predviđenoj za obične građane mnogo dulje nego što mi se svidjelo. Valjda je to u redu, nije frka. Stajao sam i pregledavao na zidu dobitnike godišnje nagrade za smanjenje stope zločina sve dok me konačno nije obavijestio da je kod svojega kapetana provjerio tko sam, pustivši me unutra.

Ondje me čekao drugi policajac u civilnoj odjeći.

„Pulaski, odvedi gospodina”, narednik je zavirio u prijamni formular, „Crossa do svlačionice, molim te. Traži Stemplea. Mislim da bi sad već trebao biti gotov.”

Slijedio sam ga prometnim hodnikom i usput slušao djeliće policijskih razgovora. Pulaski je otvorio teška vrata svlačionice. Miris znoja i raznoraznih antiseptika bio mi je dobro poznat.

„Stemple! Imaš posjetitelja.”

Provirio je mladić kasnih dvadesetih godina, moje visine, ali nešto jači. Bio je sam u svojem nizu pohabanih, vojnički zelenih ormarića i upravo je navlačio dres Washington Nationalsa. Uokolo je stajalo još pet ili šest policajaca koji trenutačno nisu bili na dužnosti. Gundali su i smijali se nedostacima pravosudnog sustava, koji je u posljednje vrijeme i zaslužio biti predmetom sprdnje.

Prišao sam Stempleu, koji je upravo stavljao sat na ruku i zapravo se pravio da me nema.

„Možemo li popričati na minutu?” upitao sam. Pokušavao sam biti pristojan, a to mi je bilo vrlo teško s tim tipom koji je tako volio mlatiti svoju djevojku.

„U vezi s čim?” Stemple se jedva udostojao pogledati u mojem smjeru.

Stišao sam se. „Želim s tobom porazgovarati o... Kim Stafford.”

Najednom se neljubazna dobrodošlica pretvorila u čisto neprijateljstvo. Stemple se na petama zaljuljao prema natrag i odmjerio me od glave do pete kao da sam kakav uličar koji mu je upravo provalio u kuću.

„Što radiš ovdje? Jesi li ti uopće policajac?”

„Bio sam policajac, a sada sam psihoterapeut. Kimin psihoterapeut.”

Stempleove su se oči zacaklile. Ošinuo me pogledom. Sada je polako shvaćao što je posrijedi, i to mu se nimalo nije sviđalo. Nije ni meni, jer sam se gledao oči u oči sa snažnim muškarcem koji je premlaćivao žene, a katkad i na njima gasio užarene predmete.

„E, pa upravo sam završio duplu smjenu i jedva čekam da odem odavde. Ti se drži podalje od Kim, ako si pametan. Čuješ?”

Sad kad sam ga upoznao, stvorio sam stručno mišljenje o Stempleu: bio je govno od čovjeka. Dok je odlazio od mene, rekao sam: „Mlatiš je, Stemple. Gasio si cigarete na njoj.”

Svlačionica je najednom utihnula, ali primijetio sam kako mi se nitko nije unio u lice stavši u Stempleovu obranu. Ostali su samo promatrali. Nekoliko njih je kimnulo, kao da su možda već znali za Stemplea i Kim.

Polako se okrenuo prema meni i napuhao se. „Šupčino, što to pokušavaš započeti? Tko si ti uopće? Jebeš je?”

„Ništa takvo. Rekao sam ti, došao sam popričati s tobom. Ako znaš što je pametno, poslušat ćeš me.”

U tom me trenu Stemple pokušao udariti. Izmaknuo sam se, pa je promašio, ali zamalo. Nedvojbeno je imao kratak fitilj, a bio je i snažan.

Samo sam to čekao, samo sam to želio. Fintirao sam krenuvši ulijevo, a onda mu vratio aperkatom u trbuh. Izbio sam mu zrak.

No u tom me trenu obuhvatio snažnim rukama i zabio u ormariće. Metal je zazvonio od siline udarca. Osjetio sam naglu bol u leđima. Nadao sam se da ništa nije slomljeno.

Čim sam ponovno stao na noge, odgurnuo sam ga svom snagom, pa je posrnuo i olabavio stisak. Ponovno je zamahnuo. Ovaj put moćno me pogodio u čeljust.

Vratio sam mu istom mjerom, desnim direktom u bradu, nakon čega je uslijedila ljevica malo iznad obrve. Jedan udarac za mene, jedan

za Kim Stafford. Zatim sam ga desnicom pogodio u jagodičnu kost.

Stemple se od siline udarca zarotirao, a onda me iznenadio srušivši se na pod svlačionice. Desno oko već mu se počelo zatvarati.

U rukama mi je pulsiralo. Bio sam spreman do kraja srediti ovu propalicu, ovu kukavicu. Uopće nije trebalo doći do tučnjave, ali jest, pa sam bio razočaran što se ne diže.

„Tako je i s Kim? Ona te raspizdi, a ti je udariš?”

Jauknuo je, ali nije mi odgovorio.

Rekao sam: „Slušaj, Stemple. Želiš da ovo zadržim za sebe, da nikome ne prijavim? Onda pazi da ti se ne ponovi. Ikada. Drži ručerde podalje od nje. I cigare. Je li jasno?”

Ostao je na podu pa sam to shvatio kao odgovor. Bio sam na pola puta prema izlazu kad mi se pogled susreo s jednim od ostalih policajaca.

„Dobar si”, rekao mi je.

POGLAVLJE 71

DA JE NANA RADILA na slučaju silovatelja u Georgetownu, u svojem bi stilu, koji se ne da oponašati, vjerojatno rekla da u ovom trenu „ključa”. Sampson i ja umiješali smo gomilu zanimljivih sastojaka i pojačali temperaturu. Bilo je vrijeme za rezultate.

Pogledao sam u momčinu na suprotnom kraju stola krcatoga izvještajima o zločinima, koje smo podijelili među sobom. „Nikada nisam doživio da toliko mnoštvo informacija ne vodi ničemu”, mrzovoljno sam rekao.

„Sada znaš kako mi je bilo samome”, odvratio je, neprestano stišćući svoju antistres lopticu. Iznenadilo me što se dosad već nije raspala u tisuću komadića.

„Tip je pažljiv, doima se poprilično pametnim i okrutan je. S tom moćnom ucjenom, koristi se vlastitim suvenirima kako bi zaprijetio žrtvama. Čini sve to osobnim. Za slučaj da dosad to još nisi shvatio”, dodao sam. Samo sam još jedanput naglas prolazio kroz činjenice. Katkad to pomaže.

Pod zadnje, razvio sam naviku koračanja. U posljednjih četrnaest sati valjda sam prešao desetak kilometara, sve u istoj sobi za sastanke postaje Drugog okruga u koju smo se zatvorili. Noge su me malčice boljale, ali mi je zbog toga mozak bolje radio. Zbog toga i bombona Altoids s okusom zelene jabuke.

Toga jutra počeli smo s usporedbom naših slučajeva i onih iz godišnje zločinačke statistike FBI-a, u potrazi za potencijalno povezanim slučajevima, tražeći bilo što što bi dalo kakav-takav smisao cijeloj ovoj stvari. S obzirom na to da smo sada poznavali počinitelja, pregledali smo slučajeve nestalih žena, slučajeve silovanja, a s osobitom pozornošću, i slučajeve ubojstava sa sakaćenjem. Prvo samo za Georgetown, a onda i za područje cijelog Washingtona.

Da bismo se nekako oraspoločili, slušali smo radijski program Elliot in the Morning, ali toga nam dana čak ni voditelj i Elliot i Diane nisu mogli popraviti raspoloženje, koliko god im to inače polazilo za rukom.

Da ne bismo što propustili, odlučili smo se osigurati te pregledati sva neriješena umorstva uopće. Rezultat je bio popis stvari za

kasniju provjeru, koji je bio golem i nimalo obećavajući.

No dogodila se i jedna dobra stvar. Održali smo još jedan razgovor s Menom Sunderland, u kojemu nam je dala nekoliko pojedinosti o fizičkom izgledu svojega silovatelja. On je bio bijelac od kojih četrdesetak godina, rekla je. Iz onoga što smo nekako uspjeli izvući iz Mene, bio je privlačan, što joj je bilo teško priznati, „Znate”, rekla nam je, „onako kako je Kevin Costner privlačan za starijeg frajera.”

Za nas je utvrđivanje te činjenice bio iznimno važan dio profila. Privlačni napadači imali su tu prednost, zbog koje su bili još opasniji. Nadao sam se da će s vremenom, i uz obećanje stalne zaštite, Mena biti voljna nastaviti razgovarati s nama. Ono što smo dosad dobili nije bilo dovoljno za policijski portret koji bi nam bio od koristi. Čim bismo dobili neko obilježje kojemu nije odgovaralo oko dvanaest tisuća lica na ulicama Georgetowna, Sampson i ja željeli smo to upotrijebiti.

Sampson se nagnuo u naslonjaču i ispružio duge noge. „Što kažeš da malo odspavamo i ostatak ovoga prođemo ujutro? Mrtav sam.”

Upravo u tom trenu u prostoriju je upala Betsey Hali, koja je izgledala potpuno budno, mnogo budnije od nas dvojice. Betsey je bila novopečena detektivka, željna rada, ali nije bila naporna, nego je znala pomagati bez smetanja.

„Tijekom usporedbe proučavali ste samo ženske žrtve?” pitala je. „Nije li tako?”

„Zašto?” upitao je Sampson.

„Jeste li ikada čuli za Bennyja Fontanu?”

Nismo.

„Mafijaš srednjeg ranga, podšef, mislim da jč to ispravan termin. Uglavnom, to je on bio! rekla je Betsey. „Ubijen je prije dva tjedna. U stanu u parku Kalorama. Zapravo, iste noći kad je Lisa Brandt silovana u Georgetownu.”

„I?” odvratio je Sampson. U glasu mu se čula ista ona nestrpljivost koju sam i sam osjećao. „Pa?”

„Pa, ovo.”

Betsey je otvorila dosje i raširila na stolu pet ili šest crno-bijelih fotografija. Na njima je bio pedesetogodišnji bijelac koji je ležao na leđima u nekoj dnevnoj sobi. Oba stopala bila su mu potpuno i netom odrezana kod gležnja.

Najednom više nisam bio umoran. Obuzela me navala adrenalina. „Isuse”, promumljao je Sampson. Obojica smo skočila na noge pa smo pomno promatrali jednu stravičnu fotografiju za drugom i ponovili taj postupak nekoliko puta.

„Prema izvještaju mrtvozornika, gospodinu Fontani stopala su odstranjena prije smrti”, dodala je Betsey. „Vjerojatno kirurškim priborom. Možda skalpelom i pilicom.” Izraz na njezinu licu bio je pun nade, pomalo slatko naivan. „Mislite da je to isti počinitelj?”

Odgovorio sam: „Mislim da želim doznati više o ovome. Možemo li dobiti ključeve tog stana?”

Betsey je posegnula u džep i ponosno mahnula ključevima. „I mislila sam si da ćete me to tražiti.”

POGLAVLJE 72

„SRANJE, ALEX. VIŠESTRUKA silovanja, višestruka ubojstva. Sada i veza s mafijom?” Sampson je lupio šakom po krovu automobila. „Ne može to sve biti slučajnost. Ne može! Jednostavno ne može!”

„Ima tu nešto, ako je u pitanju isti tip”, podsjetio sam ga. „Da vidimo što je ovdje bilo. Nemojmo prerano zaključivati.”

John nije bio daleko od istine. Sumnjivac se sve više i više doimao kao sadističko čudovište s vrlo lošom i vrlo specifičnom navikom. Nije u pitanju to da smo ga tražili na pogrešnim mjestima, nego možda na nedovoljno mjesta.

„Ali ako od ovoga ništa ne ispadne”, nastavio je Sampson, „ne želim pozive starim prijateljima. Jasno? Treba mi malo vremena prije nego što se uključi FBI.”

FBI je zacijelo već bio upoznat s ubojstvom Fontane, naravno, pod pretpostavkom da je povezano s mafijom. Ali silovanja su i dalje bila u ovlasti policije. Lokalna stvar.

„Ne možeš biti siguran da bi preuzeli slučaj”, rekao sam.

„Možeš misliti”, pucnuo je Sampson prstima i uperio kažiprstom u mene. „Zaboravio sam. Tebi su nakon odlaska iz FBI-a izbrisali sjećanje, kao onom tipu iz Muškaraca u crnom. Daj da te podsjetim — preuzet će slučaj. Obožavaju ovakve slučajeve. Mi sve obavimo, a oni preuzmu zasluge.”

Letimice sam ga pogledao. „Jesi li mi, dok sam radio za FBI, ikada zamjerio kad sam se uključio u rad na slučaju? Jesam li i ja bio takav?”

„Ako je do toga i došlo, ne brini se”, odgovorio je. „Da je to tada bilo vrijedno spomena, natuknuo bih ti. Nikada mi nisi preteo slučaj.”

Zaustavio sam automobil ispred stambene zgrade preko puta Kalorama Parka. Lijepa lokacija. Siguran sam da je Fontanino ubojstvo potreslo stanovnike te zgrade, ako ne i cijele četvrti. Lisa Brandt napadnuta je nedugo nakon ubojstva Bennyja Fontane, ni tri kilometra od tog mjesta.

Sljedećih sat vremena proveli smo unutra, pregledavajući fotografije s mjesta zločina i mrlje od krvi koje su ostale na sagu, ne bi li utvrdili

što se dogodilo. Nismo dobili nikakvu konkretnu poveznicu s ostalim napadima, ali već je i ovo bilo nešto.

Nakon odlaska odvezli smo se na jugozapad prema Georgetownu, najlogičnijim putem prema četvrti Lise Brandt. Već je bilo oko ponoći. No nijedan od nas dvojice nije mogao prestati razmišljati o slučaju, pa smo autom obišli lokacije silovanja, i to kronološkim redoslijedom. Bile su poprilično blizu jedna drugoj .

U 2.30 našli smo se u separeu kafića otvorenoga cijelu noć. Na stolu smo raširili dosjee o zločinima i ponovno ih iščitavali, prenabrijani da bismo prestali, preumorni da bismo otišli kući.

Bila mi je to prva prilika da detaljno pregledam slučaj Bennyja Fontane. Nekoliko sam puta pročitao policijski izvještaj i nalaze mrtvozornika. Sada sam promatrao popis stvari pronađenih u stanu. Tijekom četvrtog ili petog čitanja u oči mi je upao jedan predmet: otkinuti vrh bijele omotnice. Pronađen je ispod kauča, metar ili dva od Fontanina tijela. Pokraj njegovih stopala, odnosno izostanka stopala.

Uspravio sam se. Ovo je bio jedan od onih trenutaka koje priželjkujeteš kada radiš na slučaju.

„Moramo poći nekamo.”

„U pravu si. Moramo poći kući”, odvratio je Sampson.

Pozvao sam konobaricu, koja je stajala za šankom u polusnu. „Postoji li negdje u blizini dežurna ljekarna? Važno nam je.”

Sampson je bio preumoran da bi mi se usprotivio. Pošao je za mnom iz kafića. Zaokrenuli smo iza ugla i prešli još nekoliko ulica do jarko osvijetljenog Walgreensa. Brzo sam pregledao police i pronašao ono što sam tražio.

„Mena Sunderland rekla je da su fotografije koje je morala pogledati bile fotografije snimljene Polaroidom.” Otvorio sam kutiju filma.

„Morate to platiti”, obratio nam se trgovac s pulta. Ignorirao sam ga.

Sampson je zatresao glavom. „Alex, kojega vruga izvodiš?”

„Popis dokaza s mjesta ubojstva Bennyja Fontane”, objasnio sam.

„Pronađena je bijela omotnica. Barem komadić omotnice.” Izvadio sam iz kutije novu omotnicu za film, otrgnuo vrh i pokazao mu ga.

„Točno ovakav.”

Sampson se nasmiješio.

„Fotografirao je Bennyja Fontanu nakon što ga je unakazio. To je isti tip, Johne.”

POGLAVLJE 73

S OBZIROM NA TO DA SAM radio dokasna, sljedećeg dana dobio sam zabranu izlaska.

Nana je jedanput na tjedan vodila tečaj čitanja u baptističkom utočištu u Četvrtoj ulici pa sam ostao kod kuće s djecom. Kad sam s njima, nema tog mjesta na kojem bih radije bio. Samo što je katkad problem natjerati me da ostanem s njima.

Glumio sam kuhara. Odlučio sam se za naše omiljeno jelo, juhu od bijelog graha, zatim šarenu salatu, a iz pekarnice pokraj ureda donio sam svježi kruh. Juha je bila dobra gotovo kao Nanina. Katkad pomislim kako ona ima dvije verzije istog recepta, jednu u svojoj glavi i drugu koju podijeli sa mnom, a kojoj nedostaje neki tajni sastojak. To je ta njezina slavna tajnovitost koja se nije nimalo promijenila u posljednjih pedesetak godina.

Nakon večere odlučili smo se za predugo odgađani trening udaranja boksačke vreće. Jannie i Damon izmjenjivali su se na vreći dok je Ali vozio kamiončiće po podu u podrumu, koji je proglasio svojom autocestom.

Zatim smo se preselili na kat radi plivačkog treninga malog brace. Da, plivačkoga. To je smislila Jannie, nadahnuta Alijevim oklijevanjem prilikom ulaska u kadu. Nebitno što ga je, jednom kad konačno uđe, teže istjerati iz kade. On nije shvaćao paradoks svega togã pa bi se svaki put, bez iznimke, uzjogunio kao da je alergičan na čistoću. I sam sam bio skeptičan prema Jannienoj zamisli sve dok se nisam uvjerio da je uspješna.

„Diši, Ali!” dovikivala mu je sa strane. „Da te vidim kako dišeš, mali!”

Damon je pridržavao Alija ispod trbuha dok je ovaj potrbuške ležao na površini vode, uglavnom pušući mjehuriće i prskajući svuda uokolo. Bilo je to za umrijeti od smijeha, ali nisam se usuđivao smijati, ponajviše zbog Jannie. Sjedio sam na sigurnoj (čitaj suhoj) udaljenosti, promatrajući igrokaz sa zahodske školjke.

„Podigni ga na sekundu”, rekla je Jannie.

Damon je osovio malenog na noge u velikoj kadi.

Ali je zatreptao i ispljunuo puna usta vode, očiju zacakljenih od dražesne igre.

„Ja plivam!” obznanio je.

„Još ne plivaš”, rekla mu je Jannie poslovnim tonom. „Samo još malo, braco.”

Ona i Damon bili su mokri koliko i Ali, no nitko za to nije mario. Uživali smo. Jannie je kleknula u lokvicu koja se stvorila na podu, a Damon je ustao i uputio mi zavjerenički pogled najstarijeg djeteta kojim kao da mi je želio reći: Nisu li ljudi.

Kad je zazvonio telefon, oboje su skočili prema vratima. „Ja ću!” zborski su odgovorili.

„Ja ću”, rekao sam i presjekao im put. „Oboje ste mokri do kože. Nema plivanja dok se ne vratim.”

„Hajdemo, Ali”, čuo sam dok sam izlazio iz kupaonice. „Vrijeme je za pranje kose.”

Mala je bila genij.

Pojurio sam niz hodnik kako bih podignuo slušalicu prije nego što automatska sekretarica preuzme poziv. „Stan luđaka iz Obitelji Cross”, rekao sam dovoljno glasno da me čuju i djeca.

POGLAVLJE 74

JE LI TO ALEX CROSS?”

„Na telefonu”, rekao sam. Nisam prepoznao glas s druge strane. Razaznao sam samo da je riječ o ženi.

„Ovdje Annie Falk.”

„Annie”, odvratio sam, pomalo posramljen. „Bok, kako si?” Annie i ja bili smo znanci, ne baš prijatelji. Njezin sin bio je godinu ili dvije stariji od Damona. Radila je u hitnoj službi Bolnice sv. Antuna.

„Alex, zovem iz bolnice ”

Odjednom sam spojio dva i dva. Srce mi je stalo. „Nana?”

„Nije Nana”, odgovorila je. „Nisam znala koga drugoga nazvati. Upravo smo primili Kaylu Coles. Nalazi se u hitnoj službi.”

„Kayla?” ponovio sam glasnije. „Što se događa? Je li dobro?”

„Ne znam, Alex. Još ne znamo dovoljno. Ali ne izgleda najbolje.”

To nije bio odgovor koji sam očekivao, niti odgovor koji sam želio čuti.

„Annie, što se dogodilo? Možeš li mi barem to reći?”

„Teško je reći. Ono što sigurno znamo jest da je Kayla napadnuta.”

„Tko ju je napao?” gotovo sam vrisnuo u telefon. Prošla me je jeza, kao da sam već znao odgovor na vlastito pitanje.

Damon je koraknuo u hodnik i pogledao me razrogačenih očiju, iz kojih je izvirao preplašen pogled. Bio je to pogled koji sam i previše puta vidio u ovoj kući.

„Znam samo da je ranjena nožem. Dvaput, Alex. Živa je.” Nožem? U mislima sam zavrištao, a u stvarnosti se naizgled primirio. Progutao sam knedlu. Ali živa je.

„Alex, ne bih ti smjela ovo govoriti preko telefona. Trebao bi što prije doći do bolnice. Možeš li smjesta doći?”

„Krećem.”

POGLAVLJE 75

NANA JE JOŠ BILA NA TEČAJU, ali mi je trebalo samo nekoliko minuta da zamolim susjedu Naomi Harris da pripazi na djecu. Uskočio sam u automobil i kao manijak pohitao prema bolnici. Sirena ne bi bila naodmet.

Vožnja prema bolnici bila je brza, samo toga se zapravo sjećam, kao i činjenice da mi je cijelim putem na umu bila samo Kayla. Kad sam stao ispred odjela hitne službe, spazio sam njezin automobil parkiran pokraj ulaza.

Vozačka vrata bila su otvorena. Dotrčao sam do automobila, pogledao unutra i vidio krv na prednjim sjedalima. Isuse, pa ona se sama dovezla ovamo! Nekako mu je uspjela pobjeći.

Čekaonica je bila prepuna, kao i uvijek u ovoj bolnici. Za prijamnim pultom bio je red prepun bijednih ljudi neugledna izgleda. Bolesnici s prijateljima i rođacima. Ovdje su Mariji ustanovili smrt.

„Gospodine, ne smijete ”

Ali kliznuo sam kroz ulaz u prostor za liječenje i operacije prije nego što su uspjeli zatvoriti vrata. Kad sam ušao, shvatio sam da je ovo još jedna od onih užurbanih noći u bolnici. Bolničari su prevozili nosila i kolica, a liječnici, sestre i pacijenti okruživali su me sa svih strana.

Jedan mladić ležao je na prijenosnom ležaju, s golemom posjeklinom uz rub kose, iz koje mu je krv curila na čelo. „Hoću li umrijeti?” ispitivao je sve koji su prolazili pokraj njega.

„Ne, bit ćeš dobro”, odgovorio sam mu s obzirom na to da nitko drugi nije ni zastao. „Sve će biti u redu, sinko.”

Gdje je Kayla? Svi su se prebrzo kretali. Nikoga nisam uspio pitati za nju. A onda sam začuo glas koji me dozivao.

„Alex, ovamo!”

Annie mi je mahala s drugog kraja hodnika. Kad sam joj se približio, zgrabila me za ruku i uvukla u operacijsku dvoranu, prostoriju s dva ležaja odijeljena zelenim plastičnim zastorom.

Nekoliko članova liječničkog osoblja stajalo je oko jednoga od njih. Ruke su im se brzo kretale zaštićene, okrvavljenim gumenim rukavicama.

Bolničko osoblje ulazilo je i izlazilo pokraj mene kao da me nema.

To je značilo da je Kayla još živa. Pretpostavio sam da im je ovdje cilj stabilizirati je, a onda je prebaciti na kirurgiju.

Izdužio sam se i ugledao Kaylu. Preko usta i nosa imala je masku s kisikom. Netko je upravo podignuo crvenu kompresu s njezina trbuha, s kojeg su joj već uklonili košulju.

Glavna liječnica, od kojih tridesetak godina, rekla je: „Ubodna rana u abdomenu, moguća ozljeda slezene.”

Ostali glasovi u prostoriji kao da su se spojili u jedan. Pokušavao sam razaznati što se događa, ali sve mi je bilo kao u magli.

„Krvni tlak sedamdeset, puls sto dvadeset. Disanje trideset četiri.”

„Usišite ovdje.”

„Je li dobro?” izlanuo sam. Osjećao sam se kao u nekoj noćnoj mori u kojoj me nitko ne čuje.

„Alex ” Annie mi je stavila ruku na rame. „Moraš im dati malo prostora. Još ništa ne znamo. Čim nešto budemo znali, reći ću ti.

Shvatio sam kako sam se približio ležaj u, odnosno Kayli. Bože, kako sam se bojao. Jedva sam disao.

„Nazovite sedmi kat i recite im da smo spremni”, rekla je liječnica koja se doimala kao da je zadužena za sve što se događa u prostoriji. „Ima trbuh za kirurgiju.”

Annie mi je šapnula: „To znači da joj je abdomen tvrd i da se ništa ne osjeti.”

„Idemo. Žurno, ljudi.”

Gurnuli su me s leđa, i to nimalo blago. „Pomaknite se, gospodine. Maknite se s puta. Pacijentica je hitna. Mogla bi umrijeti.

Pomaknuo sam se u stranu dok su kolica s Kaylom gurali u hodnik. Oči su joj i dalje bile zatvorene. Je li znala da sam ondje? Je li znala tko joj je ovo napravio? Slijedio sam liječnike. A onda su je iznimnom brzinom ugurali u dizalo. Razdvojila su nas metalna vrata.

Annie je bila uz mene. Pokazala mi je prema drugom dizalu. „Ako želiš, mogu te otpratiti do čekaonice na katu. Znaj da svi daju sve od sebe. Znamo da je Kayla liječnica. I svi znaju da je prava svetica.”

POGLAVLJE 76

PACIJENTICA JE HITNA. MOGLA bi umrijeti... Svi znaju da je prava svetica.

Sljedeća tri sata proveo sam u čekaonici, sam i bez ikakvih vijesti o Kayli. Glavom su mi prolazile ironične misli: dvoje djece rodilo mi se u ovoj bolnici, Mariju su ovdje proglasili mrtvom. A sada i Kayla.

. A onda se pokraj mene opet našla Annie Falk. Kleknula je i obratila mi se tiho, suosjećajno. Ton njezina glasa potpuno me prestravio.

„Dođi sa mnom, Alex. Dođi, molim te. Požuri se. Odvest ću te k njoj. Izašla je iz operacijske dvorane.”

Isprva sam pomislio da Kayla još spava u šok-sobi, ali pomaknula se kad sam joj se približio. Otvorila je oči, pogledala me i trenutak poslije me prepoznala.

„Alex?” šapnula je.

„Hej, malena”, tiho sam rekao i nježno je primio za ruku.

Doimala se vrlo zbunjenom i na trenutak izgubljenom, a onda je stisnula kapke. Niz obraze su joj kliznule suze, a i ja sam umalo zaplakao, no pomislio sam kako će se Kayla uplašiti ako me vidi takvoga.

„Sve je u redu”, rekao sam joj. „Gotovo je. Oporavljaš se od operacije.”

„Tako sam se... bojala”, rekla je poput malene djevojčice, a tako ranjivu Kaylu još nisam doživio.

„Kladim se da jesi”, odvratio sam i privukao stolac a da joj nisam ispustio ruku. „Jesi li se doista sama dovezla ovamo?”

U tom se trenu čak i osmjehnula, iako nije uspjela usredotočiti pogled. „Znam koliko vozilu hitne pomoći treba da odgovori na poziv iz ove četvrti.”

„Tko ti je ovo napravio?” upitao sam. „Znaš li tko je to bio, Kayla?”

Umjesto odgovora na pitanje, ponovno je zatvorila oči. Slobodnu ruku čvrsto sam stisnuo u šaku. Je li poznavala napadača pa se bojala reći? Je li je netko upozorio da ne smije ni s kim razgovarati?

Nekoliko trenutaka proveli smo u potpunoj tišini, a onda je bila spremna reći mi više. Nisam je želio forsirati kao što sam forsirao jadnu Menu Sunderland.

„Bila sam u kućnom posjetu”, konačno je prozborila, i dalje zatvorenih očiju. „Nazvala me sestra tog tipa. Pokušavao se sam kod kuće odviknuti od droge. Kad sam došla, bio je potpuno lud. Ne znam što je pomislio tko sam. Probo me...”

Glas joj je utihnuo. Pomilovao sam je po kosi i stavio joj nadlanicu na obraz. I previše sam puta vidio koliko je život krhak, ali nikada se na to ne navikneš, a sve je mnogo drugačije kada je u pitanju netko do koga ti je stalo, kada je riječ o nekome bliskome.

„Hoćeš li ostati sa mnom, Alex? Samo dok ne zaspim? Ne idi.”

Opet je progovorila onim glasom malene djevojčice. Kaylu nikada nisam vidio tako ranjivu kao u tom trenutku u šok-sobi. Srce mi se cijepalo zbog toga što joj se dogodilo dok je pokušavala nekome pomoći.

„Naravno”, odgovorio sam. „Ovdje sam. Nikamo ne idem.”

POGLAVLJE 77

„VEĆ SAM NEKO VRIJEME u depresiji, kao što dobro znaš. Ako to itko zna, onda si to ti.”

„Više od deset godina. Nije to malo, Alex.”

Sjedio sam nasuprot svojoj omiljenoj liječnici, mojoj psihički Adele Finaly. Adele mi je s vremena na vrijeme bila i mentorica. Upravo me ona potaknula na ponovno pokretanje vlastite ordinacije, a čak mi je i poslala nekoliko pacijenata. „Zamoraca”, kako ih je nazivala.

„Moram ti ispričati nekoliko stvari koje me jako muče, Adele. Moglo bi to potrajati nekoliko sati.”

„Nema problema.“ Slegnula je ramenima. Adele ima svjetlo- smeđu kosu i četrdeset i nešto godina, ali meni se čini kao da uopće nije ostarjela otkad sam je upoznao. Trenutačno nije udana, pa katkad pomišljam kako bi nam bilo zajedno, ali onda te misli protjeram iz glave. Preglupo, preludo.

„Sve dok nekoliko sati svojih sranja možeš strpati u pedeset minuta”, dodala je pametnjakovička. Zna da je to pravi ton za razgovor sa mnom.

„Mogu.”

Kimnula je. „Onda ti je bolje da počneš. Vrijeme ti curi.” Počeo sam s pričom o tome što se dogodilo Kayli i kako se osjećam u vezi s tim, uključujući i podatak da je otišla roditeljima u Sjevernu Karolinu na oporavak. „Mislim da nisam ja kriv. Dakle, ne osjećam krivnju zbog napada na Kaylu... Barem se ne osjećam izravno krivim.”

Adele si nije mogla pomoći, bez obzira na to koliko je dobra, pa je podignula obrve i time otkrila što uistinu misli. „A neizravno?” Kimnuo sam. „Osjećam svojevrsnu opću krivnju, kao da sam mogao učiniti nešto da spriječim taj napad.”

„Na primjer?”

Nasmiješio sam se. I Adele se nasmiješila.

„Na primjer, osloboditi Washington od zločina”, odvratio sam.

„Skrivaš se iza svojeg smisla za humor.”

„Naravno, a ono stvarno loše tek slijedi. Koliko god samoga sebe smatram racionalnim bićem, osjećam krivnju zbog činjenice da sam na neki način mogao zaštititi Kaylu. I da, znam koliko to zvuči

smiješno, Adele. Čak i sama ta pomisao. Izgovoriti to naglas. Ali svejedno je tako.”

„Reci mi više o tome na koji si to način mogao zaštititi Kaylu Coles. Doista to trebam čuti, Alex.”

„Ne stavljam ti sol na ranu. Mislim da nisam rekao da sam je mogao zaštititi.”

„Zapravo, jesi. Bilo kako bilo, objasni mi, molim te. Rekao si da mi želiš sve red. Ovo je vjerojatno važnije nego što misliš.”

„Nisam mogao napraviti baš ništa da pomognem Kayli. Jesi li sad sretna?”

„Zamalo”, odgovorila je Adele, a onda pričekala da nastavim.

„Sve se vraća na onu noć s Marijom, naravno. Bio sam ondje. Gledao sam kako mi umire u naručju. Nisam mogao učiniti ništa da spasim ženu koju volim. I nisam učinio ništa. Nisam čak ni uhvatio kurvina sina koji ju je ubio.”

Adele je i dalje šutjela.

„Znaš što je najgore? Uvijek ću se pitati je li taj metak bio namijenjen meni. Marija se okrenula prema meni... i onda je pogođena.”

Nakon toga dugo smo sjedili u tišini, dugo čak i prema našim mjerilima, a nas dvoje poprilično smo dobri i uvježbani u šutnji. Ovo posljednje nikada prije nisam priznao Adele, nikada to nikomu nisam izrekao naglas.

„Adele, nekako ću promijeniti život.”

Ni na to nije ništa rekla. Pametna i oštra; volim takve psihijatre, i sam se trudim postati takav jednoga dana kada konačno odrastem.

„Vjeruješ li mi?” pitao sam je.

Konačno je progovorila. „Želim ti vjerovati, Alex. Naravno da želim.” A onda je dodala: „Vjeruješ li ti samome sebi? Smatraš li ti da se bilo tko može istinski promijeniti? Možeš li ti to?”

„Da”, odgovorio sam Adele. „Vjerujem da se mogu promijeniti. Ali znaš da mene taj osjećaj često zna prevariti.”

Nasmijali smo se.

„Ne mogu vjerovati da plaćam ovo sranje”, na kraju sam rekao.

„Ne mogu ni ja”, složila se Adele. „Ali vrijeme ti je isteklo.”

P OGLAVLJE 78

KASNIJE ISTOG TOG poslijepodneva našao sam se u crkvi sv. Antuna, odnosno svetog Tonija, kako smo je zvali dok sam bio klinac i odrastao u obližnjoj Naninoj kući, prema kojoj sam gajio slično strahopoštovanje. Ta se crkva nalazi nedaleko od bolnice u kojoj je Maria preminula. Svoju duhovnu skrb prebacio sam s glavnog liječnika na glavnoga u svemiru nadajući se da je to poboljšanje, iako sam znao da možda i nije.

Kleknuo sam pred oltar te se prepustio slatkom mirisu svijeća i poznatim prizorima Isusova rođenja i raspeća da me preuzmu i obave svoj prljavi posao. Osobno me u vezi s predivnim crkvama zapanjuje činjenica da su ih uglavnom osmislili ljudi nadahnuti vjerovanjem u postojanje nečega većega i važnijega od njih samih, i to stoga jer sam i ja tako pokušavao živjeti. Pogledao sam oltar i s usana mi se omaknuo uzdah. Vjerujem u Boga. Tako to jest, oduvijek je bilo tako. Smatram da je malčice čudno ili drsko zamišljati Boga onako kako ga obično zamišljamo, ili da Bog ima veliko, donekle ljudsko lice, ili da je bijel, crn, smeđ, žut, zelen, kakav god, ili da Bog u bilo koje doba dana ili noći sluša naše molitve, da ih uopće sluša.

No svejedno sam se iz prvog reda crkve sv. Tonija pomolio za Kaylu, zamolio ne samo za to da preživi ranjavanje nego i da se oporavi na svaki način. Naime, ljudi različito reagiraju na napad i prijetnju smrću kad su u pitanju oni sami, članovi Obitelji ili njihov dom. To znam iz prve ruke. A sada to, nažalost, zna i Kayla.

Dok sam bio u takvome molitvenom raspoloženju, izgovorio sam nekoliko riječi i za Mariju, koja mi je u posljednje vrijeme tako često bila na umu.

Čak sam i porazgovarao s njom, što god to značilo. Nadao sam se da odobrava način na koji odgajam djecu, o čemu smo često raspravljali. Pomolio sam se i za Nanu i njezino krhko zdravlje, za djecu, pa čak i za mačku Rosie, koju je mučila strašna prehlada za koju sam se bojao da je zapravo upala pluća. Ne dopusti da naša mačka umre. Ne sada. I ona se ubraja u dobre osobe.

POGLAVLJE 79

MESAR JE DOŠAO U Georgetown malo se ispuhati jer u suprotnome stvari neće bas glatko teći kad se vrati Caitlin i dečkima, odnosno svojem normalnom životu. Davno je shvatio da mu se sviđa takav dvostruki život. Komu ne bi?

Možda bi mu danas odgovarala nova runda igre „Crveno, zeleno”. Zašto ne? Zbog rata s mlađim Maggioneom bio je pod velikim stresom.

Jedan dio Ulice Q, kojom je sada žustro koračao, krasila su divna stabla i privlačne gradske višekatnice te kuće pomalo nalik na vile. Uglavnom je to bilo stambeno područje u kojemu su živjeli bogataši, a i parkirani automobili odavali su društveni status i ukuse stanovnika: nekoliko Mercedesa, Range Rover, BMW, Aston Martin, pokoji glanc novi Bentley.

Pješaci su uglavnom bili isti oni koji su ili ulazili u kuće ili izlazili iz njih. To nije bilo loše za njegove današnje namjere.

Imao je slušalice u ušima i slušao je škotski bend koji mu se sviđao, Franz Ferdinand. Konačno, pomislio je, isključio glazbu i uozbiljio se.

U kući s pročeljem od crvene cigle na uglu Trideset prve ulice i Ulice Q pripremala se svojevrsna dostojanstvena večera i zabava. Iz kombija s natpisom „Georgetown Valet” dopremali su lepezu precijenjenih namirnica, a vrtlari su isprobavali lažne plinske svjetiljke postavljene ispred kuće. Naizgled su radile bez ikakvih problema. Sjaji, sjaji, zvijezdo mala.

A onda je Mesar začuo lupkanje ženskih potpetica. Taj pozivajući, čak i pomalo opijajući zvuk čuo se s pločnika ispred njega, koji nije bio od betona, nego od malih ciglica, a vijugao je kroz četvrt poput ogrlice položene na stol.

Konačno je s leđa ugledao ženu, dobro građenu ljepoticu s dugom kosom do struka. Irkinja poput njega? Ljepojka? Straga nije mogao biti siguran. Ali lov je počeo. Uskoro će o njoj doznati sve što mu se prohtije. Osjećao se kao da već kontrolira njezinu sudbinu, da pripada njemu, Mesaru, njegovu moćnom alter egu, možda i njegovu istinskom „ja”. Tko zna?

Približavao se ženi kose boje ugljena tražeći pogodno mjesto u uskim prolazima i šumarcima, a onda je pred sobom spazio trgovinu.

Što je to? Jedina trgovina na koju je naišao u posljednjih nekoliko ulica. Doimala se kao da joj nije mjesto u ovom susjedstvu.

SARIN DUĆAN, pisalo je iznad ulaza.

Crnokosa ljepotica ušla je unutra. „K vragu, propade”, šapnuo je Mesar, široko se osmjehnuo i zamislio se kako vrti zločinački brk. Obožavao je ovakve igrice, ovu opasnu i provokativnu igru mačke i miša u kojoj on smišlja sva pravila. No osmijeh mu se smjesta izbrisao s lica. Spazio je još nešto u tom Sarinu dućanu, a to nešto nimalo mu se nije svidjelo.

Na vidljivu mjestu bile su izložene novine, točnije primjerci Washinton Posta. I znate što? Najednom se sjetio da Bob Woodward živi negdje u blizini, ali to nije bila problematična stvar.

Problem je bilo njegovo lice, to jest nešto slično njegovu licu, crno-bijeli crtež Mesara koji nije bio nimalo loš. Nalazio se točno iznad stalka s novinama, točno ondje gdje ne bi trebao biti.

„Moj Bože, pa ja sam slavan.”

POGLAVLJE 80

NIJE TO BILO NIMALO SMIJEŠNO, pa se Michael Sullivan smjesta vratio u svoj automobil parkiran u Ulici Q. Iskreno, ovo što se upravo dogodilo vjerojatno je bilo najgori razvoj situacije koji je mogao zamisliti. U posljednje vrijeme kao da mu ništa nije išlo od ruke.

Sjeo je za upravljač svojega Cadillaca i mirno promislio o nezgodnoj situaciji u kojoj se našao.

Razmislio je o mogućim „sumnjivcima”, o ženi koja je ispričala policiji nekoliko pričica o njemu. Možda im dala i njegov opis. Shvatio je kako ga odjednom u isto vrijeme napadaju s dviju strana: i policija i mafija. Što učiniti, što učiniti?

Kad mu je na pamet palo djelomično rješenje, osjetio je zadovoljstvo, pa čak i uzbuđenje jer je imao dojam da je na pomolu nova igrica. Novi preokret.

Policija grada Washingtona mislila je da zna kako on izgleda, što bi mu mogao biti ozbiljan problem, ali zbog čega bi također policajci mogli postati nemarni, pa čak i samozadovoljni.

Pogreška.

Njihova.

Osobito ako smjesta povuče prave pro tupo teze, a to je neupitno imao namjeru napraviti. No, koje točno obrambene mjere treba poduzeti?

Prvi korak odveo ga je do Avenije Wisconsin pokraj uličice Blues Alley. Sjećao se da je mala radnja ondje. Brijač Rudy imao je stolac za njega usred poslijepodneva, pa si je Sullivan priuštio brijanje i šišanje.

Opustio se i donekle uživao, pitajući se kako će izgledati nakon toga, hoće li mu se svidjeti novo lice.

Nakon desetak minuta sve je bilo gotovo. Skinite zavoje, doktore Frankenstein. Nizak i zdepast brijač doimao se zadovoljnim svojim djelom.

Ako si zaribao, mrtav si. Ne šalim se, Rudy, pomislio je Mesar. Narezat ću te na trake tvojom vlastitom britvom. Da vidimo što će Washington Post reći na to!

Ali, hej! „Nije loše. Sviđa mi se. Izgledam malčice kao Bono.”

„Sonny i Cher - taj Bono?” upitao je priglupi Rudy. „Ne znam baš, gospon. Mislim da ste zgodniji od Sonnyja Bona. Znae da je on mrtav?”

„Nema veze”, rekao je Sullivan, platio račun, ostavio napojnicu i zbrisao odande.

Zatim se odvezao do washingtonske četvrti uz Capitol Hill.

Oduvijek je volio taj dio grada, uzbuđivao ga je. Ljudi ga uglavnom prizivaju u misli imajući na umu zapadno pročelje s dražesnim stubama i terasama. Ali na istočnoj strani, iza zgrada Capitola, Vrhovnog suda i Kongresne knjižnice nalazi se živo stambeno područje koje dobro poznaje. Već sam prolazio ovuda.

Mesar se prošetao parkom Lincoln, odakle je pucao nevjerojatan pogled na kupolu Capitola sada kada su krošnje stabala bile gole.

Popušio je cigaretu i u glavi još jedanput prošao plan ispred ponešto bizarnog Spomenika oslobođenju, na kojemu se rob oslobađa okova dok Lincoln čita Proglas o oslobođenju robova.

Lincoln, kako god da okreneš, dobar čovjek. Ja, vrlo loš čovjek. Pitam se kako se to događa?

Nekoliko minuta poslije provalio je u jednu kuću u Ulici C. Jednostavno je znao da je baš ta kučka progovorila. Osjećao je to u kostima, u krvi. A uskoro će znati sto posto.

Menu Sunderland pronašao je u njezinoj slatkoj maloj kuhinjici. Nosila je traperice, besprijekorno bijelu majicu kratkih rukava i pohabane klompe te si kuhala tjesteninu i pijuckala crno vino. Slatka k'o bombončić, pomislio je.

„Jesam li ti nedostajao, Mena? Ti meni jesi. Znaš što? Gotovo sam zaboravio koliko si lijepa.”

Ali neću te ponovno zaboraviti, draga moja. Ovaj put ponio sam fotoaparat. Naći ćeš se u mojoj poznatoj zbirci fotografija. O, da, hoćeš.

Zarezao ju je svojim skalpelom.

POGLAVLJE 81

JOŠ SAM BIO U CRKVI KADA mi je zazvonio telefon. Dojavili su mi o nevoljama pokraj Capitola. Brzo sam se pomolio za osobu u opasnosti te da brzo uhvatimo silovatelja ubojicu. Nakon toga trkom sam napustio crkvu sv. Antuna.

Sampson i ja pohitali smo u njegovu automobilu prema četvrti iza zgrade Capitola, uključivši sirenu i rotirajuće svjetlo na krovu. Kad smo stigli, posvuda se nalazila žuta vrpca koja označava poprište zločina. Cijeli prizor, u pozadini važnih građevina vlasti, bio je iznimno dramatičan, pomislio sam dok sam uz Šampona jurio četirima stubama na ulazu u zgradu.

Radi li on to predstavu za nas? Čini li ovo namjerno? Ili samo tako izgleda?

Začuo sam zvuk automobilskog alarma i skrenuo pogled prema ulici. Kako neobičan prizor: policija, novinari, rastuća gomila znatiželjnika.

Na mnogim licima strah je bio i te kako vidljiv. Pomislio sam kako je to već poznato obilježje našeg doba, taj pogled pun straha, to užasno stanje uplašenosti koje je zahvatilo cijelu zemlju - možda se danas bojao i cijeli svijet.

Nažalost, unutra je bilo još gore. Detektivi za ubojstva i tehničari ozbiljnih su izraza lica pomno pazili na mjesto zločina, ali Sampsona su pustili unutra. Zanimario je negodovanje odgovornog narednika i poveo me sa sobom.

Ušli smo u kuhinju.

Nezamisliv prizor ubojstva.

Ubojičina radionica.

Ugledao sam jednu Menu Sunderland polegnutu na crvenkastosmeđe podne pločice. Vidjele su joj se bjeloočnice, koje kao da su bile prikovane za točku na stropu. No Menine oči nisu bile prvo što sam primijetio. Oh, kakav je gad ovaj ubojica!

U grlu joj je stajao mesarski nož, kao kakav smrtonosni kolac. Na licu je imala višestruke rane, nepotrebno zlobne zareze. Bijela majica bila joj je razderana. Traperice i gaćice stajale su joj oko gležnjeva, ali nisu bile do kraja svučene. Jedna svjetloplava klompa bila joj je obuvena, dok je druga ležala pokraj nje u lokvi krvi.

Sampson me pogledao. „Alex, o čemu razmišljaš? Reci mi.”

„Ni o čemu. Još ne. Mislim da je nije silovao”, rekao sam.

„Zašto ne? Pa, skinuo joj je hlače.”

Kleknuo sam pokraj Menina tijela. „Zbog prirode ozljeda. Sva ta krv. Unakaženost. Bio je prebijesan na nju. Zabranio joj je da razgovara s nama, a ona ga nije poslušala. Zbog toga sve ovo. Barem mislim. Johne, mi smo možda krivi za njezinu smrt.”

Sampson je ljutito reagirao. „Alex, rekli smo joj da se još ne vraća ovamo. Ponudili smo joj nadzor, zaštitu. Sto smo još mogli učiniti?”

Zatresao sam glavom. „Možda smo je trebali pustiti na miru. Uхватiti ubojicu prije nego što je se dočepa. Nešto, Johne, bilo što osim ovoga.”

POGLAVLJE 82

DAKLE, SADA SMO ISTRAŽIVALI i slučaj Mene Sunderland, njoj u spomen, tako sam si govorio, tako sam si to racionalizirao. Ovo je bilo za Mariju Cross i Menu Sunderland i sve ostale.

Sljedeća tri dana Sampson i ja danju smo radili u uredu, a noću izlazili na ulicu. Smjena nam je obično trajala od deset do dva. Bili smo dio jedinica koje su nadzirale Georgetown i Foggy Bottom, područja na kojima je silovatelj ubojica i prije djelovao. Svi su ovo shvaćali osobno, ali nitko ga nije htio uhvatiti više od mene.

Usprkos tomu, davao sam sve od sebe da zadržim realno gledište na ovu napetu istragu. Gotovo svake večeri uspijevao sam objedovati s Nanom i djecom. Javio sam se Kayli Coles u Sjevernu Karolinu. Zvučala je mnogo bolje. Održao sam i pet ili šest sastanaka s klijentima, uključujući i Kim Stafford, koja mi je sada dolazila dva puta na tjedan te čak donekle napredovala. Zaručnik joj nikada nije spomenuo naš „razgovor“.

Ujutro bih obično uzeo kavu u Starbucksu, koji se nalazi u zgradi u kojoj mi je ured, ili u Au Bon Painu na uglu Ulice Indiana i Šeste ulice. Problem s Au Bon Painom bio je taj što sam previše volio njihova slatka peciva, pa sam se morao kloniti toga mjesta.

Kim mi je bila omiljena pacijentica. Psihoterapeuti najčešće imaju miljenike, bez obzira na to što govore da nemaju. „Sjećate se kad sam vam rekla da je Jason loš tip?“ rekla je jednoga jutra ni petnaest minuta od početka sesije. Sjećao sam se, a sjećao sam se i kako sam njime obrisao pod u postaji u kojoj je radio.

„Pa on je čisto, nepojmljivo smeće od čovjeka, doktore Cross. Shvatila sam to. Trebalo mi je mnogo dulje da to shvatim, ali sam konačno shvatila.“

Kimnuo sam i pričekao ostatak. Točno sam znao što želim čuti od nje.

„Odselila sam se od njega. Čekala sam da ode na posao, a onda sam otišla. Iskreno? Užasno se bojim. Ali učinila sam ono što sam morala.“

Ustala je i prišla prozoru s kojeg se vidio Trg Judiciary. S mojega prozora nazirala se i zgrada Okružnog suda.

„Koliko ste dugo u braku?“ pitala je, skrenuvši pogled na prsten koji sam i dalje nosio na lijevom prstenjaku.

„Bio sam oženjen. Više nisam.“ Ispričao sam joj skraćenu, nesentimentalnu verziju priče o Mariji, o onome što se dogodilo prije više od deset godina.

„Žao mi je“, rekla je kad sam završio. Oči su joj bile pune suza, a to sam želio izazvati najmanje od svega. Naime, toga smo jutro prešli nekoliko teških prepreka i postignuli znatan napredak. A onda se dogodilo nešto vrlo neobično - rukovala se sa mnom prije nego što je otišla. „Vi ste dobar čovjek“, rekla je. „Zbogom, doktore Cross.“

Pomislio sam kako sam vjerojatno upravo izgubio svoju prvu pacijenticu zato što sam uspješno obavio posao.

POGLAVLJE 83

ONO ŠTO SE DOGODILO te noći pogodilo me kao grom iz vedra neba. Zapravo je sve išlo doista dobro, a onda se potpuno preokrenulo. Počastio sam Nanu i djecu večerom u našem najdražem restoranu u Washingtonu, Kinkead su pokraj Bijeke kuće na Aveniji Pennsylvania. Slavni džezist Hilton Fenton došao je do našeg stola i ispričao nam smiješnu priču o glumcu Morganu Freemanu. Kod kuće sam se uspeo drvenim stubama koje vode do mojega tavanškog ureda, proklinjući ih ispod glasa jednu po jednu.

Pustio sam Sama Cookea, počevši s popularnom pjesmom You Send Me. Zatim sam zamišljeno pregledavao stare policijske dosjee iz vremena Marijina ubojstva, na stotine stranica dokumenata.

Provjeravao sam neriješene slučajeve silovanja iz tog vremena, pogotovo one koji su se zbili u četvrti Southeast ili blizu nje. Radio sam i slušao glazbu te se iznenadio kad sam pogledao na sat i vidio da je tri i deset. U dosjeima iz slučaja serijskog silovatelja pojavilo se nešto zanimljivo, nešto što se događalo i u vrijeme Marijina ubojstva.

Naime, silovanja su počela nekoliko tjedana prije Marijina ubojstva i završila točno nakon njega. Nikada nisu ponovno počela. Što je to značilo - da silovatelj možda ne živi u Washingtonu, nego ga samo posjećuje?

Još mi je bilo zanimljivije to što ni jedna od žrtava nije željela identificirati napadača. Sve su dobile liječničku skrb, ali odbile su razgovarati s policijom o tome što im se dogodilo. To ništa nije značilo, ali me držalo prikovanim za dokumente.

Prošao sam kroz još nekoliko zapisnika. I dalje nisam pronalazio opis napadača.

Je li to slučajnost? Nisam bio uvjeren. Nastavio sam čitati.

Ukočio sam se otvorivši jednu stranicu u policijskim bilješkama. Ime i dodatni podaci kao da su iskakali sa stranice.

Maria Cross.

Socijalna radnica. Potomac Gardens.

Detektiv Alvin Hightower, kojega sam tada površno poznavao (bio sam poprilično siguran da je mrtav), napisao je izvještaj o silovanju studentice sa Sveučilišta George Washington. Napad se zbio u jednom baru u Ulici M.

Kako sam čitao, tako mi je bilo sve teže pravilno disati. Prisjetio sam se razgovora s Marijom nekoliko dana prije njezine smrti. Razgovora o slučaju na kojemu je radila, o silovanoj djevojci.

Prema detektivskom izvještaju, studentica je dala grubi opis napadača svojoj socijalnoj radnici - Mariji Cross. Bila je riječ o bijelcu visokome preko metar i osamdeset, vjerojatno iz New Yorka. Kad je obavio što je naumio, naklonio se djevojci.

Drhtavim prstima okrenuo sam stranicu i pogledao datum na inicijalnom izvještaju. To je to - dan prije Marijina ubojstva.

A silovatelj?

Mesar. Mafijaški ubojica kojega smo pokušavali uhvatiti. Sjećam se njegova naklona s krova one zgrade, njegova neobjašnjiva posjeta momemu domu.

Mesar.

Kladio bih se u to vlastitim životom.

Četvrti dio

UBOJICA ZMAJEVA

POGLAVLJE 84

NANA SE JAVILA NA TELEFON u kuhinji, gdje se cijela obitelj okupila i pripremala večeru. Svatko je imao svoj zadatak: oguliti krumpir, pripremiti salatu ili postaviti dobru srebrninu na stol. Napeo sam se kad god bi zazvonio telefon. Što je sad? Je li Sampson pronašao nešto o Mesaru?

Nana je progovorila: „Bok, dušice, kako si? Kako se osjećaš? Oh, pa to je sjajno, to je tako sjajno čuti. Dat ću ti ga. Alex je ovdje, sjecka povrće kao da radi u kakvu restoranu. Da, da, ide mu to od ruke. Ali bit će mu još bolje kad ti čuje glas.”

Shvatio sam da je to sigurno Kayla, pa sam preuzeo poziv u dnevnoj sobi. Dok sam išao onamo, čudio sam se u kojem smo se trenutku pretvorili u obitelj koja ima telefon u svakoj sobi, da ne spominjem mobilne telefone koje su Damon i Jannie ovih dana nosili čak i u školu.

„I, kako si, dušice?” pokušao sam oponašati slatki prizvuk Nanina glasa. „Javio sam se. Možete spustiti slušalicu”, viknuo sam slušateljstvu u kuhinji, koje je prislušivalo i smijuckalo se.

„Dobar dan, Kayla! Doviđenja, Kayla!” zbarski su odgovorila djeca.

„Doviđenja, Kayla”, dodala je Nana. „Mnogo te volimo. Brzo ozdravi.”

Čuli smo zvuk spuštanja slušalice, a onda je Kayla rekla: „Stvarno mi je dobro. Pacijentica se sjajno oporavlja. Još malo i opet će prašiti neotesance po turu.”

Nasmijao sam se i osjetio kako me preplavljuje neka toplina već i na sam zvuk njezina glasa, čak i ovako na daljinu. „Pa, lijepo je ponovno čuti tvoj razbijački glas.”

„I tvoj, Alex. I djecu, i Nanu. Oprosti što se nisam javila prošli tjedan. Otac mi se nije osjećao najbolje, ali i on dolazi k sebi. A znaš mene. Besplatno pomažem u susjedstvu. Jer mrzim kad me se plaća, znaš.”

Na tren smo zašutjeli, no ja sam ubrzo popunio tišinu bezveznim pitanjima o njezinima i životu u Sjevernoj Karolini, gdje smo se oboje rodili. Tako sam se donekle smirio nakon njezina neočekivanog poziva, pa sam se ponašao prirodnije.

„Dakle, kako si?“ pitao sam je. „Jesi li stvarno dobro? Oporavljaš se?“

„Jesam. Neke su mi stvari mnogo jasnije nego prije. Za promjenu, imala sam malo vremena za procesuiranje svega što se dogodilo i sagledavanje stvari nekim novim očima. Alex, razmišljala sam... Mislim da se neću vratiti u Washington. Željela sam o tome porazgovarati s tobom prije nego što to kažem ikome drugome.“

Želudac mi se spustio u stopala kao da s vrha nebodera padam u pokvarenom dizalu. Iako sam sumnjao da bih mogao čuti ovako nešto, svejedno sam poricao mogućnost tog udara.

Kayla je nastavila. „Ovdje ima toliko posla. Naravno, gomila bolesnih. A i zaboravila sam koliko je ovdje lijepo, koliko normalno. Žao mi je, ne izražavam se kako bih htjela... ne izražavam se baš najbolje.“

Prebacio sam se na lakši ton. „Nisi verbalni tip. To je problem vas znanstvenika.“

Kayla je duboko uzdahnula. „Alex, smatraš li da griješim? Shvaćaš li što ti govorim? Naravno da shvaćaš.“

Želio sam joj reći da je potpuno u krivu, da bi trebala pohitati natrag u Washington, ali nisam se mogao natjerati da to izgovorim. Zašto? „U redu je, Kayla, to je sve što ti mogu reći. Ti sama znaš što je najbolje za tebe. Nipošto ne želim utjecati na tvoju odluku. Znam da to ne bih mogao čak i da želim. Ovo nije ispalo baš onako kako sam zamišljao.“

„Oh, mislim da je. Iskren si“, odvratila je. „Moram sama shvatiti što je najbolje za mene. To mi je u naravi, zar ne? To nam je oboma u naravi.“

Još smo malo razgovarali, a kad smo se konačno pozdravili, preplavio me užasan osjećaj zbog svega što se upravo dogodilo. Izgubio sam je, zar ne? Što nije u redu sa mnom? Zašto nisam rekao Kayli da je trebam? Zašto joj nisam rekao da se vrati u Washington što prije? Zašto joj nisam rekao da je volim?

Nakon večere popeo sam se na tavan, u svoje utočište, svoju sigurnu luku, i pokušao se izgubiti u ostatku starih dosjea iz vremena Marijine smrti. Nisam previše razmišljao o Kayli. Neprestano sam razmišljao o Mariji, nedostajala mi je više nego prije, pitao sam se kako bi nam život izgledao da nije umrla.

Oko jedan ujutro, na vrhovima prstiju spustio sam se na kat. Ponovno sam se ušuljao u Alijevu sobu. Tiho poput sjenke, legao sam pokraj svojega slatkog uspavanog dječaćića.

Dotaknuo sam mu ruku malim prstom i tiho šapnuo: Pomozi mi, maleni.

P OGLAVLJE 85

STVARI SU SE SADA UBRZANO zbivale... Nabolje ili nagore. Michael Sullivan već godinama nije bio ovako napet, a taj mu se osjećaj baš sviđao. Vratio se, nije li? Što vratio, ta bio je na vrhuncu! Nikada nije bio bješnji, nikada usredotočeniji. Jedini pravi problem bio je taj što mu je trebalo još više akcije, bilo kakve akcije. Više nije mogao sjediti u tom motelu i gledati stare epizode Zakona i reda, kao ni igrati nogomet ili bejzbol sa sinovima.

Trebao mu je lov, trebalo mu je kretanje, trebao mu je smjesta dostupan nalet adrenalina.

Pogreška.

I tako se opet našao u Washingtonu, gdje nije smio biti, čak ni s novom frizuricom i srebrno-plavom majicom s kapuljačom zbog koje je izgledao kao kakav bijednik koji se previše trudi i koji zaslužuje šaku u lice dok je na tako niskim granama.

No, k vragu i sve, volio je ovdašnje žene, čvstoguze profesionalke, volio ih je najviše od svega. Upravo je dovršio roman Sela Johna Updikea i pitao se je li stari Updike napaljen kao i likovi o kojima je pisao. Nije li taj stari ševac napisao i Parove? Osim toga, Updike je sada imao preko sedamdeset godina, a i dalje je pisao o seksu poput nekog tinejdžera s farme u Pennsylvaniji koji ševi sve na dvije, tri ili četiri noge. Dovraga, možda nije shvatio pouku knjige. A možda je sam Updike nije shvatio. Pisac, pa da nije shvatio o čemu piše?

Bilo kako bilo, sviđale su mu se otmjeno odjevene žene iz Georgetowna. Mirisale su tako dobro, izgledale tako dobro, govorile dobro. Žene iz Georgetowna, e, to bi bila dobra knjiga. Možda bi je i Updike mogao napisati.

Dakle... Barem je samom sebi bio zabavan. Tijekom vožnje iz Marylanda slušao je U2, a Bono je zavijao o tome kako želi više vremena provesti u mislima svoje ljubavnice. Sullivan se zapitao, ostavivši svu otrcanu irsku romantiku po strani, je li to doista tako sjajna zamisao. Bi li Caitlin trebala zaviriti u njegove misli? Nikako. A on u njezine? Ne. Jer nije volio prazne prostore.

Gdje se to sad našao?

Aha, Trideset prva ulica. Avenija Blues, poprilično prazna u ovo doba dana, za razliku od noći, kada su se u ovom dijelu

Washingtona otvarali klubovi i privlačili mase ljudi. Sada je slušao Jamesa McMurtyja i The Heartless Bastards. CD mu se svidio dovoljno da ostane u parkiranom automobilu dok pjesma ne završi.

Konačno je izašao, protegnuo noge i udahnuo zagađeni gradski zrak.

Tko se nije skrio, magarac je bio. Odlučio je prečacom doći do Avenije Wisconsin i pregledati ponudu dama, a zatim možda jednu od njih nekako namamiti u neku mračnu uličicu. A onda? Za što god bude raspoložen. Ipak je on Michael Sullivan, Mesar iz Sliga, totalno lud kurvin sin kakvome nema premca na ovoj našoj kugli zemaljskoj. Kako ide onaj stari citat koji voli? Tri od četiri glasa u mojoj glavi kažu mi da pokušam.

Ulaz u uličicu iz Trideset prve ulice bio je okupan bljedožutim sjajem svjetala iz restorana Ristorante Piccolo. Mnogo popularnih mjesta u Ulici M, koja je usporedna s uličicom, ovdje imaju stražnji ulaz.

Prošao je pokraj stražnjeg ulaza drugog restorana, francuskog bistroa i pečenjarnice iz koje se dimilo.

Primijetio je još jednog tipa kako skreće u uličicu, zatim dva tipa. Dolazili su u njegovu smjeru.

Što je, dovraga, ovo?

Što se sada ovdje događa?

Pomislio je kako zna što se događa, zar ne? Bio je to kraj puta. Netko je konačno bio korak ispred njega, a ne suprotno. Kožnate jakne. Nabildani, golemi razbijači. To nikako nisu studenti iz Georgetowna koji su prečacom krenuli na odrezak u obližnji restoran.

Okrenuo se natrag prema Trideset prvoj ulici i ondje ugledao još dvojicu tipova.

Pogreška.

Velika.

Njegova.

Podcijenio je Johna Maggionea.

POGLAVLJE 86

„ŠALJE NAS GOSPODIN MAGGIONE”, obratio mu se jedan od grubijana koji je išao u njegovu smjeru, šepireći se blizu skretanja u uličicu s Avenije Wisconsin. Sada su se već svi brzo kretali i stisnuli su ga u kut. Toliko o tajnovitosti i intrigama, da se i ne spominje kako su dvojica razbijača već izvadila pištolje i nosila ih uz nogu, dok je Mesar bio naoružan samo kirurškim skalpelom u čizmi.

Nema šanse da može srediti svu četvoricu, ne jednom oštricom. Možda mu to ne bi pošlo za rukom ni da ima pištolj. Dakle, što mu preostaje? Fotografirati ih?

„Kolega se krivo izrazio, Mesaru. Gospodin Maggione ne želi te vidjeti”, rekao je stariji tip. „Samo želi da nestaneš. Što prije, to bolje. Po mogućnosti danas. Misliš da bismo to mogli srediti za gospodina Maggionea? Kladam se da bismo mogli. A zatim ćemo pronaći tvoju ženu i troje djece i srediti da i oni nestanu.”

Mozak Michaela Sullivana sada je ubrzano vrtio sve mogućnosti i varijacije.

Možda bi mogao srediti barem jednoga, ovog brbljavca; onda to ne bi bio potpuni poraz. Začepiti mu usta jednom za svagda. Izrezati ga do neprepoznatljivosti.

Ali što s ostalom trojicom?

Možda bi mogao srediti čak dvojicu, ako mu se osmijehne sreća. Kad bi mu prišli dovoljno blizu, što se neće dogoditi. Dakle, kako da postigne takvo što? Nije želio priznati poraz bez borbe.

„Jesi li ti dovoljno muško da me sam središ?” izazvao je brbljavca. „Ha, babbo!” Upotrijebio je mafijaški izraz za idiota, beskorisnog potrčka. Pokušavao ga je isprovocirati. Dovraga, u ovom trenu bio je spreman na sve. Umrijet će u sljedećih nekoliko minuta, a nije bio spreman na to.

Ubojičina usta iskrivila su se u cerek. „Bez sumnje. Mogao bih te sam srediti. Ali pogodi, pogodi tko je danas babbo? Da ti natuknem. Vjerojatno si mu jutros obrisao dupe.”

Mesar je stavio ruku u džep.

Pričljivi siledžija smjesta je reagirao i podignuo slobodnu ruku u zrak. Ostali su zastali. Svi su izvadili pištolje, ali nisu se više ni koraka približili legendarnom Mesaru.

Brbljivac je tipovima iza Sullivana pokazao neka se pomaknu udesno, dok su se on i četvrti pomaknuli ulijevo. Tako su svi imali čistu putanju. Pametno.

„Kako si ti glup, Mick. Ovaj si put stvarno zabrljao. Znaš li to? Jedno pitanje za tebe: Jesi li ikada pomislio da će sve ovako završiti?”

Sullivan se na to morao nasmijati. „Znaš što? Nikad nisam pomislio da će završiti. Nikada mi to nije palo na pamet. Zapravo još uvijek mi ne pada.”

„O, bogme će završiti. Ovdje i sada. Samo ti živi u snovima, jednom se moraš probuditi.”

To je bila istina, nema sumnje, ali onda je Mesar začuo nešto u što je jedva jedvice povjerovao.

Zvuk mu je došao s leđa, pa se morao okrenuti i provjeriti, uvjeriti se je li to istina ili se netko okrutno šali s njim.

Netko je vikao s drugog kraja ulice — ovo je bilo ozbiljno sjebano čudo.

Ili najsretniji dan njegova života.

Stigla je konjica!

Gle tko će spasiti svijet.

POGLAVLJE 87

„POLICIJA! SVI ODLOŽITE oružje. Smjesta! Mi smo policijski službenici. Pištolje na pod.”

Sullivan je ugledao murjake, koji su izgledali kao detektivi, dvojicu nabijenih crnaca u civilu.

S leđa su prilazili mafijašima koji su stajali pokraj skretanja u Trideset prvu ulicu te pokušavali odlučiti što sad, koji im je sljedeći potez.

Baš kao i on.

Kakav prizor, ova dvojica policajaca. Sullivan se zapitao jesu li možda dio snaga u Georgetownu zaduženih za lov na silovatelja, za lov na njega.

Ma, kladio bi se u bilo što da jesu, a ako je to istina, on je bio jedini u toj uličici koji je to znao.

Jedan od njih već je zvao pojačanje. A onda su se dvojica mafijaša pokraj skretanja u Aveniju Wisconsin jednostavno okrenula i odšetala u suprotnom smjeru.

Detektivi su izvukli pištolje, ali što su trebali učiniti? Ozbiljno, što su uopće mogli učiniti?

Sullivan se umalo nasmijao kad se okrenuo te zatim i sam odšetao prema Aveniji Wisconsin.

Ubrzo je potrčao prema užurbanoj ulici najbrže što je mogao. Luđak kakav je bio, počeo se mahnito smijati. Odlučio je to trčanjem izbaciti iz sebe. Kao u starim danima kada se igrao s klincima u Brooklynu.

Trči, Mikey, trči. Trči ako ti je život mio.

Što su mu murjaci mogli? Ustrijeliti ga u leđa? Zbog čega? Trčanja? Zato što je bio moguća žrtva četvorice naoružanih muškaraca u sporednoj uličici?

Murjaci su prijeteći zavikali za njim, ali zapravo su ga samo mogli promatrati kako odlazi. Najsmješnija stvar koju je doživio u posljednjih nekoliko godina, možda čak uopće. Konjica je došla spasiti - njega.

Golema pogreška.

Njihova.

POGLAVLJE 88

ŠAČICA POLICAJACA STAJALA je na ulazu u postaju na Aveniji Wisconsin kada smo toga poslijepodneva onamo stigli Sampson i ja. Detektiv Michael Wright konačno je povezao da su on i partner možda propustili uhvatiti silovatelja iz Georgetowna, da su možda propustili najsajniji trenutak u karijeri. Ipak» u pritvoru su imali dvojicu koji možda znaju što se događa. Trebao im je netko tko će sve razjasniti.

Sampson i ja prošli smo trometarski zid otporan na metke i krenuli prema prostorijama za ispitivanje, koje su se nalazile iza ureda detektiva. Prostor za rad bio mi je dobro poznat — stari radni stolovi prepuni papira i smeća, stara računala i telefoni iz neke druge ere, police toliko prekrpane da su s njih padali dosjei.

Prije nego što smo ušli u prostoriju za ispitivanje, Wright nam je rekao da ova dvojica dosad nisu prozborila ni riječi, ali da su imali Berette i da je siguran da su ubojice. „Dobru zabavu želim”, zaključio je, a John i ja ušli smo unutra.

Sampson je prvi progovorio. „Ja sam detektiv John Sampson. Ovo je doktor Alex Cross. Doktor Cross je forenzički psiholog koji surađuje na istrazi niza silovanja na području Georgetowna. Ja sam detektiv zadužen za taj slučaj.”

Nitko nije progovorio ni riječi, čak ni mudrijaš, kako bi razbio led. Obojica su izgledala kao da imaju tridesetak godina, tip snagatora s neizbrisivim podrugljivim smiješkom na usnama.

Sampson im je postavio još nekoliko pitanja, a onda smo neko vrijeme sjedili nasuprot njima u potpunoj tišini.

Nakon nekog vremena na vrata je pokucala administrativna pomoćnica i dodala Sampsonu nekoliko dokumenata, još toplih iz telefaksa.

Pročitao je što piše na njima te ih proslijedio meni.

„Mislio sam da mafija nije aktivna u Washingtonu”, rekao je Sampson. „Izgleda da sam bio u krivu. Obojica ste mafijaši. Ima li ijedan što reći o zbivanjima u onoj uličici?”

Opet ni riječi. Sve su me više živcirali svojom bahatošću, neodgovaranjem na naša pitanja i tim glumatanjem kao da nismo ondje.

„Doktore Cross, što kažete da ovo riješimo bez njihove pomoći? Sto mislite?” obratio mi se Sampson.

„Pokušajmo. Ovdje piše da John ‚Kopač‘ Antonelli i Joseph ‚Oštrica‘ Lanugello rade za Maggionea iz New Yorka. Dakle, to bi bio Maggione Mlađi. Maggione Stariji bio je taj koji je prije nekoliko godina unajmio čovjeka po imenu Michael Sullivan, također poznat pod nadimkom Mesar, da obavi ubojstvo u Washingtons Sjećaš li se toga slučaja, Johne?”

„Sjećam se. Ubio je kineskog preprodavača droge. I tvoja supruga Maria ubijena je u to doba. Sullivan je sada osumnjičen i u tom slučaju.”

„Isti taj Michael Sullivan, Mesar, sumnjivac je u nizu silovanja u Georgetownu i najmanje još jednom ubojstvu povezanome s navedenim silovanjima. Je li Sullivan muškarac kojega ste okružili u onoj uličici?” upitao sam mafijaše.

Opet ni riječi ni od jednoga. Ni zuc. Stvarno su opaki.

Sampson je ustao i protljao se po bradi. „Znači, pretpostavljam da nam Kopač i Oštrica više ne trebaju. Pa što da onda napravimo s njima? Čekaj, imam ideju. Ova će ti se svidjeti, Alex”, rekao je Sampson i nasmijao se sebi u bradu.

Pokazao je mafijašima da ustanu. „Gotovi smo. Pođite za mnom, gospodo.”

„Kamo?” konačno se oglasio Lanugello. „Niste nas ni za što optužili.”

„Pođimo. Imam iznenađenje za vas.” Sampson je krenuo ispred dvojice muškaraca, a ja sam hodao na začelju. To im se nije svidjelo. Možda su mislili da im još zamjeram zbog onoga što se dogodilo Mariji. Pa, možda im i jesam zamjerao.

Sampson je pozvao čuvara s kraja hodnika, koji je otključao jednu ćeliju. Prostor za pritvor već je bio pun zatvorenika koji su čekali službenu optužnicu. Jedan od njih bio je crnac. John ih je poveo unutra.

„Bit ćete ovdje. Ako se predomislite i poželite popričati s nama”, obratio se Sampson mafijašima, „samo zovnite. Naravno, ako doktor Cross i ja još budemo u zgradi. Ako ne, ujutro ćemo provjeriti kako vam ide. U tom slučaju, laka vam noć.”

Sampson je nekoliko puta svojom značkom kucnuo o rešetke ćelije za pritvor. „Ova dvojica muškaraca osumnjičena su za niz silovanja”, rekao je ostalim zatvorenicima. „Silovanja crnkinja u četvrti Southeast. Samo pazite, znate, oni su vam stvarno opasni tipovi. Iz New Yorka.”

Okrenuli smo se i otišli, a čuvar je za nama zatvorio vrata.

POGLAVLJE 89

ČETIRI SATA U HLADNO, kišno jutro. Dvojica mlađe braće plakala su na stražnjem sjedištu automobila. Kao i Caitlin na prednjem. Sullivan je za sve krivio mladog Maggionea i Cosa Nostru, za cijeli taj strašni, gadni nered koji se trenutačno odvijao. Nekako, Maggione će za sve to platiti. Radovao se danu ostvarenja te odmazde.

Kao i njegov skalpel i mesarska pila.

U dva i trideset ujutro strpao je cijelu obitelj u automobil i iskrao se iz kuće u Wheelingu u Zapadnoj Virginiji. Bila je to njihova druga selidba u isto toliko tjedana, ali nije imao nikakva drugog izbora. Obećao je dječacima da će se jednoga dana vratiti u Maryland, ali znao je da to nije istina. Sullivan je već dobio ponudu za kuću. Trebao mu je novac za bijeg.

I tako su sada on i njegova obitelj bježali za živu glavu. Dok je napuštao dragi dom u Virginiji, imao je osjećaj da će ih mafija ponovno pronaći, da ih ubojice čekaju iza svakog ugla.

Svejedno je skrenuo jedanput, pa još jedanput te sigurno i u jednom komadu izašao iz grada. Uskoro su pjevali pjesme Rolling Stonesa i ZZ Topa, uključujući i dvadesetominutnu verziju pjesme Legs, sve dok njegovoj supruzi nije prekipjelo od neprestanih testosteronskih napjeva. Stali su doručkovati u restoranu Dennys, zatim obaviti nuždu u Micky D su, a u petnaest sati došli su na mjesto gdje nikada prije nisu bili.

Sullivan se nadao da nije ostavio nikakav trag mafijaškim ubojicama koji ih pokušavaju naći. Nikakve mrvice kruha kao u Ivici i Marici. Dobro je bilo to što ni on ni itko od Obitelji nikada prije nije ovdje bio. Bio im je to netaknut, djevičanski teren, bez ikakvih korijena i veza.

Zavezao se na prilaz kuće u viktorijanskom stilu, s kosim krovom, nekoliko tornjića, čak i jednim prozorom sa zamućenim staklom.

„Obožavam ovu kuću!” viknuo je Sullivan pretjerano oduševljeno, nabacivši usput veliki lažni osmijeh. „Dobro došli u Floridu, klinici”, nastavio je.

„Jako smiješno, tata. Strašno smiješno”, odvratio mu je Mike Mlađi sa stražnjeg sjedala, gdje su sva trojica izgledala mrko i bezvoljno.

Bili su u gradu Florida u državi Massachusetts. Caitlin i dečki s negodovanjem su mumljali na njegove glupe pošalice. Florida je maleni gradić s ne više od tisuću stanovnika, smješten u brdovitom Berkshiresu. Imao je fantastičan pogled na planine, akp ništa drugo. A i nije bilo mafijaša u nekim skrivenim kutcima. Sto im više treba?

„Baš savršeno. Ima li što bolje od ovoga?“ Sullivan je neprekidno govorio dok su se djeca ponovno počela raspakiravati.

Zašto je onda Caitlin plakala dok joj je pokazivao novu dnevnu sobu iz koje se pružao pogled na planine i rijeku? Zašto joj je u krevetu lagao rekavši: „Sve će biti u redu, kraljice moja, svjetlosti mojega života.“

Možda zato što je znao da ništa od toga nije istina, a vjerojatno je i ona to znala. Njega i cijelu njegovu obitelj jednoga dana zasigurno će ubiti, možda baš u ovoj kući.

Ako ne učini nešto dramatično da to spriječi. I to uskoro. Ali što? Kako zaustaviti mafiju koja je u potjeri za njim?

Kako ubiti mafiju?

P OGLAVLJE 90

DVIJE NOĆI POSLIJE MESAR je opet bio u akciji. Samo on. Jedan čovjek.

Imao je plan i putovao je na jug, u New York. Bio je napet i nervozan, ali svejedno je tijekom četverosatnog putovanja pjevušio slušajući Springsteena, Dylana, The Band, Pink Floyd, stare klasike. Nije mu bilo drago ostaviti Caitlin i dečke u kući u Massachusettsu, ali je pretpostavio da su ondje zasad sigurni. Ako ne, napravio je sve što je mogao da ih zaštiti. Više nego što je njegov otac učinio za njega, njegovu majku i braću. -

Oko ponoći sišao je s autoceste, a zatim krenuo prema stanovima Morningside u Zapadnoj 107. ulici. Već je odsjedao ondje i znao da je to dovoljno izvan svega, te da stoga odgovara njegovim namjerama. Zgodno je bilo i to što su kroz obližnje dvije postaje podzemne željeznice prolazile četiri različite linije.

Sjetio se kako sobe nisu klimatizirane, ali to nije bilo od pretjerane važnosti u studenom. Spavao je poput djeteta u majčinoj utrobi. Kad se probudio u sedam sati ujutro, obliven znojem, um mu se usredotočio samo na jednu misao: osveta mlađem Maggioneu. Možda još bolje: opstanak najjačih i najboljih.

Oko devet sati odvezao se podzemnom provjeriti nekoliko lokacija za ubojstva koja je namjeravao počinuti u bliskoj budućnosti. Imao je popis želja s nekoliko različitih meta i pitao se ima li ijedan od tih muškaraca, plus dvije žene, ikakva pojma da će za nekoliko dana umrijeti, da on odlučuje o tome tko živi, a tko umire, kao i kada, kao i gdje.

Oko devet sati navečer odvezao se u Brooklyn, na mjesto gdje je odrastao. U srce četvrti mlađeg Maggionea, na njegov teren u susjedstvu Carroll Gardens.

Pomislio je na svojeg starog kompića Jimmyja Šešira. Malčice mu je nedostajao, iako je pretpostavljao da je Jimmyja ubio Maggioneov otac. Netko ga je ubio i riješio se tijela kao da se Jimmy nikada nije ni rodio. Uvijek je sumnjao na starijeg Maggionea, što je značilo da i to mora doći na naplatu.

Sve se to rojilo u njemu, sav taj stravični bijes. U vezi s nečim. Možda u vezi s njegovim ocem, pravim Mesarom iz Sliga, irskim

ološem koji mu je uništio život prije desetog rođendana.

Skrenuo je u Maggioneovu ulicu i nasmijao se. Moćni don i dalje je živio kao donekle uspješan vodoinstalater ili lokalni električar, u žutom dvojnog objektu. Još ga je više iznenadilo što na ulici nije primijetio nijednog čuvara.

Dakle, ili ga je mali Maggione ozbiljno podcijenio, ili su se njegovi ljudi i te kako dobro znali skrivati svima naočigled. Tko zna, možda ga je baš u tom trenu netko držao na nišanu snajpera. Možda mu je preostalo samo nekoliko sekunda života.

Napetost ga je ubijala. Morao je provjeriti što se ondje događa. Stoga je jedanput, dvaput, triput zatrubio. Ništa se nije dogodilo. Baš ništa.

Nitko mu nije prosvirao mozak. Prvi put Mesar si je dopustio sljedeću misao: Možda bih mogao i pobijediti.

Otkrio je prvu tajnu: mladi Maggione iselio je obitelj iz kuće. I on je bio u bijegu.

Prekinuo je razmišljanje jednom riječi - pogreška.

Nije si smio dopustiti nijednu pogrešku, nijedan pogrešan korak, od ovoga trena pa sve do samog kraja. Ako je počini, mrtav je čovjek.

I to je to.

Kraj priče.

POGLAVLJE 91

BILO JE KASNO. ODLUČIO sam se provozati u novom automobilu. Obožavao sam ga. Kao i djeca. Čak ga je i Nana voljela, Bogu hvala. Ponovno sam mislio na Mariju. O dugoj istrazi njezina ubojstva koju sam vodio i koju nisam uspio zatvoriti. Prčkao sam po vlastitom umu pokušavajući dozvati u sjećanje njezino lice, zvuk njezina glasa.

Kasnije iste te noći, nakon što sam se vratio kući, pokušao sam zaspati, ali nisam uspio. Na kraju sam se spustio u prizemlje i ponovno pogledao Dnevnik lude crnkinje. Poput kakva luđaka, počeo sam navijati naglas. Ovaj je film savršeno odgovarao mojemu trenutačnom stanju uma.

Oko devet ujutro nazvao sam Tonyja Woodsa, odnosno ured ravnatelja. Progutao sam ponos i zamolio Tonyja za pomoć na slučaju serijskog silovatelja i ubojice. Morao sam doznati ima li FBI išta o ubojici pod nadimkom Mesar, bilo što što bi Sampsonu i meni bilo od ikakve pomoći, možda nešto pod oznakom tajnosti.

„Znali smo da ćeš se javiti ovih dana, Alex. Ravnatelj Burns željno iščekuje ponovnu suradnju s tobom. Jesi li spreman za ulogu savjetnika? Samo u vezi s lakim stvarima. Ti odlučuješ što i gdje, osobito sada kada opet radiš na slučajevima.”

„Tko je rekao da radim na slučaju? Ovo je iznimna situacija”, rekao sam Tonyju. „Mesar mi je vjerojatno ubio suprugu. To je jedini slučaj koji ne mogu ostaviti neriješen.”

„Shvaćam. Doista shvaćam. Pokušat ćemo pomoći koliko god možemo. Dobavit ću ti sve što trebaš.”

Tony mi je sredio privremeno korištenje ureda jednog agenta koji je bio izvan grada i uputio me na razgovor s istraživačkom analitičarkom iz FBI-a Monnie Donnelley.

„Već sam razgovarao s Monnie”, rekao sam mu.

„Znamo. Monnie nam je rekla. Sad smo joj to odobrili. Službeno.”

Tijekom sljedećih nekoliko dana praktički sam živio u zgradi FBI-a. Ispalo je da FBI ima gomilu toga o Michaelu Sullivanu, odnosno Mesaru. U njegovu dosjeu bilo je na desetke fotografija. Jedini problem bio je taj što su fotografije bile stare pet do sedam godina, a u posljednje vrijeme nije bilo nikakva kontakta sa Sullivanom. Gdje je nestao? Doznao sam da je odrastao u dijelu Brooklyna poznatom

kao Flatlands. Otac mu je bio pravi mesar. Čak sam dobio i kontakt-podatke nekih njegovih prijatelja iz starih dana u New Yorku.

Sve što sam pročitao o Sullivanovoj prošlosti bilo je izrazito neobično. Do desetog je razreda pohađao župne škole i bio dobar učenik, iako se nikada nije pretjerano trudio. A onda se ispisao. Počeo se družiti s mafijašima i bio jedan od rijetkih netalijana koji se probio u unutarnji krug. Nije bio pravi mafioso, ali dobro su ga plaćali. U ranim dvadesetima zarađivao je šesteroznamenkaste iznose i postao omiljeni ubojica Dominica Maggionea. Njegov sin, trenutačni don, nikada nije odobravao odabir Sullivana na to mjesto.

A onda se počelo događati nešto neobično i uznemirujuće za sve uključene. Počele su kružiti glasine o tome da Michael Sullivan muči svoje žrtve i unakazuje im tijela, kako je ubio jednog svećenika i jednog laika optužene za nepriličan odnos s dječacima u njegovoj bivšoj školi, zatim o još nekoliko osvetničkih ubojstava, pa glasina da je Sullivan možda ubio vlastitog oca, koji je jedne noći nestao iz svoje mesnice i čije tijelo do dana današnjega nije pronađeno.

Zatim Sullivan najednom nestaje s radara FBI-a. Monnie Donnelley složila se s mojim zaključkom: Sullivan je vjerojatno postao doušnik nekome iz FBI-a. Bilo je moguće da ga štiti ili FBI, ili newyorška policija. Možda je Sullivan čak u programu zaštite svjedoka. Je li se to dogodilo s Marijinim ubojicom?

Je li on nečiji cinker?

Štiti li FBI Mesara?

POGLAVLJE 92

JOHN MAGGIONE BIO JE ponosan čovjek, katkad pretjerano hvalisav, previše arogantan, ali nije bio nimalo glup, a nije bio ni nepažljiv. Bio je potpuno svjestan ozbiljnosti situacije u vezi s poludjelim starim ubojicom kojega je njegov otac tako volio u starim danima - Mesaraom, i to Ircem, povrh svega. Ali čak je i njegov ljudi stari pokušao ukloniti Michaela Sullivana kad je otkrio koliko je opasan i nepredvidiv. Sada će se konačno i taj posao riješiti, a moralo ga se riješiti smjesta.

Maggione je znao da je Sullivan jos na slobodi. Kao dodatnu zaštitu, preselio je obitelj iz kuće u južnom Brooklynu. Trenutačno su živjeli u Glen Coveu na Long Islandu. I on je trenutačno bio s njima.

Kuća građena u kolonijalnom stilu nalazila se u mirnoj slijepoj ulici uz obalu. Imala je vlastito pristanište i gliser Cecilia Theresa, koji je dobio ime po njegovoj prvoj kćeri.

Iako je lokacija te kuće bila dobro poznata, vrata posvuda uokolo bila su čuvana, a Maggione je udvostručio broj tjelohranitelja. Imao je osjećaj da mu je obitelj na sigurnom. Konačno, Mesar je samo jedan. Realno gledajući, koliko on štete može napraviti? Koliko još štete?

Mladi Maggione imao je plan kasnije toga jutra poći na posao, a zatim nakratko stati u klubu u Brooklynu. Bilo mu je važno odavati dojam kao da je sve u najboljem redu. Osim toga, bio je siguran da je sada sve pod kontrolom. Njegovi su mu ljudi jamčili da će Sullivan i njegova obitelj ubrzo biti mrtvi.

U jedanaest sati ujutro Maggione je plivao u zatvorenom bazenu. Već je trideset puta preplivao bazen, a namjeravao je još pedeset.

Zazvonio mu je mobitel.

S obzirom na to da uokolo nije bilo nikoga, izašao je iz bazena i sam se javio. „Da? Molim?”

„Maggione.” Na drugom kraju začuo je muški glas.

„Tko je to?” pitao je, iako je znao o komu je riječ.

„Ovdje Michael Sullivan, šefe. Bezobrazni gad baš ima muda, ha?”

Maggione je bio zapanjen što ga ovaj luđak ponovno zove. „Mislim da bi bilo dobro da porazgovaramo”, rekao je ubojici.

„Pa, razgovaramo. Znaš zašto? Zato što si poslao ubojice za mnom. Prvo u Italiju. A onda i u blizinu moje kuće u Marylandu. Pucali su mi na djecu. Zatim su se pojavili i u Washingtonu u potrazi za mnom. Jer sam lud kao struja? Ti si totalno poludio, malac! Tebe treba srediti!”

„Slušaj me, Sullivan ”

„Ne, ti mene slušaj, ti šupčino, propalico, gade. Ti mene slušaj! U tvoju tvrđavu upravo pristiže jedan paket. Pogledaj što je u njemu. Dolazim po tebe! I ne možeš me zaustaviti. Ništa i nitko ne može me zaustaviti. Ja sam lud, nije li tako? Sjeti se toga. Ja sam najluđi gad kojeg si ikada upoznao, za kojega si ikada čuo. I ponovno ćemo se sresti.”

S tim riječima, Mesar mu je poklopio slušalicu.

Mladi Maggione zamotao se u ogrtač i izašao ispred kuće. Nije mogao vjerovati - FedExom mu je stigao paket!

To znači da ljudi Sullivan ovoga trena možda promatra kuću. Je li to moguće? Događa li se to doista, baš kao što je i sam rekao?

„Vincent! Mario! Dovucite se ovamo!” viknuo je svojim tjelohraniteljima, koji su dotrčali iz kuhinje sa sendvičima u rukama. Jedan od njih otvorio je paket u kućici pokraj bazena.

Nakon nekoliko tjeskobnih trenutaka, tjelohranitelj je rekao: „Fotografije, gospodine Maggione. Za sjećanje.”

POGLAVLJE 93

„MOŽDA SMO GA PRONAŠLI, šećeru.”

Upravo sam dovršio jutarnju terapiju s Emily Corro, učiteljicom koja je ravno iz mojeg ureda otišla na posao s, nadao sam se, malo pozitivnijom slikom o sebi. Sada me Sampson nazvao na mobitel. John se nije tako lako uzbuđivao, pa je ovo sigurno bilo dobro.

Na kraju doista jest.

Kasnije tog poslijepodneva s ljudinom sam stigao u Brooklyn, točnije Flatlands. Pošli smo ravno u lokalni bar Tommy McGoeys.

Legalni bar bio je gotovo prazan kad smo ušli unutra. Za šankom je stajao barmen, Irac strogog izgleda, a na drugom kraju ulaštenog bara od mahagonija sjedio je nizak, ali dobro građen četrdesetogodišnjak. Zvao se Anthony Mullino i bio je grafički dizajner s Manhattana koji je nekoć bio najbolji prijatelj Michaela Sullivana.

Stisnuli smo Mullina, sjednuvši mu s obje strane.

„Hm, ugodno”, rekao je i nasmiješio se. „Hej, dečki, pa neću vam pobjeći. Došao sam ovamo svojevoljno. Imajte to na umu. Dovraga, pa dvojica su mi stričeva murjaci ovdje u Gradu Lopova. Provjerite ako želite.”

„Već jesmo”, rekao je Sampson. „Jedan je u mirovini i živi u Myrtle Beachu, a drugi je suspendiran.”

„Pa što onda? To nije tako grozno.”

Sampson i ja smo se predstavili. Isprva se Mullinu učinilo kao da odnekud poznaje Sampsona, ali nije ga mogao smjestiti. Meni je ispričao kako je pratio istragu čelnika ruske mafije, Vuka, na kojoj sam radio dok sam bio u FBI-u, a koja se odigrala upravo ovdje u New Yorku.

„Čitao sam o tebi i u nekom časopisu”, rekao je. „Kojem?”

„Nisam pročitao što su napisali”, odgovorio sam. „U Esquireu.” Mullino je shvatio šalu i glasno se nasmijao. Smijeh mu je zvučao kao ubrzani kašalj. „Onda, kako ste vas dvojica doznali za mene i Sullyja? To je danas poprilično zahtjevno. Davna prošlost.”

Sampson mu je ispričao dio onoga što smo znali, da FBI prisluškuje društveni klub u koji John Maggione često zalazi. Da znamo kako je Maggione naručio Sullivanovo ubojstvo vjerojatno zbog Mesarovih

neobičajenih metoda te da se Mesar osvetio. „FBI se raspitao uokolo i došao do tvog imena.”

Mullino nije ni pričekao da Sampson dovrši rečenicu. Primijetio sam da neprestano lamata rukama dok priča. „Da, to je klub dolje u Bensonhurstu. Jeste li bili ondje? To vam je stara talijanska četvrt. Uglavnom dvokatnice, trgovine s velikim izlozima, i tako. Ta je četvrt doživjela i bolje dane, ali još je lijepa. Sully i ja odrasli smo zajedno nedaleko odande.

Ponovite, kako se ja uklapam u cijelu priču? Taj me dio malčice zbunjuje. Mikea nisam vidio godinama.”

„Dosjei FBI-a”, rekao sam. „Prijatelji ste, nije li tako?” Mullino je zatresao glavom. „Bili smo bliski kad smo bili klinci. Ali, ljudi, to je bilo jako davno.”

„Bili ste prijatelji i kad vam je bilo dvadesetak godina. I još ste u kontaktu”, rekao sam. „Te smo informacije mi dobili.”

„Ah, božićne čestitke”, rekao je Mullino i nasmijao se. „Ma, vidi ti to. Sully je kompliciran tip, totalno nepredvidiv. Tu i tamo pošalje mi razglednicu ili čestitku. O čemu je ovdje riječ? Jesam li u nevolji? Nisam valjda?”

„Znamo da niste povezani s mafijom, gospodine Mullino”, odvratio je Sampson.

„To mi je drago čuti jer uistinu nisam, nikad nisam ni bio. Zapravo sam pomalo umoran od sveg tog sranja koje svaljuju na nas Talijane. Bada bing i sve to. Naravno, neki od nas doista tako pričaju. Znaite zašto? Jer to vide na televiziji.”

„Recite nam što znate o Michaelu Sullivanu”, prebacio sam temu. „Sve što znate o njemu. Čak i stvari iz starih dana.”

Anthony Mullino naručio je još jedno piće, mineralnu vodu, od Tommyja McGoeyja osobno. A onda nam je počeo pričati. Nije mu to bilo teško, riječi kao da su mu klizile s usana.

„Ispričat ću vam jednu smiješnu priču. Ja sam bio Mikeyjev zaštitnik u školi. Školi Bezgrešnog začeca, tako se zvala. Vodili su je irski redovnici. U našoj si četvrti morao razviti poprilično dobar smisao za humor ako si želio izbjeći svakodnevnih tučnjave. A tada ga Sullivan nije imao, smisla za humor, je li. A i stravično se bojavao da će mu netko izbiti prednje zube. Valjda je mislio da će jednoga dana postati filmska zvijezda ili tako nešto. Kunem se Bogom da je istina. Sve je

istina. Njegov stari i stara spavali su pokraj jeftinih zubala u čaši vode na noćnom ormariću.”

Mullino je nastavio rekavši da se Sullivan u srednjoj školi promijenio. „Ojačao je i postao prepreden poput lisice. Ali stekao je dobar smisao za humor, uzevši u obzir to da je Irac.”

Približio se šanku i stišao se. „Ubio je tipa kad je išao u deveti razred. Nicka Fratella. Fratello je radio na kiosku, s kladioničarima. Neprestano je gnjavio Mikeyja, živcirao ga do krajnjih granica. Bez ikakva razloga. I tako ga je Sully ubio skalpelom za papir! To je privuklo pozornost mafije, točnije Maggionea. Govorim o starom Maggioneu.

Tada je počeo provoditi vrijeme u tom klubu u Bensonhurstu. Nitko nije znao što točno radi. Čak ni ja. Ali odjednom su mu džepovi bili puni novca. Sa sedamnaest, osamnaest godina kupio je automobil, Pontiac Grand Am. Tada je to bilo jako moderno. Mladi Maggione oduvijek je mrzio Mikea jer je tako brzo zadobio poštovanje staroga.”

Mullino je pogledavao malo Sampsona, pa malo mene, a onda slegnuo ramenima kao da želi reći: Što da vam drugo kažem? Smijem li sada kući?

„Kada ste posljednji put vidjeli Michaela Sullivana?” upitao ga je Sampson.

„Posljednji put?” Mullino se zavalio u naslonjač i napravio cijelu predstavu od pokušaja prisjećanja. Ponovno je počeo lamatati rukama. „Mislim da je to bilo na vjenčanju Kate Gargan u Bay Ridgeu. Prije šest, sedam godina. Sjećam se da sam ga tada vidio. Naravno, vi vjerojatno imate cijeli moj život na snimci, zar ne?

„Možda, gospodine Mullino. A gdje je Michael Sullivan sada? Božićne čestitke? Otkud su poslone?”

Mullino je slegnuo ramenima i podignuo ruke u zrak, kao da mu je dosta ovog razgovora. „Bilo je samo nekoliko čestitki. Mislim s poštanskom markicom New Yorka. Možda s Manhattana? Bez povratne adrese, dečki. Recite vi meni - gdje je Sully danas?”

„Ovdje u Brooklynu, gospodine Mullino”, odgovorio sam. „Sreli ste se s njime prije dva dana u Chesterfield Loungeu na Aveniji Flatbush.” Pokazao sam mu fotografiju njega - s Michaelom Sullivanom.

Mullino je ponovno slegnuo ramenima i osmjehnuo se. Pa što onda ako smo ga ulovili u laži? „Bili smo prijatelji. Nazvao me, želio je popričati. Sto sam trebao, otpiliti ga? To i nije pametna ideja. Zašto ga onda niste ščepali?”

„Nismo imali sreće”, rekao sam. „Agenti u nadzoru nisu imali pojma kako sada izgleda, da je ošišan gotovo na ćelavo, da nalikuje na pankera. Dakle, moram vas ponovno pitati - gdje je Sully danas?”

POGLAVLJE 94

MICHAEL SULLIVAN KRŠIO je stoljetna, časna i nepisana pravila Obitelji i bio je svjestan toga. Predobro je znao i koje su posljedice toga. Ali oni su započeli cijelu ovu glupost, nije li tako? Oni su napali njega, i to pred djecom.

Sada će on to dovršiti ili će umrijeti u pokušaju. Bilo kako bilo, kakvo sjajno iskustvo, baš sjajno iskustvo.

U deset i trideset u subotu prijepodne vozio je poštanski kamion koji je ukrao ni dvadeset minuta prije toga. Prvo FedEx, sada pošta, barem svima pruža jednaku priliku. Vozač je bio straga, svim se silama pokušavajući oporaviti od prerezanoga grkljana.

Na upravljačkoj ploči stajala je slika njegove djevojke, supruge, što li već. Bila je gotovo jednako ružna kao i umirući vozač.

Mesar nije nimalo mario za ovo usputno ubojstvo. Nije osjećao baš ništa prema ovom neznancu, a iskreno, njemu su svi bili neznanci, većinu vremena čak i vlastita obitelj.

„Hej, jesi dobro tamo straga?” viknuo je pokušavši nadglasati buku kamiona.

Nema odgovora, ni riječi iz stražnjeg dijela.

„I mislio sam da jesi, stari moj. Ništa se ti ne brini, pošta i sve ostalo bit će dostavljeno. I po kiši i po snijegu i kroz mećavu i u smrti i tako dalje.”

Zaustavio je veliki smeđi dostavni kamion ispred ladanjske kuće srednje veličine u Roslynu. Dohvatio je par većih paketa s metalne police iza vozačeva sjedala. Hitrim korakom krenuo je prema ulaznim vratima, kao što poštari uvijek čine na televiziji. Čak je i zazviždao neku živahnu melodiju.

Mesar je pritisnuo zvonce. Pričekao. Još uvijek zviždukajući. Kako savršeno igram ulogu, pomislio je.

Na portafonu se začuo muški glas.

„Što je? Tko je? Tko je tamo?”

„Pošta. Dostava.”

„Samo ostavite pred vratima.”

„Trebam potpis, gospodine.”

„Rekao sam ti da ostaviš. Potpis nije problem. Ostavi paket. Čao.”

„Žao mi je gospodine, ali ne mogu. Uistinu mi je žao. Samo radim svoj posao.”

Tišina na portafonu. Trideset sekunda, četrdeset pet. Je li vrijeme za plan B?

Konačno je vrata otvorio golem čovjek u plavoj trenirci Nike. Fizički je bio dojmljiv, što je imalo smisla s obzirom na to da je nekada igrao američki nogomet za momčadi New Yorka i Miamijsa.

„Imaš li ti problema sa sluhom?” pitao je. „Rekao sam ti da ostaviš paket na trijemu. Capišce?”

„Ne, gospodine, ne razumijem. Vidite, ja sam vam irskog podrijetla. Jednostavno ne mogu ostaviti ove vrijedne pakete bez potpisa.”

Mesar mu je predao elektronički notes, pa se bivši sportaš ljutito potpisao.

Mesar je provjerio, Paul Mosconi, koji je slučajno bio mafijaš oženjen za mlađu sekicu Johna Maggionea. Ovime će prekršiti sva pravila, ali iskreno, ima li više uopće ikakvih pravila? U mafiji, vladi, crkvi, cijelomu zbrkanom društvu?

„Ništa osobno”, rekao je Mesar.

Bum.

Bum.

Bum.

„Mrtav si, Paul Mosconi. Veliki šef sad će se stvarno raspizditi. Usput, navijao sam za Jetse. Sada navijam za momčad Nove Engleske.”

Zatim je Mesar kleknuo i nekoliko puta skalpelom zarezao mrtvačevo lice. Nakon toga i vrat: znak križa na Adamovoj jabučici.

Žena je provirila u dnevnu sobu, i dalje s uvijačima u crnoj kosi, i zavrištala. „Pauli! Pauli, o, moj Bože! Oh, Pauli, oh, Pauli! Ne, ne, ne!”

Mesar se lijepo naklonio očajnoj novopečenoj udovici.

„Prenesi bratu pozdrave od mene. On ti je ovo napravio. Tvoj stariji brat je ubio Paulija, a ne ja.” Krenuo je poći, a onda se još jedanput zavrteo prema njoj. „Hej, moja sućut.”

I još jedanput se naklonio.

POGLAVLJE 95

TO BI MOGLO BITI TO. Kraj dugog i zavojitog puta prema Marijinu ubojici.

Sampson i ja vozili smo se autocestom prema samom vrhu Long Islanda. Slijedili smo Cestu 27 i konačno pronašli maleno selo Montauk, koje mi je do posljednjeg trena bilo samo ime koje sam nekoliko puta čuo i o kojemu sam nekoliko puta nešto pročitao. Ali to je bilo mjesto gdje su se skrivali Sullivan i njegova obitelj, barem prema tvrdnjama Anthonyja Mullina. Navodno su se onamo preselili baš toga dana.

Kuću smo pronašli tek nakon što smo dvadesetak minuta pretraživali nepoznate mračne uličice. Kad smo stigli na adresu koju smo dobili, na tratinu smo vidjeli dva dječaka koji su se loptali. Plavokosi mali Irci. Poprilično dobri sportaši, osobito onaj mlađi. Nazočnost djece mogla bi nam sve ovo nepotrebno zakomplicirati.

„Misliš da se tu skriva?” pitao me Sampson dok je gasio motor. Bili smo na najmanje stotinjak metara udaljenosti od kuće i daleko od pogleda. Igrali smo na sigurno.

„Mullino kaže da se mnogo seljacao. Kaže da je sada sigurno ovdje. Djeca su odgovarajuće dobi. Trebao bi tu negdje biti i najstariji, Michael mlađi.”

Zaškiljio sam ne bih li bolje vidio. „Automobil na prilazu ima registracijske oznake Marylanda.”

„To vjerojatno nije slučajnost. Sullivan je navodno živio negdje u Marylandu prije nego što se s cijelom Obitelji dao u bijeg. Ima smisla što je ostao u blizini Washingtona. To objašnjava sva ta silovanja ondje. Komadići slagalice konačno daju neku sliku.”

„Djeca nas još nisu primijetila. Nadam se da nije ni Sullivan. Neka tako i ostane, Johnie.”

Krenuli smo. Sampson je parkirao još dvije ulice dalje. Iz prtljažnika smo uzeli sačmarice i pištolje. Uspeli smo se u šumarak iza niza skromnih kuća koje su svejedno imale pogled na more. U Sullivanovoj kući bio je mrak pa zasad još nismo primijetili ništa sumnjivo.

Ni Caitlin Sullivan ni Michaela Sullivana. Ako su i bili u kući, držali su se podalje od prozora. To ima smisla. Osim toga, znao sam da je

Sullivan poprilično dobar strijelac.

Leđima sam se naslonio o stablo i stisnuo se s puškom na krilu ne bih li se obranio od hladnoće. Počeo sam razmišljati o problemu kako srediti Sullivana a da ne naudimo njegovoj Obitelji. Može li se to uopće? Nakon nekog vremena ponovno sam počeo razmišljati o Mariji. Hoću li konačno osvetiti njezino ubojstvo?

Nisam bio sto posto siguran, ali imao sam taj osjećaj. Ili sam to samo priželjkivao?

Uzeo sam lisnicu i izvadio staru fotografiju Marije. I dalje mi je svakog dana nedostajala. Maria će u mojim mislima uvijek imati trideset godina. Kakav nepotreban gubitak.

Ali upravo me ona sada dovela ovamo, zar ne? Zašto bismo inače Sampson i ja sami došli uhvatiti Mesara?

Jer nismo željeli da itko dozna što ćemo mu učiniti.

P OGLAVLJE 96

MESAR JE BIO BIJESAN KAO RIS, a to nije bilo dobro za broj stanovnika u svijetu. Bijes ga je iz minute u minutu sve više obuzimao. Bolje rečeno, iz sekunde u sekundu. Dovraga, kako je mrzio Johna Maggionea.

Nešto drugo privuklo mu je pozornost, pa se malčice smirio. Stara četvrt nije bila onakva kakvom ju je Sullivan pamtio. Nije mu se sviđala ni dok je ondje živio, a sada je za nju mario još manje. Kao da ima déjà vu, pošao je Avenijom P pa skrenuo na Bay Parkway.

Koliko je znao, središnji dio i dalje je bio glavno žarište trgovanja u Bensonhurstu. Ulica za ulicom zgrada s pročeljem od crvene cigle, s dućanima u prizemlju: pečenjarnicama, pekarnicama, trgovinama mješovitom robom, sve nešto digićko. Neke se stvari nikada ne mijenjaju.

U misli su mu uletavala sjećanja na očevu mesnicu, sve besprijekorno bijelo, zamrzivač s bijelim emajliranim vratima, kuke s goveđim polovicama u zamrzivaču, žarulje u metalnim kavezima na stropu, noževi i pile posvuda. Otac s rukama pod pregačom, čeka da mu sin popuši.

Skrenuo je desno u Osamdeset prvoj ulici. Tu je. Ne stara mesnica, nešto još bolje. Osveta, vruća, uzavrela odmazda!

Spazio je Maggioneov Lincoln na stražnjem parkiralištu društvenog kluba. Registarske oznake ACF3069. Bio je poprilično siguran da je to njegov automobil.

Pogreška?

Ali čija pogreška? Zapitao nastavivši Osamdeset prvom ulicom. Je li mladi Maggione toliko bahat da misli da može dolaziti i odlaziti kako mu se prohtije? Je li moguće da ne strahuje pred Mesarom? Da ga ne poštuje? Čak ni sad?

Ili mu je postavio klopku?

Možda i jedno i drugo. Bahatost i varka. Glavna obilježja svijeta u kojem živimo.

Sullivan je stao kod Dunkin Donutsa na križanju Ulice New Utrècht i Osamdeset šeste ulice. Popio je crnu kavu i pojeo pecivo koje je bilo prebrašnasto i bez okusa. Možda ovakvo sranje od hrane prolazi negdje u unutrašnjosti Amerike, ali nešto što se samo zove pecivo

ne bi se smjelo prodavati ovdje u Brooklynu. Svejedno je sjeo za stol i gledao svjetla automobila kako prolaze ulicom. Pomislio je kako bi volio ušetati u klub u Osamdeset prvoj ulici i samo početi pucati. Ali to nije bio nikakav plan, bila je to samo trenutačna lijepa, nasilna fantazija.

Naravno, imao je on i pravi plan.

Maggione Mlađi sada je bio mrtav čovjek, vjerojatno i gore od toga. Sullivan se osmjehnuo na tu pomisao, naglo se prenuvši i pogledavši promatra li ga tko i misli li da je kakav luđak. Njega nitko nije promatrao, on je bio promatrač. Dobro je.

Popio je još jedan gutljaj kave. Nije bila loša. Ali pecivo je bilo grozno.

POGLAVLJE 97

DVADESET MINUTA POSLIJE bio je na položaju. Nasmijao se sjetivši se kako je kao dijete napravio isti ovakav prepad u stilu komandosa. On, Jimmy Šešir i Tony Mullino popeli su se klimavim požarnim ljestvama iz Sedamdeset osme ulice, a onda po krovovima pretrčali do zgrade pokraj kluba. Usred bijela dana. Bez imalo straha.

Išli su do djevojke koju je Tony poznao, a koja je živjela u zgradi tik do kluba. Zvala se Annette Bucci. Annette je bila zgodna mala Talijanka koja je davala momcima kad im je bilo trinaest, četrnaest godina. Gledali bi glupe serije, idioti mali, pušili cigarete i travu, pili votku njezina oca i ševili se kao zečevi. Nitko nije upotrijebio prezervativ jer je Annette rekla da ne može zatrudnjeti, zbog čega su njih trojica toga ljeta bili najveći sretnici u susjedstvu.

Uglavnom, ova je pustolovina bila mnogo jednostavnija jer je bila noć, a mjesec je bio gotovo pun. Naravno, i nije bio ondje radi ševe s Annette Bucci.

Ne, imao je ozbiljnog posla s Maggioneom Mlađim, nedovršenog posla koji se vjerojatno protezao skroz do Maggionea starijega, koji je riješio njegova kompića Jimmyja. Što mu se drugo moglo dogoditi? Znači, ovo je bila osveta, tako slatka da je Mesar gotovo osjećao njezin okus u ustima. Već je vidio Maggionea kako umire.

Ako mu večerašnji plan pođe za rukom, još će godinama biti predmet prepričavanja u staroj četvrti.

A, naravno, bit će i slika!

Bio je uzbuđen dok je hitao starim krovovima i nadao se da ga neće čuti nitko sa zadnjega kata, da neće doći gore pogledati što se zbiva ili čak pozvati policiju. Konačno je stigao do zgrade odmah uz klub.

Činilo se da nitko ne zna da je ondje gore. Legao je na krov i pokušao doći do daha. Osjećao je kako mu ritam srca usporava, ali i dalje je bio bijesan. Na Maggionea? Na svojega oca? Ma, kakve to ima veze?

Dok je ondje sjedio, Sullivan se zapitao nema li možda trenutačno samoubilačke sklonosti. Barem na određenoj razini. Imao je teoriju da su pušači skloniji samoubojstvu, kao i pijanci i seronje koji prebrzo voze te svi vozači motocikla. Možda i oni koji su ubili

vlastitog oca i nahranili njime ribe u zaljevu Sheepshead. Potajne samoubilačke sklonosti, zar ne?

Poput Johna Maggionea. Bio je propalica cijeloga svojeg života. Pokušao je ubiti Mesara. A pogledaj što će mu se sada dogoditi.

Ako plan upali.

P OGLAVLJE 98

PRAĆENJE. ČEKANJE. Prebacivanje iz šupljeg u prazno. Kao u starim danima, samo sada nije bilo tako jako loše.

Dok sam sa Sampsonom sjedio manje od sto metara od kuće u Monatuku, uz južnu obalu Long Islanda, postajao sam sve uzbuđeniji te sam s napetošću iščekivao skoro brisanje Mesara s lica Zemlje. Istodobno sam imao osjećaj da nešto nije kako treba.

Možda sam čak znao što nije u redu: ovaj ubojica nikada prije nije bio uhićen. Koliko sam znao, nitko mu nije došao ni blizu. Zašto sam onda bio uvjeren da će meni to poći za rukom?

i Jer sam Ubojica zmajeva i imao sam uspjeha s nekim drugim ubojicama? Jer sam naviknut na taj naslov Ubojice zmajeva? Jer je, na kraju krajeva, život pošten, pa bi ubojice trebali biti uhvaćeni, osobito oni koji su ubili moju voljenu? E, pa život nije nimalo pošten. Znao sam to otkad mi se Marija srušila u naručje ondje izdahнула.

„Misliš da se neće vratiti ovamo?” pitao me Sampson. „O tome razmišljaš, micica? Misliš da je ponovno u bijegu? Da je odavno zbrisao?”

„Ne. Ne baš o tome. Ovo se ne tiče Sullivanova upitnog povratka ovamo. Mislim da će se možda vratiti. Ne znam što me točno muči, Johne. Imam osjećaj... kao da nam netko nešto smješta.”

Sampson mi je uputio zbunjen pogled.

„Tko nam smješta? Zašto?”

„Nažalost, ne znam odgovor na to pitanje. Ni na jedno od tih dvaju vrlo smislenih pitanja.”

U tom me je trenu taj moj neobični predosjećaj potpuno obuzeo. Ipak, samo predosjećaj. Jedan od onih mojih slavni. Koji su često znali pogoditi, ali ne uvijek, ne svaki put.

Sunce je počelo zalaziti i zahladnjelo je. Promatrao sam lude surfere na obali. Iz šume se vidjelo more. Ribari su navukli gumene čizme do prsa i vjerojatno su u ovo doba godine lovili prugaste brancine. Mamci su im bili obješeni na prsima, a jedan je čak na bejzbolsku kapu pričvrstio rudarsku svjetiljku. Bilo je vrlo vjetrovito, a što više vjetra, to bolji ulov - tako su mi barem govorili.

Pomislio sam kako i ja i Sampson na neki način ribarimo, uvijek u lov u kakvo nepotrebno zlo koje se pritajilo ispod površine. Dok

sam promatrao naizgled nevine aktivnosti na obali, jedan od ribara pao je u more, a zatim je isplivao pokušavajući barem donekle spasiti dostojanstvo. Voda je vjerojatno bila ledena.

Nadao sam se da se to noćas neće dogoditi Sampsonu i meni.

Ne bismo trebali biti tu, ali eto nas, tu smo izloženi smo, nismo li?

A taj je ubojica jedan od najboljih s kojim smo se ikada susreli. Možda Mesar uistinu jest bio najbolji.

P OGLAVLJE 99

ZAPRAVO SU VRLO JEDNOSTAVNI ti osnovni sastojci za ubojstvo koji trebaju profesionalnom ubojici: ovaj je put bila riječ o mješavini visokooktanskog benzina, propana i malo dinamita radi zapaljenja. Priprema nije bila nimalo problematična. No, hoće li mu plan doista uspjeti? To je bilo pitanje za 64 000 dolara.

Mesaru se na određeni način sve ovo činilo kao neotesana šala, neka glupost kakvu bi pokušao izvesti s Jimmyjem Šešiom i Tonyjem Mullinom u starim danima dok su svi još živjeli u ovoj četvrti. Napraviti neku gadost. Možda ubaciti boju u vodeni balon. Imao je dojam kao da je većinu života proveo tako, zbijajući šale, izvodeći raznorazne vratolomije, osvećujući se za nepravde iz prošlosti.

To se na kraju dogodilo i s njegovim ocem, tako je dokončao život. Nije volio previše razmišljati o tome, pa i nije. Samo je zatvorio tu ladicu. No jedne davne, davne noći u Brooklynu doista jest izrezao na komadiće pravog Mesara iz Sliga i kasnije Kevinom Sullivanom nahranio ribe u zaljevu. Sve su glasine bile istinite. Jimmy Šešir bio je s njim u čamcu, i Tony Mullino. Dečki kojima je vjerovao.

Večerašnji plan nije se mnogo razlikovao od toga, osim po jednoj stvari - ovo je bilo zbog osvete. Dovraga, pa malog Maggionea mrzi već dvadeset godina.

Spustio se požarnim ljestvama s krova zgrade u blizini društvenog kluba. Kada je došao do pločnika, čuo je muške glasove iznutra. Na televiziji je bio prijenos utakmice između Jetsa i Pittsburgha. Možda su upravo zbog utakmice svi bili toliko izvan sebe ove hladne i vjetrovite nedjeljne večeri. I, evo ga, Bollinger preuzima! Bollinger ide, ide, ide!

E, pa dragi moj, ideš i ti, pomislio je Mesar. Za vrijeme utakmice ima savršenu zaštitu i mnogo vremena za izvođenje svojega plana. Mrzio je te gadove u klubu. Oduvijek ih je mrzio. Nikad ga uistinu nisu pustili u svoje malo društvo, do dana današnjega. Uvijek ih je promatrao izvana.

Svoju lako zapaljivu bombu smjestio je uz drveni zid u uličici koja je gledala na glavnu cestu. Na kraju te uličice primijetio je dva

Maggioneova tjelohraniteljka kako stoje uz stražnja vrata. Bili su naslonjeni na poklopac crnog Escaladea.

U mračnoj je uličici on njih vidio, ali oni njega ne.

Zašao je još dublje u tamu i skrio se iza kontejnera koji je smrdio po pokvarenoj ribi.

Zrakoplov na putu prema zračnoj luci LaGuardia preletio mu je iznad glave i za sobom ostavio zvuk nalik na grmljavinu. Odabir trenutka za ono što slijedi bio je savršen.

Buka zrakoplova bila je neusporedivo tiša od zaglušujuće eksplozije uza zid kluba, a onda su se začuli jauci i psovanje onih koji su se zatekli unutra.

A tek požar! Isuse! Plamen je nekontrolirano i užurbano plesao.

Stražnja vrata otvorila su se uz prasak, a dvojica Maggioneovih osobnih tjelohranitelja zakrilila su ga kao da je riječ o američkom predsjedniku, dok su sebi dodijelili ulogu pripadnika tajne službe koji ga žurno vode na sigurno. Tjelohranitelji su krvarili i kašljali od dima, ali su se i dalje kretali naprijed, prema šefovu Lincolnu. Rukavima su pokušavali obrisati suzne oči.

Sullivan je iskoračio iz svojega sigurnog skrovišta i viknuo: „Hej, šupci! Koma ste.“ Ispalio je četiri metka. Tjelohranitelji su pali na pločnik, jedan pokraj drugoga, mrtvi i prije nego što su dotaknuli tlo. Karirani sportski sako jednoga od njih i dalje je malo gorio.

i Zatim je pritrčao mlađem Maggioneu, čije je lice bilo ranjeno opaljeno. Nabio mu je cijev pištolja u obraz.

„Sjećam te se dok si još bio klinac. Ukočeni, razmaženi mali seronja. Ništa se nije promijenilo, ha? Ulazi u auto ili će te upucati ovdje u ovoj uličici. Metak među oči, a zatim ti ih iskopati i staviti ih u te tvoje uši. Ulazi prije nego što poludim!”

U tom je trenu pokazao Maggioneu skalpel.

„Ulazi prije negoli ga upotrijebim.”

POGLAVLJE 100

SULLIVAN JE VOZIO MAFIJAŠKOG šefa poznatim brooklynškim ulicama - Avenijom New Utrecht, Osamdeset šestom ulicom — i to u donovu osobnom automobilu, uživajući u svakoj sekundi tog posla.

„Ah, povratak u prošlost.” Putem je komentirao sve oko sebe. „Tko je rekao da se ne možeš vratiti u rodni kraj? Znaš li tko je to rekao? Jesi li u životu pročitao ijednu knjigu? Trebao si. Sad ti je prekasno.”

Parkirao je kod Dunkin Donutsa na Osamdeset šestoj i prebacio Maggionea u unajmljeni Ford Taurus, koji je bio totalno sranje, ali će barem ostati nezamijećen na ulici. Stavio je Maggioneu lisičine. One čvrste, policijske.

„Što to misliš napraviti?” zarežao je Maggione kad su mu se lisičine urezale u kožu. Sullivanu nije bilo jasno na što je Maggione mislio, na zamjenu automobila, bombu, sljedećih pola sata? Što?

„Ti si napao mene, sjećaš se? To si sve ovo započeo. E, pa ja sam tu da to dokrajčim. Trebao sam ovo napraviti dok smo još bili klinici.”

Don se zajapurio i na tren se činilo kao da će ga u automobilu smlaviti srčani udar. „Ti si lud! Ti si totalni luđak!” vrištao je dok su odlazili s parkirališta.

Sullivan je zamalo stao nasred ceste. Čuje li on to dobro? Ovaj mali viče na njega kao da mu je na platnoj listi?

„Hej, pa neću se ja s tobom prepirati o svojem mentalnom zdravlju. Ja sam profesionalni ubojica, dakle, logično je da sam malčice lud. I trebao bih biti lud, zar ne? Dosad sam ubio pedeset osmero ljudi.”

„Ti sjeckaš ljude na komadiće”, rekao je Maggione. „Nepouzdan si, luđak. Ubio si mojeg prijatelja. Sjećaš li se toga?”

„Uvijek svoje obveze rješavam na vrijeme. Možda je moj rad za nečiji ukus malo prenapadan. Ali ne zaboravi sjeckanje ljudi na komadiće.”

„O čemu ti, dovraga, pričaš? Nisi toliko lud. Nitko nije toliko lud.”

Bilo je sjajno gledati Maggioneov um na djelu, odnosno kako ne uspijeva shvatiti što je posrijedi. Ipak, i don je bio hladnokrvni ubojica, pa je morao pripaziti. Odsad nadalje bez pogrešaka.

„Samo da ti bude jasno”, rekao je Michael Sullivan, „idemo prema doku na rijeci Hudson. Dobro poznajem taj dok. Kad dođemo ondje, malo ćemo se fotografirati, Te će fotke dobiti tvoji prijatelji mafijaši.

Poslat ću im upozorenje i nadam se da će ga shvatiti ozbiljno i ostaviti mene i moju obitelj na miru.”

Sullivan je stavio kažiprst na usne. „Sada šuti”, rekao je. „Gotovo mi te je malo žao, a ne želim osjećati samilost.”

„Baš me briga kako se ti osjećaš, aaaaah”, jauknuo je Maggione kad mu je Sullivan zabio nož-skakavac u trbuh, skroz do drška, a onda ga polagano izvukao van.

„Za početak”, dodao je čudnim šapatom. „Tek se zagrijavam.” Zatim se Mesar blago naklonio. „Ja stvarno jesam toliko lud.”

POGLAVLJE 101

SAMPSON I JA VRATILI smo se u njegov automobil i čekali da se Mesar vrati kući u Montauk. Počeli smo brojati minute. Prije ili poslije morao se vratiti, samo što se to još nije dogodilo, a Sampson i ja bili smo umorni, promrzli i, iskreno rečeno, pomalo razočarani.

Oko sedam i trideset pojavio se dostavljač pizze. Ali ne i Sullivan, ne Mesar, ne olakšanje na vidiku, pa čak ni pizza za nas.

„Pokreni neku temu”, rekao je Sampson. „Da nam odvrati misli od hrane. I hladnoće.”

„Ponovno razmišljam o Mariji dok se ovdje smrzavam”, rekao sam promatrajući dugokosog dostavljača kako odlazi. Na pamet mi je palo da ga Sullivan možda koristi da supruzi prenese poruku. Je li se to upravo dogodilo? Ako i jest, nismo mogli poduzeti ništa u vezi s tim. Ali je li se to upravo dogodilo?

„To me nimalo ne iznenađuje, srčeke”, odvratio je Sampson.

„Događaji posljednjih nekoliko mjeseci dozvali su prošlost u meni. Mislio sam da sam dovoljno žalovao. Ali možda i nisam. Psihić misli da nisam.”

„Tada si imao dvoje male djece o kojima si se morao brinuti. Možda si bio prezaposlen za bi odžalovao kako treba. Sjećam se da sam te katkad navečer znao posjećivati. Činilo se kao da uopće ne spavaš. Ili si radio na nekom slučaju ubojstva ili si igrao ulogu oca. Sjećaš se onog tika?”

„Joj, da, gotovo sam zaboravio na to.”

Neko vrijeme nakon Marijine smrti imao sam zastrašujući tik. Neurolog u bolnici Johns Hopkins rekao mi je da može nestati sutradan ili potrajati godinama. Trajao je nešto dulje od dva tjedna, a znao mi je i pomoći na poslu. Osumnjičeni koje sam ispitivao umirali su od straha.

„Tada si tako žarko želio uhvatiti Marijina ubojicu. A zatim si postao opsjednut slučajevima ubojstva. I upravo u tom razdoblju postao si sjajan detektiv. Barem ja tako mislim. Postao si usredotočen. Tako si postao Ubojica zmajeva.”

Osjećao sam se kao da sam u ispovjedaonici, a John Sampson je svećenik. Ništa novo.

„Nisam želio neprestano misliti na nju, pa sam se bacio na nešto drugo. Klince, posao.”

„Dakle, Alex, jesi li dovoljno žalovao? Ovaj put? Je li sada gotovo? Nazire li se kraj?”

„Iskreno? Ne znam, John. Upravo to pokušavam shvatiti.”

„Što ako ni ovaj put ne ulovimo Sullivana? Što ako nam izmakne iz ruku? Što ako već jest?”

„Mislim da ću se svejedno bolje osjećati u vezi s Marijom. Već je dugo nema.” Zastao sam i udahnuo. „Mislim da nisam ja kriv. Nisam mogao napraviti ništa drugačije kad je ustrijeljena.”

„Ah”, rekao je Sampson.

„Ah”, ponovio sam.

„Ali nisi sasvim siguran, je li tako? I dalje nisi uvjeren u to.”

„Ne sto posto.” Nasmijao sam se. „Možda ću biti ako ga večeras ulovimo. Ako mu prospem mozak. Onda ćemo biti kvit.”

„Zato smo ovdje, mileni? Da mu propucamo mozak?”

U tom trenu netko je pokucao na prozorsko staklo i ja sam smjesta posegnuo za pištoljem.

POGLAVLJE 102

„ŠTO, DOVRAGA, ON RADI ovdje?” zakreštao je Sampson.

Pokraj automobila, s moje je strane stajao je Tony Mullino glavom i bradom. Kojeg je vruga on radio ovdje u Montauku?

Polako sam otvorio prozor nadajući se objašnjenju, odgovoru, možda gomili pitanja.

„Mogao sam biti Sully”, rekao je nagnuvši glavu u stranu. „Da sam ja Sully, obojica biste već bili mrtvi.”

„Ne, ti bi bio mrtav”, uključio se Sampson. Lagano se nasmiješio Mullinu i pokazao mu svoj Glock. „Vidio sam te kako nam prilaziš još prije dvije minute. Baš kao i Alex.”

Nisam, ali bilo je ugodno znati da mi Sampson još uvijek čuva leđa, da mi netko čuva leđa jer sam počeo gubiti koncentraciju, a to te može ubiti.

Mullino je trljao dlanove jedan o drugi. „Večeras je prava ledara.” Pričekao je, a onda ponovio. „Rekao sam da je hladno kao u zamrzivaču.”

„Uskači”, pozvao sam ga. „Upadaj unutra.”

„Obećavaš da nam nećeš pucati u leđa?” dodao je Sampson. Mullino je podignuo obje ruke u zrak, pomalo zbunjen ili možda uzrujan. Katkad ga je bilo teško pročitati. „Hej, dečki, pa nisam ni naoružan. Nikad u cijelome životu nisam pucao iz pištolja.”

„Možda bi trebao, s obzirom na to kakve prijatelje imaš”, rekao je Sampson. „Razmisli malo o tome, stari.”

„O. K., stari”, odvratio je Mullino uz zloban smiješak, koji me podsjetio na to s kim imamo posla.

Otvorio je vrata i kliznuo na stražnje sjedište. Pitanje je još visjelo u zraku: zašto se pojavio ovdje i što želi?

„Neće doći?” izustio sam čim je zatvorio vrata. „Jesam li u pravu?”

„Ne, neće doći”, rekao je Mullino. „Nikad nije ni trebao doći.”

„Upozorio si ga?” upitao sam. Promatrao sam Mullina u retrovizorskom staklu. Oči su mu se suzile. Bio je iznimno nervozan, bilo mu je neugodno, nešto nije bilo u redu.

„Nije bilo potrebe da ga upozorim. Sully je samodovoljan, zna se brinuti o sebi.” Stišao se, a glas mu se pretvorio u šapat. „Kladim se da je”, rekao sam.

„Dakle, Anthony, što se dogodilo?” pitao je Sampson. „Gdje ti je prijatelj? Što radiš ovdje?”

Mullinov glas kao da je dolazio iz velike daljine. Nisam čuo što je rekao.

Nije ni Sampson. „Malo glasnije”, okrenuo se i rekao. „Jasno? Vidiš kako je lako? Moraš govoriti malo glasnije.”

„Večeras je ubio Johna Maggionea”, rekao je Mullino. „Oteo ga je i unakazio. To se već dugo spremalo.”

U automobilu je zavladao potpuna tišina. Mislim da me nijednom drugom izjavom nije mogao više zaprepastiti. I prije sam imao dojam da nam je netko smjestio patku. Bio sam u pravu. „Kako si doznao za to?” konačno sam pitao.

„Živim u toj četvrti. Brooklyn je u određenom pogledu kao mali gradić. Oduvijek je bilo tako. Osim toga, Sully me nazvao kad ga je riješio. Želio se pohvaliti.”

Sampson se okrenuo prema njemu. „Znači, Sullivan ne dolazi ovamo po obitelj. Nije li zabrinut za njih?”

I dalje sam promatrao Mullina u retrovizoru. Znao sam što će sljedeće reći.

„Ovo nije njegova obitelj”, rekao je. „I ne zna tko su ti ljudi.”

„Tko je onda u kući?”

„Nemam pojma. Statisti. Obitelj koja izgleda poput Sullyjeve.”

„Ti radiš za njega?” pitao je Sampson.

„Ne. Ali on mi je dobar prijatelj. Ja sam bio taj koji se u školi bojao da će mu netko upropastiti lijepo lice, ne on. Sully me uvijek čuvao. Zato sam mu pomogao. I ponovio bih to. K vragu, pa pomogao sam mu ubiti i njegova ludog starog.”

„Zašto si došao ovdje?” pitao sam ga.

„To je lako pitanje. On me je zamolio.”

„Zašto?” pitao sam.

„To ćete morati njega pitati. Možda zato što se voli nakloniti nakon dobro obavljenog posla. To mu je potpis, znate. Blagi naklon. To ne želite doživjeti.”

„Ja već jesam”, rekao sam mu.

Mullino je otvorio vrata automobila, kimnuo nam i nestao u noći.

Baš kao i Mesar, u to sam bio siguran.

POGLAVLJE 103

KAKO IDE ONA STARA poslovice, nova poslovice, što god to bilo - život je ono što se događa dok ti radiš druge planove?

Iste sam večeri krenuo natrag u Washington. Želio sam vidjeti djecu i Nanu, a i sljedećeg dana imao sam zakazane sastanke s pacijentima koji su ovisili o meni. Nana mi je uvijek govorila kako je za mene važno da pomažem drugima, to je nazivala mojim prokletstvom. Vjerojatno je bila u pravu.

Jasno sam si mogao predočiti lice Michaela Sullivana i njegov blagi naklon. Ubijalo me saznanje da je još na slobodi. Prema dojavama FBI-a, mafija je ucijenila njegovu glavu na milijun dolara uz dodatni milijun za njegovu obitelj. I dalje sam sumnjao da je doušnik FBI-a ili policije i da mu ili jedna ili druga institucija pomaže, da ga štiti. No nisam bio siguran u to, a vjerojatno nikad i neću.

Nekoliko dana nakon što nam je Sullivan promaknuo kroz prste, uvečer sam sjedio na trijemu i na glasoviru svirao rock and roll stvari Jannie i Damonu. Svirao sam sve do deset sati. A onda sam s djecom porazgovarao o njihovoj majci. Bilo je vrijeme za to.

POGLAVLJE 104

NIJE MI BILO JASNO ZAŠTO mi se najednom pojavila potreba da im ispričam što se dogodilo Mariji, ali želio sam da djeca čuju istinu o tome.

Možda sam želio nekako okončati cijelu tu priču, zaokružiti je za njihovo dobro. Nikada im nisam lagao o Mariji, ali nešto sam zadržao za sebe i... Ne, slagao sam im o jednoj stvari. Damonu i Jannie rekao sam da nisam bio s Marijom kad je pogođena, ali da sam stigao u bolnicu prije nego što je umrla i da smo razmijenili nekoliko posljednjih riječi. Razlog zbog kojega im nisam htio ispričati pojedinosti jest taj što ih ni sam nikada nisam uspio izbaciti iz glave: zvuk pucnjeva koji su pogodili Mariju, kako je glasno udahnula čim je ustrijeljena, kako mi je pala iz naručja na pločnik. Zatim nezaboravan prizor krvi na Marijinim prsima i moje shvaćanje da će umrijeti. I deset godina poslije svega sam se sjećao grozomorno jasno.

„U posljednje vrijeme često razmišljam o mami”, rekao sam im te večeri na trijemu. „Mnogo razmišljam o njoj. Ali vi to vjerojatno jako dobro znate.”

Djeca su se okupila oko mene, pretpostavivši da ovo nije jedan od naših uobičajenih razgovora. „Bila je posebna na toliko načina. Na toliko načina, Damone, Jannie. Oči su joj bile žive, pogled uvijek iskren. Znala je slušati. A to je osobina dobrih ljudi. Barem ja tako mislim. Obožavala se smijati i nasmijavati druge. Znala je reći: ‚Što bi odabrao da moraš birati između šalice pune veselja i šalice pune tuge?’ Ona je gotovo uvijek odabirala šalicu veselja.”

„Gotovo uvijek?” pitala je Jannie.

„Gotovo uvijek. Razmisli malo, Janelle. Ti si pametna djevojka. Odabrala je mene, nije li? Mogla je imati bilo kojeg momka, a odabrala je ovog slabića, ovog mračnjaka.”

Janelle i Damon su se nasmiješili, a zatim je Damon upitao: „Ovo nam govoriš jer se ponovno pojavio njezin ubojica? Zato sada pričamo o mami?”

„Djelomično i zbog toga. Ali u posljednje sam vrijeme shvatio da imam nekog nedovršenog posla s njom. I s vama. Zato razgovaramo, O. K.?”

Damon i Janelle slušali su u tišini, a ja sam dugo govorio. Na kraju sam i zajecao. Mislim da je to prvi put da sam im dopustio da me vide kako plačem zbog Marije. „Tako sam je volio, volio sam vašu mamu kao da je bila fizički dio mene samoga. Mislim da je i dalje volim. Znam da je volim.”

„Zbog nas?” pitao je Damon. „Mi smo djelomično krivi, zar ne?”

„Kako to misliš, ljubice? Ne shvaćam što mi želiš reći”, rekao sam Damonu.

„Mi te podsjećamo na nju, zar ne? Svakodnevno te podsjećamo na mamu: svakoga jutra kad vidiš nas, sjetiš se da nje nema. Nije li tako?”

Zatresao sam glavom. „Možda u tome ima trun istine. Ali podsjećate me na nju na dobar način, na najbolji način. Vjerujte mi kad vam to kažem. Samo u dobrom smislu.”

Pričekali su da nastavim. Nisu skidali pogled s mene, kao da bi im iznenada mogao pobjeći.

„Mnogo se promjena događa u našim životima”, rekao sam. „Sada imamo i Alija. Nana stari. Ja ponovno imam pacijente.”

„Voliš li to?” upitao je Damon. „Voliš li posao psihologa?”

„Volim. Zasad.”

»Zasad. Tipično za tebe”, rekla je Jannie.

Frknuo sam i nasmijao se, ali nisam izvlačio komplimente u vezi s time što je Jannie rekla. Nije da se protivim komplimentima, ali postoji vrijeme za sve, a ovo nije bio trenutak za komplimente. Sjetio sam se kako sam tijekom čitanja autobiografije Billa Clintona pomislio kako, dok je priznavao da je suprugi i kćeri nanio bol, kao da nije mogao odoljeti tome da traži oprost, čak i od čitatelja. Jednostavno nije mogao odoljeti, možda mu je potreba za ljubavlju bila tako jaka. A možda otud proizlaze njegova strast i empatija.

Zatim sam smogao hrabrosti te napravio ono najteže - ispričao sam Jannie i Damonu što se dogodilo Mariji. Ispričao sam im svoju istinu. Rekao sam im većinu pojedinosti o njezinu ubojstvu, da sam bio prisutan kad se ono dogodilo, da sam bio uz nju kad je umrla, da sam osjetio njezin posljednji dah na ovome svijetu, čuo njezine posljednje riječi.

Kad sam završio, kad više nisam mogao govoriti, Jannie je šapnula: „Gledaj rijeku kako teče, tata. Rijeka je istina.”

Tu sam mantru smislio za djecu kad su bila malena, a Marije nije bilo. Odveo bih ih do rijeke Anacostia ili Potomac i nagovorio ih da promatraju vodu i kažu: „Gledaj rijeku... Rijeka je istina.”

Ili barem najbliže što ćemo istini doći.

POGLAVLJE 105

U POSLJEDNJE VRIJEME osjećao sam se neobično emotivno, ranjivo, ali i živo.

Bilo je to i dobro i loše.

Svakoga sam jutra oko pola šest doručkovao s Nanom. Zatim sam trčao do ureda, presvukao se i prvog pacijenta primio već u pola sedam.

i Ponedjeljkom i četvrtkom prva mi je pacijentima bila Kim Stafford. Uvijek je teško zadržati osjećaje podalje od terapije, barem meni, no možda mi je nedostajalo prakse. Iako, smatrao sam kako su neki moji kolege preklinički, rezervirani i nepristupačni. Što da pacijent, ljudsko biće, zaključi na temelju toga? Ohy u redu je ako ostavljam dojam potpune nezainteresiranosti, ipak sam ja psihoterapeut. Ja sam radio na svoj način, katkad uz mnogo topline, osjećaja i suosjećanja prije negoli razumijevanja. Morao sam kršiti pravila raditi pomalo neuobičajeno. Primjer toga je tučnjava s Jasonom Stempleom u njegovoj postaji. To ja nazivam profesionalnim odnosom.

Do podneva sam imao pauzu pa sam se odlučio javiti Monnie Donnelley u Quanticu. Radila je na jednoj mojoj teoriji o Mesaru. Nisam je ni pozdravio kako treba, a već me prekinula. „Imam nešto za tebe, Alex. Mislim da će ti se svidjeti. Ionako je to tvoja ideja, tvoja teorija.”

Monnie mi je ispričala kako je upotrijebila moje bilješke i dobila neke informacije o Sullivanovoj supruzi od jednoga bivšeg mafijaša u programu zaštite svjedoka, koji sada živi u Myrtle Beachu u Kaliforniji.

„Pratila sam trag koji si uspostavio i bio si u pravu. Doveo me do tipa koji je bio na Sullivanovu vjenčanju, koje je bilo vrlo maleno, što je za očekivati. Njegov kompić iz Brooklyna za kojega si mi rekao, Anthony Mullino, također je bio ondje. Sullivan očito nije želio da mnogo ljudi zna bilo što o njegovu privatnom životu. Nije pozvao ni vlastitu majku, a otac mu je tada, kao što znaš, već bio mrtav.”

„Da, ubio ga je vlastiti sin s prijateljima. Što si doznala o Sullivanovoj supruzi?”

„Pa mnogo toga zanimljivoga i poprilično neočekivanoga. Podrijetlom je iz Colts Necka u New Jerseyju. Bila je učiteljica prije nego što je upoznala Sullivana. Što kažeš na to? Salvatore Pistelli, taj tip iz zaštite svjedoka, kaže da je bila vrlo slatka djevojka. Rekao je da je Sullivan tražio ženu koja će biti dobra majka. Dirljivo, ha, Alex? Naš ludi ubojica ima i slabu točku. Supruga mu se zove Caitlin, djevojačko prezime Haney. Obitelj joj još živi u Colts Necku.”

Istoga dana počelo je prisluškivanje kuće roditelja Caitlin Sullivan. Kao i kuće njezine sestre u Tims Riveru te brata, zubara u Ridgewoodu.

U meni se ponovno pobudila nada. Možda ćemo konačno zatvoriti ovaj slučaj i uhvatiti Mesara.

Možda ću ga ponovno sresti i lagano mu se nakloniti.

POGLAVLJE 106

MICHAEL SULLIVAN KORISTIO se imenom Michael Morrissey otkad se preselio u Massachusetts. Morrissey je bio neka propalica koju je ubio na samom početku karijere. Caitlin i dečki također su zadržali vlastita imena, ali i oni su se sada odazivali na prezime Morrissey. Napamet su naučili priču da su posljednjih nekoliko godina živjeli u Dublinu, gdje im je otac bio konzultant za nekoliko irskih tvrtki s poslovnim vezama u Americi.

Sada se bavio „savjetničkim poslovima” u Bostonu.

Ovaj posljednji dio bio je točan. Naime, Mesar je upravo dobio novi posao putem stare kontakt-osobe iz južnog Bostona. Posao, ubojstvo, naručeno umorstvo.

Tog je jutro u vrlo kulturnih devet sati otišao iz kuće pokraj rijeke. U novom je Lexusu skrenuo na autocestu. U prtljažniku je imao radni alat: pištolj, mesarsku pilu, pištolj za čavle.

Nije slušao glazbu tijekom prvog dijela putovanja. Draže mu je bilo prepustiti se uspomenama. U posljednje vrijeme često je razmišljao o svojim prvim ubojstvima: o ubojstvu oca, naravno, o nekoliko poslova koje je naručio stari Maggione, o katoličkom svećeniku Francisu X. Conleyju. Otac Frank X. godinama se zafrkavao s dječacima iz župe. Glasine o tome kružile su susjedstvom, priče prepune perverzних, odvratnih pojedinosti. Sullivan nije mogao vjerovati da roditelji te djece znaju što se događa i ništa ne poduzimaju u vezi s tim.

Kad mu je bilo devetnaest godina, već je bio radio za Maggionea. Jednoga dana spazio je tog svećenika u pristaništu, gdje je držao malenu ribarsku brodicu. Katkad bi sa sobom poveo nekog svojeg ministranta. Kao nagradu. Slatku poslasticu.

Tog proljetnog dana dobri se otac spustio u pristanište pripremiti brodić za prvo isplovljivanje te sezone. Radio je na mašini kad su na brod zakoračili Sullivan i Jimmy Šešir.

„Bok, oče Frankie”, rekao je Jimmy i zlokobno se nacerio. „Što kažete na to da se malo provozamo? Malo pecamo?”

Svećenik je zaškiljio prema dvojici mladih nevaljalaca i namrštio se kad ih je prepoznao. „Mislim da nećemo, dečki. Brodica još nije spremna za akciju.”

Šešir se na to glasno nasmijao i ponovio „Spremna za akciju - kužim na što misliš.”

Sullivan je napravio korak naprijed. „Brod je spreman, oče. Idemo na krstarenje. Znae tu pjesmu? Sea Cruise Frankieja Forda. E, pa idemo na krstarenje. Samo nas trojica.”

I tako su isplovili, nakon čega nitko nikada nije ni vidio ni čuo za oca Franka X. „Počivao u paklenom miru”, našalio se Jimmy Šešir na putu natrag.

Toga jutra dok se vozio prema najnovijoj žrtvi, Sullivan se sjetio te pjesme, sjetio se kako je taj bijednik, nazovisvećenik, preklinjao za milost, za život, a zatim za smrt prije nego što ga je izrezao na komadiće i pretvorio u hranu za morske pse. No najviše ga je zaokupljalo pitanje je li ubojstvom oca Franka učinio dobro djelo, je li to moguće brojiti pod dobra djela.

Može li on u svojem životu napraviti nešto dobro?

Ili je zao do srži?

POGLAVLJE 107

KONAČNO JE STIGAO U Stockbridge, na granici između Massachusettsa i New Yorka, te je zahvaljujući navigacijskom uređaju pronašao traženu kuću. Bio je spreman na najgore, bio je spreman ponovno se pretvoriti u Mesara, pošteno zaraditi plaću.

Dovraga s dobrim djelima i dobrim mislima, što je time uopće htio dokazati? Locirao je kuću, koja je odgovarala okolini i bila vrlo ukusno uređena. Nalazila se uz mirno jezerce usred šume javora, brestova i borova. Na prilazu je pokraj nekakve suvremene skulpture stajao Porsche Targa.

Mesaru je rečeno da se u kući nalazi četrdesetjednogodišnjakinja Melinda Steiner, ali da ona vozi crveni Mercedes kabriolet. Komu onda pripada ovaj crni Porsche?

Sullivan je parkirao u pokrajnjoj ulici iza borova šumarka pa dvadesetak minuta promatrao kuću. Primijetio je da su garažna vrata zatvorena. Možda je crveni kabriolet u garaži.

Dakle, još jedanput, tko je vlasnik crnog Porschea?

Pazivši da ostane skriven u gustom granju, izvadio je njemački dalekozor i prislonio ga na oči. Polako je pregledao istočne i južne prozore na kući, jedan po jedan.

Činilo se da u kuhinji nema nikoga, jer bio je mrak i nije bilo nikakvih kretnji.

Kao ni u dnevnoj sobi, koja također nije bila osvijetljena i bila je potpuno prazna.

Ali netko je sigurno bio u kući, zar ne?

Konačno ih je pronašao u spavaćoj sobi na drugom katu.

Ondje su bili Melinda ili Meli Steiner.

S nekim plavokosim tipom. Od četrdesetak godina. Vjerojatno vlasnikom onog Porschea.

Koliko samo pogrešaka, ne mogu ih ni izbrojiti, pomislio je. Gomila pogrešaka.

Shvatio je da će se njegova naknada od sedamdeset pet tisuća dolara udvostručiti, jer nikada nije ništa poklanjao, nema dva u jedan.

Mesar je krenuo prema kući, s pištoljem u jednoj ruci i kutijom za alat u drugoj. Imao je tako dobar osjećaj u vezi s ovim poslom, ovim

danom, ovim životom koji je čuvao samo za sebe.

POGLAVLJE 108

MALO TOGA U ŽIVOTU BOLJE je od osjećaja samopouzdanja i saznanja da si dobar u svojem poslu. Michael Sullivan razmišljao je o tome koliko ima istine u svemu tome dok se približavao kući.

Primijetio je koliko ima zemljišta oko kuće, tri ili četiri hektara šumaraka i polja skrivenih od pogleda. Iza je bilo i tenisko igralište sa zemljanim terenom. Ili Har-Tru podlogom, koju su tenisači u Marylandu obožavali.

No uglavnom je bio usredotočen na posao koji treba obaviti, na njegova dva dijela.

Ubiti Melindu Steiner i njezina ljubavnika, koji se sada spletom okolnosti našao na putu.

Nemoj da tebe ubiju.

Bez pogrešaka.

Polako je otvorio drvena ulazna vrata, koja nisu bila zaključana. Pa, da, ljudi na selu ne zaključavaju vrata. Pogreška. Bio je uvjeren kako ni na katu neće naići na značajniji otpor.

Ipak, nikad ne znaš, nemoj mi se sad bahatiti, obavi sve što treba, Mikey.

Prisjetio se fijaska u Veneciji, svega što se ondje dogodilo. Kakav nered, kako ga je obilježilo za sva vremena. Mafija ga sada posvuda traži i jednoga dana zacijelo će ga naći.

Zašto ne danas? Zašto ne ovdje?

Kontakt-osoba za ovaj posao bio mu je stari prijatelj, ali mafija je vrlo lako mogla utjecati na njega. I smjestiti Mesaru.

No nije imao takav osjećaj.

Ne danas.

Ulazna vrata nisu bila zaključana. Mafija bi zaključala vrata, osobito da je ovo zamka za koju žele da bude uvjerljiva.

Par koji je uočio u spavaćoj sobi izgledao je potpuno prirodno, u žaru trenutka, a on nije vjerovao da itko, osim možda njega samoga, može postaviti tako dobru stupicu. Ti su se gore na katu ševili kao ljudi, u to nije posumnjao ni na trenutak.

Dok se penjao stubištem, čuo je zvukove putenog zadovoljstva. Dopirali su skroz do njega. Škripanje opruga, udarci kreveta o zid.

Naravno, mogla bi to biti i snimka.

Ali Mesar nije imao dvojbi, a instinkti su mu obično bili vrlo, vrlo točni. Zasad su ga održali na životu, a zahvaljujući njima mnogi su drugi bili mrtvi.

POGLAVLJE 109

KAD SE POPEO NA KAT, srce mu je mnogo brže lupalo, a dahtaji i ostali raznorazni zvukovi putenog užitka postali su glasniji, pa se nehotice osmjehnuo.

Neobična pomisao. Prisjetio se prizora iz filma Stranputica na koji je umro od smijeha. Niži tip, koji je u biti pijanac, pokušava vratiti lisnicu svojeg prijatelja, isto tako gubitnika, a da bi to učinio, mora se uvući u spavaću sobu u kojoj se dvoje debeljuca praše kao ludi. Sjajan prizor, urnebesno smiješan i potpuno neočekivan. Kao što će biti i ovaj. Barem za njega.

Provirio je u spavaću sobu i pomislio: Iznenađenje, oboje ste mrtvi.

I muškarac i žena bili su u poprilično dobroj formi. Lijepo, atletski građeni, s čvrstim guzama. Izgledali su seksi zajedno. Smiješili su se jedno drugome.

Izgledali su kao da se jedno drugome sviđaju, zbog čega su sigurno uživali u ovome. Možda su bili i zaljubljeni. Bilo je neupitno da uživaju u seksu, koji je bio dobra tjelovježba za njih dvoje. Plavokosi muškarac snažno se zabijao u Melindu, a njoj se to, čini se, sviđalo. Uzbudio se promatrajući ih. Melinda je na nogama imala bijele dokoljenke, a to se Sullivanu strašno dopalo. Je li ih nosila zbog sebe ili zbog njega, pitao se.

Nakon što ih je minutu ili dvije promatrao, pročistio je grlo. Khm, khm. Mir u jebačnici.

Naglo su se razdvojili, što nije bilo nimalo lako imajući na umu da su tek nekoliko milisekundi prije toga bili potpuno isprepleteni.

„Opa, vas dvoje!” rekao je i ugodno se osmjehnuo kao da je znanstvenik koji proučava bračne prijevare ili tako nešto. „Baš ste se uživjeli. Impresioniran sam.”

Zapravo su mu se oboje donekle svidjeli, osobito ta Mel. Sjajno je izgledala za svoje godine, u to nema sumnje. Lijepo tijelo, lijepo lice - slatko lice, pomislio je.

Čak mu se svidjelo i to što se nije pokrila, što je gledala ravno u njega kao da misli: Što ti radiš ovdje? Ovo je moja kuća, moj ljubavnik i ništa od toga te se ne tiče. Gubi se!

„Ti si Melinda Steiner, je li tako?” upitao je uperivši pištolj u nju, ali ne prijeteće. Nema smisla prijetiti i uplašiti ih više nego što je

potrebno. Nije imao ništa osobno protiv njih dvoje. Nisu bili mafijaši, nisu predstavljali opasnost ni njemu ni njegovoj Obitelji.

„Da. Ja sam Melinda Steiner. A tko si ti? Što želiš?”

Bila je borbena, ali ne i bezobrazna. Dovraga, pa ovo je bila njezina kuća i imala je pravo znati što on ondje radi.

Hitro je zakoračio u sobu i - Bum!

Bum!

Ustrijelio je plavokosog muškarca u grlo i čelo. Ovaj se smjesta srušio na sag u indijskom stilu. Toliko o održavanju dobre forme radi duljeg života.

Melinda je objema rukama prekrila usta i glasno uzdahnula. „O, moj Bože.” Ali nije vrisnula, što znači da je ovo bio samo seks. Sevili su se, ali nisu bili zaljubljeni, ni izbliza. Sada kad ju je promatrao u tom novom svjetlu, činilo mu se da joj se taj plavokosi ljepotan i nije previše sviđao.

„Bravo, Melinda. Brzo razmišljaš. Ništa nije osjetio. Obećavam da neće boljeti.”

„On je bio moj arhitekt”, rekla je i brzo dodala. „Ne znam zašto sam ti to rekla.”

„Samo si malčice nervozna. Tko ne bi bio? Vjerojatno si dosad već shvatila kako sam ovdje da bih ubio tebe, a ne tvojega pokojnog ljubavnika.”

Stajao je na metar udaljenosti od te žene, s pištoljem uperenim prema njezinu srcu. Činila se kao da kontrolira emocije, što ga se snažno dojmilo. Njegov tip žene. Možda bi ona trebala biti šefica mafije. Možda će je predložiti za taj posao.

Jako mu se sviđela. Najednom je pomislio kako mu se njezin suprug baš i nije sviđao. Sjeo je na krevet, s pištoljem i dalje uperenim u nju, točnije u njezinu lijevu sisu.

„Mel, ovako ćemo. Tvoj me suprug poslao ovamo da te ubijem. Platio mi je sedamdeset pet tisuća dolara”, rekao je. „Ja sada improviziram, ali pitat ću te imaš li novca? Možda se možemo nešto dogovoriti. Što kažeš?”

„Može”, odgovorila je. „Pristajem.” I to je bilo to.

Sve su se dogovorili samo nekoliko minuta poslije, a njegova se naknada učetverostručila. Na ovom svijetu ima toliko luđaka, nije nikakvo čudo što su Očajne kućanice toliko popularne, pomislio je.

POGLAVLJE 110

SAMPSON I JA VEĆ NEKOLIKO godina nismo bili u Massachusettsu, sve od potjere za ludim ubojicom poznatim pod pseudonimom „Gospodin Smith”, odnosno tijekom suradnje na slučaju kodnog naziva „Miš i mačka”. Gospodin Smith bio je najprepredeniji od svih psihopata koje smo dotad pokušali uloviti. Zamalo me ubio. Dakle, nisu nas preplavila lijepa sjećanja dok smo se Sampsonovim automobilom vozili prema Berkshiresu iz smjera Washingtona.

Usput smo zastali i počastili se nevjerojatnom večerom i genijalnim pošalicama u restoranu Red Hat u vlasništvu mojega rođaka Jimmyja Parkera u Irvingtonu u New Yorku. Ne-vje-ro-ja-tna večera. Ostatak puta bio je strogo poslovan, iako smo na njega pošli sami, bez ikakve potpore. I dalje nisam bio siguran što napraviti ako pronađem Mesara. Ako ga pronađemo, ako već nije pobjegao.

Putem smo slušali stare albume Lauryn Hill i Erykah Badu. Nismo previše raspravljali o Michaelu Sullivanu sve dok nismo prešli u Massachusetts.

„Što mi to radimo ovdje, Johnne?” konačno sam probio led. „Lovimo zločinca, kao i uvijek”, odgovorio je. „Ništa se nije promijenilo, nije li tako? Tip je ubojica, silovatelj. Ti su Ubojica zmajeva. Ja samo uživam u vožnji.”

„Samo ti i ja, ha? Bez poziva lokalnoj policiji? Bez FBI-a? Svjestan si da smo upravo prešli međudržavnu granicu.”

Sampson je kimnuo. „Ovaj je put osobno. Jesam li u krivu? Plus, on zaslužuje smrt, ako do toga dođe, a moglo bi. Vjerojatno hoće.”

„Naravno da je osobno. Nikada nije bilo ovako osobno. Ovo se već dugo kuha. Mora završiti. Ali — ”

„Nema ali, Alex. Moramo ga zaustaviti.”

Sljedećih nekoliko kilometara prošlo je u tišini. No morao sam ovo još jedanput raspraviti sa Sampsonom. Morali-smo postaviti neka pravila ponašanja.

„Ja ga ne namjeravam ubiti, ako ga uopće pronađemo ondje. Nisam osvetnik, znaš to, Johnne.”

„Znam”, potvrdio je Sampson. „Znam ja dobro tko si ti, Alex. Ako itko zna, onda sam to ja. Vidjet ćemo kako će se sve odigrati. Možda

uopće nije ondje.”

U gradić Florida u Massachusettsu stigli smo oko dva sata poslijepodne i pošli ravno do kuće u kojoj ćemo, nadali smo se, jednom zauvijek pronaći Michaela Sullivana. Osjećao sam da napetost u meni raste. Trebalo nam je još pola sata da nađemo kuću izgrađenu u podnožju planine s pogledom na rijeku. Izdaleka se doimalo kao da u njoj nema nikoga. Je li netko ponovno dojavio Sullivanu da dolazimo?

Ako jest, tko bi to mogao biti? FBI? Je li on doista u programu zaštite svjedoka? Čuva li mu FBI leđa? Jesu li mu iz FBI-a javili da stižemo po njega?

Odvezli smo se u gradsko središte i ručali u Denny su. Nismo razgovarali uz jaja i krumpiriće, što je bilo neobično za nas dvojicu.

„Sve u redu?” konačno me upitao kad je stigla kava.

„Bit će bolje ako ga uhvatimo. Ovo mora završiti. U pravu si.”

„Hajdemo onda.”

Vratili smo se do kuće. Nešto nakon sedamnaest sati karavan je skrenuo na prilaz i zaustavio se tik do trijema. Je li to on? Napokon, Mesar? Sa stražnjeg su sjedišta iskočila tri dječaka, a s vozačkog mjesta izvukla se lijepa žena tamne kose. Bilo je očito da se dobro slaže s dječacima. Malo su se poigrali na tratini, a zatim zajedno umarširali u kuću.

Uza se sam imao fotografiju Caitlin Sullivan, ali nisam je ni pogledao. „To je sto posto ona”, rekao sam Sampsonu. „Ovaj se put nalazimo na pravom mjestu. To su sinovi Caitlin i Mesara.”

„Uočićete nas ostanemo li ovdje”, rekao je Sampson. „Nije ovo neka serija o policajcima, niti je on dupeglavac koji samo čeka da ga ulovimo.”

„Da, i računam na to”, odvratio sam.

P OGLAVLJE 111

MICHAEL SULLIVAN NIJE bio ni blizu svojega doma u zapadnom Massachusettsu. U devetnaest i trideset te večeri ulazio je u kuću s deset spavaćih soba u Wellesleyju, bogatom predgrađu Bostona.

Hodao je nekoliko koraka iza Melinde Steiner, koja je imala duge noge i slatku malu guzu. I znala je to. Također je istodobno bila svjesna svih prednosti suptilnosti, odnosno lagano provokativnog njihanja kukovima.

U jednoj od prostorija uz široki hodnik bilo je upaljeno svjetlo. Hodnik je imao tri goleme svjetiljke, vjerojatno zahvaljujući Melindi i njezinu dekorateru.

„Dragi, stigla sam!” zazvala je Melinda i glasno spustila putnu torbu na ulaštenu pod.

Ni prizvuka ičega sumnjivoga u njezinu glasu. Nikakve uzbune ni upozorenja, nikakve napetosti, samo bračna prisnost.

Vraški je dobra u ovome, pomislio je Sullivan. Drago mi je što nisam njezin muž.

Iz prostorije u kojoj je bio upaljen televizor nije se začuo nikakav odgovor. Ni najmanji zvuk.

„Dragi?” ponovno je zazvala. „Jesi li tu? Dragi? Došla sam kući, Jerry!”

To bi i te kako trebalo iznenaditi kurvina sina. Dragi, stigla sam! Dragi, još sam živa!

Na do vratku se konačno pojavio muškarac umorna izgleda, u zgužvanom gornjem dijelu pidžame, boksericama i plavim japankama.

Bogme je i on poprilično dobar glumac. Kao da je sve u najboljem redu.

Sve do trenutka kada je ugledao Mesara kako ide ukorak s njegovom suprugom, koju je upravo pokušao ubiti u zajedničkoj ladanjskoj kući.

„Bok! Tko je ovo, Mel? Što se događa?” pitao je Jerry kad je spazio Sullivana u hodniku.

Mesar je već izvukao pištolj i uperio ga u napola odjevenog tipa, točnije u njegova muda, ali onda ga je preusmjerio prema srcu, ako

ga taj lukavi gad uopće ima. Ubiti vlastitu ženu? Kakav hladnokrvni gad moraš biti?!

„Promjena plana”, oglasio se Sullivan. „Što da ti kažem? Dogodi se.”

Suprug, Jerry, podignuo je ruke iznad glave a da to nitko od njega nije zatražio. Razbudio se u tren oka.

„O čemu govoriš? Mel, što je ovo? Zašto je ovaj čovjek u našoj kući? Dovraga, tko je on?”

Klasična priča i fenomenalna izvedba.

Sada je bio red na Melindi, a ona je odlučila odgovoriti vikom.

„To je čovjek koji me trebao ubiti, Jerry! Naručio si moje ubojstvo, ti bijednice, smeće jedno! Kud si potpuno beskoristan, tud si i kukavica! I zato sam mu platila više da ubije tebe. To se ovdje događa, dragi moj. Znaš, on ti je plaćeni ubojica”, rekla je i nasmijala se vlastitoj šali.

Nitko se drugi nije nasmijao, ni Jerry, ni Sullivan. Bila je smiješna ta šala, ali ne za nasmijati se naglas. Možda je to krivo rekla, malčice pregrubo, s tek trunom viška istine.

Muš je najednom uskočio natrag u sobu i pokušao zatvoriti vrata, ali nije ni dobio priliku.

Mesar je bio brz te je između vrata i dovratka postavio stopalo zaštićeno radnom čizmom. Ramenom je pogurao vrata i odbacio Jerryja u sobu.

Njegov početni poslodavac — Jerry - bio je visok poslovni čovjek, pomalo proćelav, s ispučenim trbuhom. Jazbina je smrdjela po njegovu tjelesnom mirisu i cigari koja se dimila u pepeljari pokraj dvosjeda. Na sagu su ležale dvije loptice i palica za golf. Svima omiljen, ovaj muškarac koji je naručio ubojstvo vlastite supruge i sada je mirno vježbao golf-udarac.

„Platit ću ti više od nje!” zakreštao je Jerry. „Koliko god ti je kučka platila, ja ću ti dati dvostruko više! Kunem ti se. Novac je spreman. Tvoj je.”

Opa, ovo postaje sve bolje i bolje, pomislio je Sullivan. Igre poput Rizika upravo su dobile potpuno novo značenje.

„Ti smeće od čovjeka!” prosiktala je s vrata Melinda na svojeg muža. Potrčala je prema njemu i odalamila ga nogom u jaja.

Sullivanu se ona i dalje sviđala, mislio je da je u mnogočemu sjajna, ali ne tako sjajna u svim stvarima.

Ponovno je pogledao njezina supruga. Pa zatim Melindu. Zanimljiv par, bez dvojbe.

„Slažem se s Melindom”, rekao je Mesar. „Ali Jerry je na dobrom tragu, Mel. Što kažete na aukciju? Ha? Porazgovarajmo o ovome kao odrasli ljudi. Bez udaranja i vrijeđanja.”

POGLAVLJE 112

DVA SATA POSLIJE aukcija je dovršena, a Michael Sullivan vozio se autocestom u svom Lexusu. Automobil se lijepo kretao pa je vožnja prošla glatko poput bebine guze, ili se taj dojam mogao pripisati njegovu dobrom raspoloženju.

Morao je srediti još nekoliko detalja, ali posao je obavljen. Aukcijom je izvukao tristo pedeset tisuća već prebačenih na račun u švicarskoj banci. Iskreno govoreći, već dugo nije bio ovako financijski siguran, iako je ovime vjerojatno zauvijek upropastio odnose s kontakt-osobom iz Bostona. Usto, možda će se opet morati preseliti. A možda je sada pravo vrijeme da prekine sve veze i otputuje sam. U posljednje je vrijeme često razmišljao o tome.

Bilo je to vrijedno toga, tristo pedeset tisuća za jednodnevni posao. Jerry Steiner vodio je u nadmetanju, ali usprkos tomu koknuo je glupoga, odvratnog gada. Melinda je pak bila sasvim druga priča. Sviđala mu se i nije joj želio nauditi. No nije imao izbora. Što je trebao, ostaviti je na životu da se nekome izblebeće? Stoga se odlučio na bezbolan potez - metak u Melin potiljak. Nekoliko je puta fotografirao njezino lijepo lice za svoju dragu zbirku.

Kada je skrenuo u mjesto, pjevušio je Wild Horses, baladu Rolling Stonesa koju je oduvijek volio. Njegova kuća stajala je na proplanku, točno tamo gdje ju je i ostavio.

I— što je dovraga ovo?

Pogreška?

Ali čija pogreška?

Na sljedećem zavoj ugasio je svjetla. Polako je zašao u slijepu ulicu iz koje se pružao bolji pogled na kuću i okućnicu.

Joj, u posljednje vrijeme stvarno nije mogao predahnuti ni trena. Nije uspijevaao pobjeći od prošlosti, bez obzira na to koliko daleko otišao.

Smjesta ih je uočio u tamnoplavom automobilu marke Dodge usmjerenome prema kući. Koliko je vidio, u njemu su sjedila dvojica muškaraca. Čekali su njega, nema sumnje u to.

Pogreška.

Njihova!

Ali tko su ti tipovi koje će sada morati ubiti?

P OGLAVLJE 113

TO I NIJE BILO TAKO VAŽNO. Bili su mrtvi ljudi, i to ni zbog čeg drugoga nego zato što su se zajebali. Mrtvaci mu, dakle, promatraju kuću. Došli su ubiti njega i cijelu njegovu obitelj.

Sullivan je u prtljažniku uvijek držao spremnu pušku Winchester, očišćenu, nauljenu i spremnu za akciju. Otvorio je prtljažnik i izvadio je te je napunio metcima.

Nije bio vješt kao pravi snajperist, ali- ciljanje kroz prepreke poput grmlja išlo mu je od ruke.

Smjestio se u šumarku između dvaju visokih zimzelenih grmova koji su mu pružili dodatni zaklon. Na brzinu je pogledao što se vidi kroz noćni nišan. Ovaj je nišan trenutačno određivao metu, a to je volio. Zapravo, Jimmy Šešir naučio ga je ciljati na daljinu. Naime, Jimmy je prije nečasnog otpusta iz vojske prošao trening u Fort Braggu u Sjevernoj Karolini.

Nanišanio je vozačev potiljak i lagano prstom prešao preko okidača. Ovo će biti jednostavno, nikakav problem za njega.

Zatim se prebacio na potiljak muškarca na suvozačkom sjedalu. Tko god bili ovi tipovi, više se neće ubrajati među žive.

Čim dovrši, morat će pokupiti obitelj i zbrisati odavde. Ponovno prekinuti sve veze s prošlosti. Jer to bi bila pogreška, zar ne? Ostati u kontaktu s nekim iz davne prošlosti. Možda Caklinom Obitelji iz New Jerseyja? Vjerojatno im prisluškuju telefone. Sto posto se dogodilo tako nešto.

Pogreška, pogreška, pogreška.

A Caitlin će samo nastaviti griješiti, nije li tako? Sto znači da će se i nje morati riješiti. Nije želio previše razmišljati o tome, ali i Caitlin su odbrojani dani. Osim ako ne pobjegne sam.

Koliko odluka! A vremena nema.

Ponovno je nanišanio vozačev potiljak. Bio je spreman na dva pucnja nakon kojih će oba muškarca u tom automobilu biti mrtva. Samo što to još nisu znali.

Polako je izdahnuo sve dok mu se tijelo nije potpuno smirilo. Sada je spreman.

Osjetio je kucanje vlastitog srca, polagano, mirno, samouvjereno; polagano, mirno, samouvjereno.

Povukao je okidač i začuo oštar, zadovoljavajući prasak u noćnoj tišini.

Samo tren poslije povukao je okidač i drugi put.

A zatim i treći i četvrti put.

To bi trebalo biti dosta.

Ubijanje je gotovo. Sada se mora smjesta izgubiti odavde. S Caitlin i dečkima ili bez njih.

No prvo je morao provjeriti koga je to upravo ubio, možda fotografirati pokojnike.

POGLAVLJE 114

SAMPSON I JA GLEDALI smo kako Mesar prilazi automobilu. Iako se spretno prikrađao, možda nije bio onoliko dobar koliko je mislio. Brzo se kretao, sagnut i spreman na obračun, spreman u slučaju bilo kakvog otpora.

Upravo će otkriti da je ustrijelio gomilu odjeće i jastuka iz lokalne trgovine. Sampson i ja skrili smo se u šumi, ni tridesetak metara od automobila kojemu se upravo prikrađao. Dakle, tko bolje igra ovu igru? Mi ili Mesar?

„Alex, ti odlučuješ kako će se stvari dalje odvijati”, šapnuo mi je Sampson na uho.

„Nemoj ga ubiti, Johne”, rekao sam i primio ga za podlakticu. „Nemoj ako ne budeš morao. Samo ga onesposobi.”

„Tvoja odluka”, ponovio je Sampson.

Zatim se cijela situacija naglo preokrenula, blago rečeno.

Najednom se Mesar naglo okrenuo, ali ne u našem smjeru! Jurio je u suprotnom smjeru!

Što je sad ovo? Što se događa?

Sullivan je krenuo prema gustoj šumi na istoku, a ne prema mjestu s kojega smo dolazili Sampson i ja. Uopće nije obraćao pozornost na nas.

Ispalio je dva hitca. Začuo sam kako je netko u daljini jauknuo.

Muškarac od glave do pete odjeven u crno na tren se pojavio te se naglo srušio na tlo. Tko je to? Zatim su iz smjera sjevera iz šume istrčala još petorica. Imali su pištolje, automatske ako me oči nisu varale.

Tko su ti tipovi?

Kao da mi odgovara na pitanje, jedan od njih viknuo je: „FBI! Odloži oružje! FBI!”

Nisam mu povjerovao.

„Mafija”, rekao sam Sampsonu.

„Siguran si?”

„O, da.”

U sljedećem trenu svatko je pucao na svakoga kao da smo na ulicama Bagdada, a ne u ruralnom dijelu Massachusettsa.

POGLAVLJE 115

MAFIJAŠKI UBOJICE, AKO SU to doista bili oni, zapucali su i na nas. Sampson i ja uzvratili smo paljbom. Kao i Mesar.

Pogodio sam nekog tipa u kožatnom kaputu, onoga s automatskim pištoljem, svoju prvu metu.

Silina metka lagano ga je okrenula te je pao na tlo, no zatim je podignuo Uzi kao da će ponovno zapucati. U tom ga je trenu pokosio nalet metaka i dokrajčio ga. Ja ga nisam ustrijelio. Da nije Sampson?

Ili ga je Sullivan pogodio?

Tama je svima predstavljala najveći rizik. Metci su letjeli posvuda, zabijali se u stabla, odbijali o stijene. Zavladao je potpuni kaos i nered, ludilo od kojeg se diže kosa na glavi i koje se protivi i samoj smrti.

Mafijaši su se raširili pokušavajući ostaviti prostora između sebe, što će značiti još nevolja za nas.

Sullivan je otrčao ulijevo i sklonio se u sjenicama stabala.

Sampson i ja pokušali smo se skriti najbolje što smo mogli, iza zimzeleni.

Uplašio sam se da ću umrijeti ondje, imao sam osjećaj da bi se to moglo dogoditi. Ispaljeno je previše metaka na premalom prostoru. Bila je ovo ubojita zona. Kao da si dobro naoružan pred streljačkim vodom.

Jedan od mafijaša opalio je prema Mesaru. Nisam bio u siguran, ali činilo mi se da je promašio metu.

Promašio je. Znam jer je Sullivan iznenada provirio iz skrovišta i ustrijelio mafijaša koji je hitao prema sigurnosti koju mu je pružala šuma. Vrisnuo je, a zatim naglo utihnuo. Prebrojio sam, dosad su pogođena tri mafijaša. Sampson i ja nismo, a upravo smo mi bili primarne mete.

Sto sad? Tko će povući sljedeći potez? Sullivan? John? Ja?

A onda nešto začudno - glas malenog dječaka. Dozivao je: „Tata! Tata! Gdje si, tata?”

POGLAVLJE 116

OKRENUO SAM VRAT koliko god sam mogao i provirio prema kući na proplanku. Dvojica Sullivanovih sinova u pidžamama su trčali bosoniza stube kod ulaza.

„Vraćajte se!” viknuo je Sullivan. „U kuću, obojica! U kuću!”

Na to je Caitlin Sullivan izjurila van samo u kućnom ogrtaču pokušavajući dograbiti najmlađeg sina. Podigla ga je u naručje i kao luda počela urlati na ostalu dvojicu da se vrate unutra.

Dječaci je nisu poslušali, nego su trčali preko tratine prema ocu.

Jedan od ubojica naciljao je malene trkače. Pogodio sam ga u vrat. Zavrtio se, pao i ostao ležati na tlu. Pomislio sam: Upravo sam spasio živote Sullivanovih sinova. Što to znači? Da smo kvit za ono kad me posjetio u vlastitu domu i nije nikoga ubio? Jesam li sada trebao ustrijeliti Caitlin Sullivan da mu se osvetim za Mariju?

Više mi ništa nije imalo smisla u ovom šumarku prepunom krvi.

Drugi je ubojica krivudajući potrčao prema okrilju šume i na glavu se bacio u grmlje. Na otvorenome je ostao još samo jedan. On i Sullivan okrenuli su se jedan prema drugome i zapucali. Mafijaš je pao, krv mu je šiktala iz goleme rane na licu. Sullivan je ostao na nogama.

Okrenuo se prema meni i Sampsonu.

P OGLAVLJE 117

PAT-POZICIJA, BAREM ZASAD. NEKOLIKO sekunda. I što onda?

Sjetio sam se da Sampsonov automobil više nije štit između mene i Sullivana. Njegovi sinovi napokon su prestali trčati prema njemu. Caidin je dvojicu mlađih primila u naručje. Najstariji je stajao pokraj nje. Bio je vrlo sličan ocu. Samo da se dječaci sad ne uvuku u sve ovo.

„Ja sam Alex Cross”, rekao sam Sullivanu. „Jedanput si me posjetio kod kuće. Onda si mi ubio ženu. Davno, u Washingtonu.”

„Znam tko si”, odazvao se Sullivan. „Nisam ti ubio ženu. Znam koga sam ubio, a koga nisam.”

Zatim se Mesar dao u trk prema šumi. Naciljao sam ga u leđa, to je bilo to, ali nisam povukao okidač. Nisam mogao.

Ne u leđa. Ne dok mu supruga i djeca to gledaju, ne pod tim okolnostima.

„Tata!” zavrištao je jedan od dječaka kad smo se Sampson i ja dali u potjeru za njegovim ocem. „Trči! Trči!”

„On je ubojica, Alex”, rekao mi je Sampson dok smo trčali neravnim terenom prekrivenim visokom travom, punim kamenja i korijena stabala. „Moramo ga onesposobiti. Znaš da moramo. Bez milosti prema vragu.”

Nije mi trebao podsjetnik. Neću postati neoprezan.

No nisam pucao kad sam ga imao na nišanu. Nisam zaustavio Michaela Sullivana kad mi se za to pružila prilika.

Šuma je bila mračna, ali mjesečina je prodirala dovoljno da uspijemo razabrati obrise pred sobom, pa čak i neke detalje. Možda ćemo vidjeti Sullivana, no to znači da će i on vidjeti nas.

I dalje smo u pat-poziciji. Ipak, jedan od nas dvojice večeras će umrijeti. Znao sam to i nadao se da ja nisam taj. No ovo je danas moralo završiti. Predugo je sve vodilo do ovoga trenutka.

Pitao sam se kamo ide, ima li kakav plan za bijeg ili nas čeka u zasjedi.

Nismo vidjeli Sullivana otkad je zašao u šumu. Možda je bio brz, a možda je naglo skrenuo u drugom smjeru. Koliko dobro poznaje ovu šumu?

Promatra li nas sada iz nekog prikrajka? Sprema li se pucati? Iskočiti iz sjenke stabla?

Napokon sam razabrao neko kretanje, nekoga kako trči ispred nas. To je sigurno bio Sullivan! Osim ako nije riječ o onom preostalom mafijašu.

Tko god bio, nisam ga uspio naciljati. Previše stabala, grana, svega na putu.

Uspuhao sam se i hvatao dah. Bio sam u dobroj formi, dakle to je sigurno bilo od stresa zbog svega što se događalo. Lovio sam kurvina sina koji je ubio Mariju. Mrzio sam ga već više od deset godina i priželjkivao sam ovaj dan. Čak sam se i molio da što brže dođe.

No nisam pucao kad sam ga imao na nišanu.

„Gdje je?” Sampson je bio točno pokraj mene. Nijedan od nas više nije vidio Mesara. Nismo ga ni čuli.

U tom trenu začuo sam zvuk motora - u šumi! Motor? Kakav motor?

Najednom su nas zaslijepili farovi, dva jaka snopa svjetlosti uperena prema nama.

Automobil nam je brzo prilazio, a nad upravljačem se nagnuo možda Sampson, a možda i netko drugi, pa krenuo stazom koju je dobro poznavao.

„Pucaj!” povikao je Sampson. „Alex, pucaj!”

POGLAVLJE 118

SULLIVAN JE SKRIO AUTOMOBIL u šumu za slučaj da mu hitno zatreba za bijeg, kao sada. Namjestio sam se i ispalio jedan, dva, tri metka u vozačevu stranu vjetrobranskog stakla.

No Mesar je nastavio hitati prema nama!

Automobil je bio monovolumen tamne boje. Najednom je usporio. Jesam li ga pogodio?

Potrčao sam naprijed, spotaknuo se o kamen i glasno opsovao. Nisam razmišljao o tome što napraviti, a što ne, kroz glavu mi je samo prolazila misao da ovo mora završiti.

Iznenada sam ugledao Sullivana, koji je uspravno sjedio u automobilu — i vidio kako idem prema njemu. Učinilo mi se da vidim kako mu se usne izvijaju u cerek dok je podizao pištolj. Sagnuo sam se kad je zapucao. Ponovno je opalio, ali bio sam izvan njegova vidokruga za samo nekoliko centimetara.

Automobil se ponovno počeo kretati. Motor je glasno režao. Brzo sam spremio pištolj u korice i pustio ga da prođe pokraj mene, a onda skočio na stražnji dio. Čvrsto sam se primio i stisnuo lice uz hladan metal.

„Alex!” čuo sam Sampsona negdje iza sebe. „Skidaj se odatle!”

Nisam se mogao pustiti.

Sullivan je ubrzao, ali zbog silnog drveća i debla na tlu nije dosegnuo veliku brzinu. Automobil je naišao na kamen i poskočio pa su mu na tren oba prednja kotača bila iznad tla. To me umalo zbacilo, ali nekako sam uspio održati stisak i ravnotežu.

Zatim je Sullivan zakočio. Naglo! Podignuo sam pogled.

Okrenuo se na prednjem sjedalu. Djelić sekunde gledali smo se s udaljenosti manje od metar i pol. Vidio sam da mu je lice umrljano krvlju. Ranjen je, možda sam ga pogodio jednim od onih hitaca u vjetrobransko staklo.

Opet sam ugledao njegov pištolj. Zapucao je u isti tren kad sam skočio s automobila. Pao sam na tlo i otkotrljao se.

Nekako sam se pridignuo na koljena. Izvukao sam pištolj i uperio ga prema automobilu.

Dvaput sam opalio u prozor sa suvozačke strane. Vrištao sam na Sullivana, Mesara, tko god bio, proklet bio. Želio sam da umre i želio

sam ga osobno ubiti.

Ovo se mora dokončati.

Sada, ovdje.

Netko umire.

Netko ostaje na životu.

POGLAVLJE 119

JOŠ JEDANPUT OPALIO SAM prema čudovištu koje mi je ubilo ženu, ali i mnoge druge, obično na nezamislive načine, mesarskim čekićima, pilama, noževima. Michael „Mesar” Sullivan, vrijeme ti je da umreš. Umri već jednom, gade jedan. Ako netko zaslužuje umrijeti, onda si to ti.

No on je izlazio iz automobila.

Što se događa? Što radi?

Počeo je šepesati prema supruzi i sinovima. Krv mu se slijevala niz košulju, curila, kapala na hlače i cipele. Kleknuo je na travu ispred svoje Obitelji i privukao ih sve k sebi.

Sampson i ja trkom smo krenuli onamo, zbunjeni onime što se događa, nesigurni što sljedeće uraditi.

Vidio sam da su i dječaci, kao i Caitlin, sada zamrljani krvlju. Bila je to krv njihova oca, Mesarova krv. Približivši se, shvatio sam da je nesiguran na nogama, kao da će svakog trena pasti u nesvijest ili čak umrijeti. A onda mi se obratio. „Ona je dobra osoba. Ne zna čime se bavim, i dalje ne zna. Oni su dobri dečki. Skloni ih odavde, makni ih od mafije.”

I dalje sam ga želio ubiti i bojao sam se da bi mogao preživjeti, ali sam svejedno spustio pištolj. Nisam ga mogao držati uperenoga u njegovu suprugu i djecu.

Sullivan se na to nasmijao i odjednom prislonio cijev pištolja supruzi uz sljepoočnicu. Grubo ju je povukao i pridignuo na noge. „Baci pištolj ili ću je ubiti, Cross. Ubit ću je a da i ne trepnem. Čak i dečke. To mi nije problem. Takav sam.”

Izraz na licu Caitlin Sullivan nije odavao iznenađenje ili nevjericu, nego strahovitu tugu i razočaranje u ovog muškarca kojega je vjerojatno voljela, ili ga je barem nekad davno voljela. Najmlađi je dječak zavrištao, a to mi je slomilo srce. „Ne, tata, ne! Nemoj nauditi mami! Tata, molim te!”

„Bacaj pištolj!” dreknuo je Sullivan.

Što sam mogao? Nisam imao izbora. Ne u svojem umu, ne u svojem moralnom poretku. Bacio sam Glock.

Sullivan se naklonio.

Začuo se glasan pucanj iz njegova pištolja.

Osjetio sam kako me nešto snažno pogodilo u prsa, a od siline udara poskočio sam s tla. Djelić sekunde stajao sam na vrhovima prstiju. Jesam li plesao? Levitirao? Umirao?

Čuo sam i drugi pucanj, a onda više ništa. Znao sam da ću umrijeti, da nikada više neću vidjeti Svoju obitelj i da za to mogu kriviti samo sebe.

Dovoljno su me puta upozorili. Ali ja jednostavno nisam poslušao. Više nema Ubojice zmajeva.

POGLAVLJE 120

BIO SAM U KRIVU. Nisam umro te noći ispred Mesarove kuće, iako ne mogu reći da sam opet izbjegao metak.

Teško sam ranjen i sljedećih mjesec dana provodim u Općoj bolnici Massachusetts u Bostonu. Michael Sullivan se naklonio, ali onda ga je Sampson ustrijelio dvama hitcima u prsa. Preminuo je na travnjaku.

Ne žalim zbog toga. Ne osjećam nikakvo suosjećanje prema Mesaru. A to vjerojatno znači da se nisam promijenio koliko bih želio, da sam i dalje Ubojica zmajeva.

U posljednje vrijeme gotovo svakoga dana nakon jutarnjih terapija s pacijentima odlazim k Adele Finaly. Doista mi je od nevjerojatne pomoći. Jednoga dana ispričam joj kako se odvio konačni obračun kod Sullivanove kuće, kako sam želio zadovoljštinu osвете ili pravdu i kako to nisam dobio. Iako Adele kaže da me shvaća, ne suosjeća ni sa mnom ni sa Sullivanom. Oboje shvaćamo tu važnu poveznicu između mene i Sullivana. A onda jedan od nas umire pred očima vlastite Obitelji.

„Rekao mi je da nije ubio Mariju”, kažem Adele tijekom jednoga od naših sastanaka.

„I što onda. Alex? Znaš da je bio lažljivac. Psihopat. Ubojica. Silovatelj. Govno od čovjeka.”

„Da, sve to i još mnogo toga. Ali mislim da mu vjerujem. Doista. Samo još ne razumijem što to znači. Još jedna tajna koju treba riješiti.”

Na drugom sastanku razgovaramo o putovanju na koje sam pošao. Otišao sam u Wake Forest u Sjevernoj Karolini, sjeverno od Raleigha. Putovao sam svojim novim automobilom, obiteljskim vozilom. Namjera mi je bila sastati se s Kaylom Coles, porazgovarati s njom, gledati je u oči dok priča sa mnom.

Kayla je bila u sjajnoj formi, i mentalno, i fizički, te mi je priznala da joj se život ondje sviđa i više nego što je očekivala. Rekla mi je da će ostati u Raleighu. „Ovdje u Sjevernoj Karolini ima mnogo ljudi kojima je potrebna pomoć, Alex”, dodala je. „A kvaliteta života, barem po mojem mišljenju, mnogo je bolja nego u Washingtonu. Ostani malo i uvjeri se u to.”

„Je li to bila pozivnica?” upita me Adele nakon dugotrajne tišine.

„Možda. Poziv za koji je znala da ga neću prihvatiti.”

„Zašto?”

„Zašto? Zato što... sam ja Alex Cross”, kažem.

„A to se neće promijeniti, zar ne? Samo pitam. Ne kao tvoja psihoterapeutkinja, Alex, već kao prijateljica.”

„Ne znam. Želim promijeniti neke stvari u vezi sa svojim životom. Zato sam ovdje. Osim činjenice da volim s tobom prebacivati iz šupljega u prazno. U redu, odgovor je ne, neću se bitno promijeniti.”

„Jer si ti Alex Cross?”

„Da.”

„Dobro”, kaže Adele. „I to je početak. Alex ”

„Molim?”

„I ja volim s tobom prebacivati iz šupljega u prazno. Ti si neponovljiv.”

POGLAVLJE 121

JOŠ JEDNA TAJNA KOJU treba riješiti.

Jedne proljetne večeri šetao sam se sa Sampsonom Petom ulicom. Ugodno smo se družili, kao i uvijek. Nosili smo pivo u smeđim vrećicama i pijuckali ga na cesti. Sampson je nosio sunčane naočale Wayfarer i stari šešir Kangol, koji na njegovoj velikoj glavi nisam vidio već godinama.

Prošli smo pokraj starih montažnih kuća koje ovdje stoje još otkad smo bili klinci, a do dana današnjega nisu se nimalo promijenile, iako se veći dio Washingtona izmijenio do neprepoznatljivosti. Dio tih promjena bio je dobar, drugi loš, a treći negdje između.

„Zabrinuo sam se za tebe dok si ležao u bolnici”, rekao je.

„I ja sam se zabrinuo. Počeo sam poprimati massachusettski naglasak. Produživati slogove. I postajao sam politički korektan.”

„Moram o nečemu popričati s tobom. Često mi je to na umu.”

„Slušam te. Lijepa je ovo noć za razgovor.”

„Ne znam kako početi, teško mi je. To se dogodilo možda dva ili tri mjeseca nakon Marijina ubojstva”, nastavio je Sampson. „Sjećaš se onog susjeda, Clydea Willsa?”

„Kako ga se ne bih sjećao. Diler s velikim ambicijama. Sve dok ga nisu ubili i bacili u kontejner iza nekog restorana brze hrane, ako se dobro sjećam.”

„Dobro se sjećaš. Wills je bio doušnik Rakeema Powelk dok je ovaj još bio detektiv u 103. postaji.”

„Dobro. Nisam iznenađen što je Wills na ulici igrao dvostruku igru. Kamo ovo vodi?”

„To ću ti sad reći, mileni. To ti pokušavam reći. Clyde Wills doznao je neke stvari o Mariji, o tome tko ju je možda ubio”, nastavio je Sampson.

Ništa nisam rekao, ali sam protrnuo. Nastavio sam hodati na pomalo klimavim nogama.

„Ne Michael Sullivan?” pitao sam. „Baš kao što je rekao.”

„U to je vrijeme imao partnera”, objasnio je Sampson. „Mafijaša iz stare četvrti u Brooklynu. Bio je to James ,Šešir Galati. Galati je ubio Mariju. Sullivan uopće nije bio ondje. Možda je nagovorio Galatija da to napravi. Ili je možda Galati imao namjeru ubiti tebe.”

Nisam izustio ni riječi. Iskreno, nišanu mogao. Osim toga, želio sam dopustiti Sampsonu da dovrši to što je došao napraviti. Gledao je ispred sebe dok je hodao i govorio, nijedanput me ne pogledavši u oči.

„Rakeem i ja istražili smo taj navod. Trebalo nam je nekoliko tjedana, Alex. Bez prestanka smo radili na tom slučaju. Čak smo otišli i u Brooklyn. Ali nismo uspjeli izvući nikakve dokaze protiv Galatija. No znali smo da je on kriv. Pohvalio se tim ubojstvom nekim prijateljima iz New Yorka. Prošao je obuku za snajperista u Fort Braggu.”

„Tada si upoznao i Anthonyja Mullina, zar ne? Zato si mu bio poznat?”

Sampson je kimnuo. „Želim ti reći ovo, sve što otad nosim u sebi. To mi je i sada teško reći naglas. Sredili smo ništariju, Alex. Jedne noći u Brooklynu Rakeem i ja ubili smo Jimmyja Galatija. Sve dosad nisam ti to mogao priznati. Pokušao sam još tada. Želio sam ti reći kad smo ponovno počeli tragati za Sullivanom. Ali nisam mogao.”

„Sullivan je bio ubojica, grozan ubojica”, odvratio sam. „Trebalo ga je uhititi.”

Sampson više ništa nije rekao, a nisam ni ja. Još smo se neko vrijeme tako šetali, a zatim se on odvojio i, pretpostavljam, uputio se kući istim onim ulicama na kojima smo zajedno odrasli. Zbog mene je riješio Marijina ubojicu. Učinio je ono što je smatrao ispravnim, a znao je da ja s tim ne bih mogao živjeti. Zato mi to nikada nije priznao, čak ni dok smo lovili Sullivana. Nisam potpuno shvaćao taj posljednji dio, ali nikad ne možeš shvatiti baš sve. Možda ću pitati Johna da mi objasni neki drugi put.

Te večeri nisam mogao zaspati i nisam normalno razmišljao. Na kraju sam se ponovno uvukao Aliju u krevet. Spavao je poput anđela, potpuno bezbrižno.

Ležao sam pokraj njega i razmišljao o svemu što mi je Sampson rekao, o tome koliko ga volim, bez obzira na to što se dogodilo. Pomislio sam i na Mariju, na to koliko sam je volio.

Mnogo si mi pomogla, šapnuo sam svojoj uspomeni na nju. Izbrisala si sumnju iz mogega života. Naučila si me kako vjerovati u ljubav, u njezino postojanje, bez obzira na to koliko je do nje teško doći. Pomogni mi i sada, Maria... Moram te preboljeti, najdraža moja.

Znaš na što mislim. Moram te preboljeti da bih mogao ponovno početi živjeti.

Iznenadio me glas u mraku, vjerojatno jer sam u mislima bio negdje drugdje, daleko od sadašnjosti.

„Tata, jesi li dobro?“

Privukao sam Alija na prsa. „Sada sam dobro. Naravno da sam dobro. Hvala na pitanju. Volim te, mali moj.“

„I ja tebe volim, tata. Ja sam tvoj mali čovjek“, rekao je.

Da. I to je to.

Epilog

NEČIJA ROĐENDANSKA ZABAVA

POGLAVLJE 122

DAKLE, OVAKO POČINJE moj novi život, ili se ovako jedna priča nastavlja na drugu. Uglavnom, danas je sve lijepo i krasno jer je Nani rođendan, iako odbija priznati koji, odbija čak reći o kojem je desetljeću života riječ.

Pomislio bih da je možda u onim godinama kada bi se trebala hvaliti svojom dugovječnošću, ali očito kod nje to ne ide tako.

Bilo kako bilo, ovo je njezina večer, njezin rođendanski tjedan, pa nam kaže da smije raditi što god joj se prohtije. Kao i svakog drugog dana, mislim si - i zadržim to za sebe.

Njezino Veličanstvo zapovjedilo je da „dečki” naprave večeru, pa smo Damon, Ali i ja obiteljskim automobilom pošli na tržnicu i ispunili dio prostora u prtijažniku. Veći dio poslijepodneva proveli smo u pripremi dviju vrsta pečene piletine, kolača, kukuruza, graha i umaka od rajčice.

Večera je poslužena u sedam, a uz nju je poslužen i fini bordeaux, čak i po jedan gutljaj za djecu. „Sretan stoti rođendan!” uzviknem i dignem čašu.

„I ja imam čemu nazdraviti”, kaže Nana i ustaje sa stolca. „Gledam ljude za ovim stolom i moram reći da volim našu obitelj više nego ikada dosad te da sam ponosna i da se smatram sretnom što sam dio nje. Osobito u mojoj dobi. Koju vam neću odati, ali ću vam reći da nemam sto godina.”

„Bravo, bravo”, svi smo se složili i zapljeskali poput onih majmuna igračaka.

„Nazdravljam Aliju, koji bez ičije pomoći čita knjige i zna vrhunski zavezati vezice”, nastavlja Nana.

„Za Alija! Za Alija!” uzvikujem. „Kako samo veže te vezice!”

„Damon pred sobom ima toliko prekrasnih mogućnosti o kojima treba razmisliti. Prekrasan je, sjajno pjeva, odličan je učenik - kada prione na posao. Volim te, Damone.”

„I ja tebe volim, Nano. Zaboravila si NBA”, kaže Damon. „Nisam zaboravila na košarku”, kimne Nana prema njemu. „Imaš slabu ljevicu. Želiš li igrati na višoj razini, morat ćeš je vježbati kao da si opsjednut nekim demonom.”

Okreće se. „Moja djevojka Janelle još je jedna odlična učenica, a taj uspjeh ne postiže ni zbog mene ni zbog svojega oca, sve to čini sama i zbog sebe. Ponosna sam što mogu reći da je Janelle vladarica sebe same.”

Nana sjeda i svi smo pomalo iznenađeni, osobito ja jer me nije ni spomenula. Sve dosad nisam ni znao da sam nešto skrivio.

Zatim ponovno ustaje sa zavjereničkim osmijehom na malenom uglatom licu. „Oh, skoro sam nekoga zaboravila. Alex se od svih nas najviše promijenio ove godine, a svi znamo koliko tom čovjeku ne leže nikakve promjene. Ponovno je otvorio vlastitu ordinaciju i daje sebe drugima. Pomaže i u crkvenoj pučkoj kuhinji, iako ga je teško natjerati da išta napravi u mojoj kuhinji.”

„Tko je skuhao ovu večeru?”

„Svi vi dečki sjajno ste obavili zadatak. Tako sam ponosna na svoju obitelj i svjesna sam da se ponavljam. Alex, jako se ponosim tobom. Tebe je teško dokučiti, ali neprestano mi pričinjaš zadovoljstvo. Bog blagoslovio obitelj Cross!”

„Bog blagoslovio obitelj Cross!” zborski odgovaramo.

Kasnije te večeri spremam Alija u krevet, što u posljednje vrijeme obično radim tako da nekoliko minuta ostajem u njegovu krevetu. Ovo je za njega bio važan dan pa smjesta tone u san.

Zvuk telefona prene me poput poziva na uzbunu. Skačem iz kreveta i hitam prema hodniku. Podižem slušalicu.

„Stan Obitelji Cross”, javljam se u duhu toga dana.

„Dogodilo se ubojstvo”, čujem i želudac mi se stisne.

Na tren zastanem, a onda upitam: „Zašto zovete mene?”

„Jer ste vi doktor Cross, a ja sam ubojica.”

KIKA

James Patterson ALEX CROSS

Table of Contents

[Prolog](#)

[Prvi dio](#)

[Poglavlje 1](#)

[Poglavlje 2](#)

[Poglavlje 3](#)

[Poglavlje 4](#)

[Poglavlje 5](#)

[Poglavlje 6](#)

[Poglavlje 7](#)

[Poglavlje 8](#)

[Poglavlje 9](#)

[Poglavlje 10](#)

[Poglavlje 11](#)

[Poglavlje 12](#)

[Poglavlje 13](#)

[Poglavlje 14](#)

[Poglavlje 15](#)

[Poglavlje 16](#)

[Poglavlje 17](#)

[Drugi dio](#)

[Poglavlje 18](#)

[Poglavlje 19](#)

[Poglavlje 20](#)

[Poglavlje 21](#)

[Poglavlje 22](#)

[Poglavlje 23](#)

[Poglavlje 24](#)

[Poglavlje 25](#)

[Poglavlje 26](#)

[Poglavlje 27](#)

[Poglavlje 28](#)

[Poglavlje 29](#)

[Poglavlje 30](#)

[Poglavlje 31](#)

[Poglavlje 32](#)

[Poglavlje 33](#)

[Poglavlje 34](#)

[Poglavlje 35](#)

[Poglavlje 36](#)

[Poglavlje 37](#)

[Poglavlje 38](#)

[Poglavlje 39](#)

[Poglavlje 40](#)

[Poglavlje 41](#)

[Poglavlje 42](#)

[Poglavlje 43](#)

[Poglavlje 44](#)

[Poglavlje 45](#)

[Treći dio](#)

[Poglavlje 46](#)

[Poglavlje 47](#)

[Poglavlje 48](#)

[Poglavlje 49](#)

[Poglavlje 50](#)

[Poglavlje 51](#)

[Poglavlje 52](#)

[Poglavlje 53](#)

[Poglavlje 54](#)

[Poglavlje 55](#)

[Poglavlje 56](#)

[Poglavlje 57](#)

[Poglavlje 58](#)

[Poglavlje 59](#)

[Poglavlje 60](#)

[Poglavlje 61](#)

[Poglavlje 62](#)

[Poglavlje 63](#)

[Poglavlje 64](#)

[Poglavlje 65](#)

[Poglavlje 66](#)

[Poglavlje 67](#)

[Poglavlje 68](#)

[Poglavlje 69](#)

[Poglavlje 70](#)

[Poglavlje 71](#)

[Poglavlje 72](#)

[Poglavlje 73](#)

[Poglavlje 74](#)

[Poglavlje 75](#)

[Poglavlje 76](#)

[Poglavlje 77](#)

[Poglavlje 78](#)

[Poglavlje 79](#)

[Poglavlje 80](#)

[Poglavlje 81](#)

[Poglavlje 82](#)

[Poglavlje 83](#)

[Četvrti dio](#)

[Poglavlje 84](#)

[Poglavlje 85](#)

[Poglavlje 86](#)

[Poglavlje 87](#)

[Poglavlje 88](#)

[Poglavlje 89](#)

[Poglavlje 90](#)

[Poglavlje 91](#)

[Poglavlje 92](#)

[Poglavlje 93](#)

[Poglavlje 94](#)

[Poglavlje 95](#)

[Poglavlje 96](#)

[Poglavlje 97](#)

[Poglavlje 98](#)

[Poglavlje 99](#)

[Poglavlje 100](#)

[Poglavlje 101](#)

[Poglavlje 102](#)

[Poglavlje 103](#)

[Poglavlje 104](#)

[Poglavlje 105](#)

[Poglavlje 106](#)

[Poglavlje 107](#)

[Poglavlje 108](#)

[Poglavlje 109](#)

[Poglavlje 110](#)

[Poglavlje 111](#)

[Poglavlje 112](#)

[Poglavlje 113](#)

[Poglavlje 114](#)

[Poglavlje 115](#)

[Poglavlje 116](#)

[Poglavlje 117](#)

[Poglavlje 118](#)

[Poglavlje 119](#)

[Poglavlje 120](#)

[Poglavlje 121](#)

[Epilog](#)

[Poglavlje 122](#)